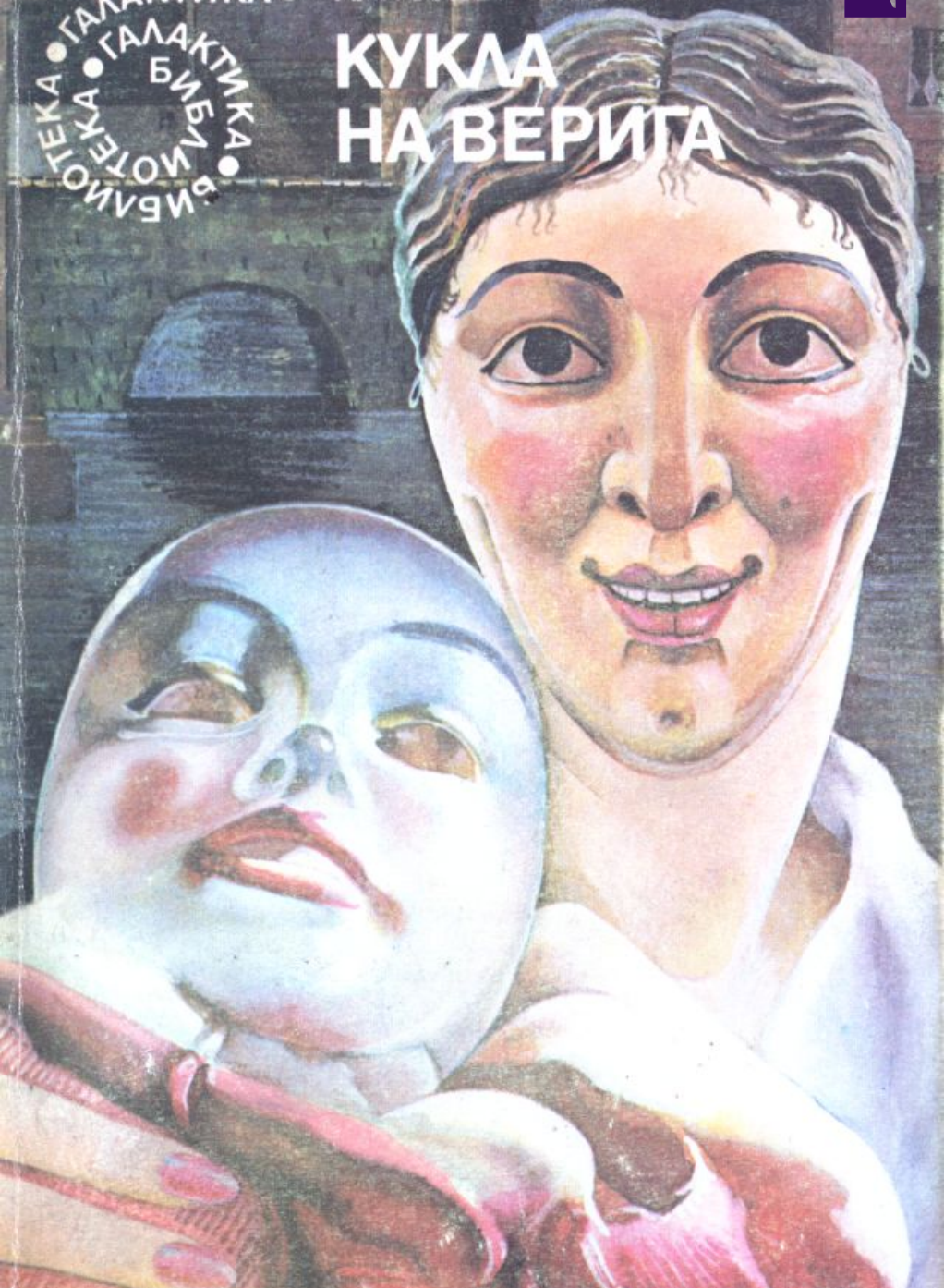

• ГАЛАКТИКА •
• ГАЛАКТИКА •
• БИБЛИОТЕКА •
• БИБЛИОТЕКА •

АЛИСТЕЪР МАКЛЕЙН

КУКЛА НА ВЕРИГА

Алистър Маклейн

Кукла на верига

АЛИСТЕЪР МАКЛЕЙН И НЕГОВИЯТ РОМАН

В двайсет и петгодишната творческа биография на Алистър Маклейн любителите на статистиката могат да открият впечатляващи цифри: 20 романа и дузина филмови сценарии, общ тираж на печатните му творби: над 25 милиона екземпляра, преводи на почти всички европейски езици, книги с повече от двайсет издания („Кукла на верига“ например само в Англия до момента е претърпяла над трийсет издания) и т.н.

Тези данни сами по себе си говорят за изключителната популярност на Маклейн, който, както се твърди, се ползва с благоразположението на публиката, подобно на нашумяла рок-звезда.

След всичката тая гръмка информация някак спонтанно изниква въпросът, с какво английският писател Алистър Маклейн превъзхожда, кажи-речи, безконечната фаланга от автори в областта на криминално-приключенския жанр, работещи в Западна Европа и САЩ, с какво печели многобройните си читатели?

Роден през 1922 г. в Глазгоу, Маклейн спада към поколението, чиято младост преминава под знака на Втората световна война. Едва осемнайсетгодишен, той е мобилизиран в Кралския военноморски флот и в продължение на пет години, до самия край на войната, служи в марината, като участва в бойни операции, водени в най-различни географски координати, от Арктика до Далечния изток. В този период бъдещият писател става свидетел на конфликти от най-разнообразно естество, натрупва впечатления, изостря своята наблюдателност – неща, които по-късно ще му окажат безценна помощ в писателския „занаят“.

Да пише литература Маклейн започва съвсем случайно. След като през 1951 г. завършва хуманитарни науки в Глазгоуския университет, той става учител в един тих шотландски градец. Няколко години по-късно така се случва, че прочита в глазгоуския вестник „Херълд“ обявление за конкурс за написване на къс разказ на приключенска тема тъкмо когато е затънал до гуша в дългове. Решава да опита. Сюжета подбира от военните си преживявания. В съперничество с около деветстотин изпратени творби разказът на Маклейн печели. Наградата от сто лири го радва, но още по-радостно е предложението на една издателска къща да разшири разказа си в роман. Така се ражда „Корабът на Н. К. В. «Одисей»“. Годината е 1955-а. Успехът на романа е огромен. Критиката е единодушна, че Алистър Маклейн „просто е роден писател на приключенска литература“. Окуражен, той подхваща нов роман – „Пушките на Навароне“. Сюжетът отново е свързан с Втората световна война.

Макар и издържани според изискванията на приключенския жанр, споменатите две творби са доста сковани що се отнася до литературната инвенция, звучат журналистично, ясно личи придържането на автора към конкретни факти. Ала все пак е неоспоримо, че още в тях се долавя изключителният усет на Маклейн към драматична ситуация, както и умението му да влага максимален емоционален заряд в незначителни наглед събития, да фокусира вниманието на читателя върху съществения елемент в развитието на сюжета, да нюансира и създава богати асоциации. Същевременно се чувствава строга творческа сдържаност, която не е особено характерна за арсенала на повечето „трилъър“ автори. (Понятието „трилъър“ обикновено се използва, за да се разграничат от класическия криминален роман онези произведения, в които за сметка на постепенното разплитане на криминалния „ребус“ преобладават остри физически и психологически стълкновения, резки обрати, напрегнати сцени, динамика.)

В следващите си романи „На юг от Ява“, „Последната граница“, „Нощ без край“ и „Ключът се казва «страх»“ Маклейн значително обогатява изразните си средства, усъвършенствува техниката си за изграждане на интригата, стреми се да задълбочи психологическата характеристика на героите си, търси правдива мотивировка на сюжетите си. В резултат произведенията му придобиват убедителен облик, фрагментите се избистрят и подреждат в логическа градация, композиционно се препливат, няма пукнатини и двусмислици.

Накратко казано, в тези романи Маклейн утвърждава своя индивидуален стил – стил сравнително очистен от шокиращи ефекти, които стоят като прикачени към действието, а не следват обективно от него. Вия ход или най-малкото са напълно възможни при определени екстремни ситуации, когато е съвсем реално човек да надмине себе си. В това отношение Маклейн е достоен наследник на английската традиция в криминално-приключенския жанр. Ала, струва ми се, новите елементи в произведенията на Маклейн, необичайни за неговите предшественици, са по-съществени за специфичния строй на романите му и тяхното въздействие. Преди всичко става дума за необикновената кинематографичност на Маклейновото повествование. (Уместно е тук да се спомене, че някои от по-късните си романи, например „Мечият остров“, „Когато удари осем“ и др., Маклейн първоначално замисля и написва като филмови сценарии, а чак по-късно публикува като белетристични творби.) Разделянето на епизоди, къде по-обстоятелствени, къде по-динамични, внушава у читателя особено чувство за забавен, понякога дори

фиксиран филмов кадър, със свой близък план, фон, фигури и пр. Тази техника за пръв път майсторски е приложена в романа „Нощ без край“.

Времетраенето на действието е точно една нощ, разграфена по часове. Сцените във всяка отделна глава имат напълно завършен облик, действуват изключително непосредствено, ефектът е почти визуален. Разбира се, този маниер на писане носи риска творбата да остане насечена, фрагментарна, но Маклейн, очевидно съзнавайки тази опасност, е особено прецизен в монтажа.

Още по-гъвкаво Маклейн гради своите сюжети в романите си от края на шейсетте години: „Черният кръстоносец“, „Където орлите летят“, „Златното рандеву“ и „Кукла на верига“. В тях преди всичко изпъква неизчерпаемото въображение на автора, умението да се улови и предаде най-подходящата атмосфера за съответната ситуация и отново онова чувство за мярка и правдивост – качество, което може би най-много допринася за голямата популярност на Алистеър Маклейн.

Като заглавие „Кукла на верига“ не е непознато на българската публика – преди шест-седем години у нас бе прожектиран едноименен филм, английска продукция, по сценарий на Алистеър Маклейн. Правило ми е впечатление, че споменаването на това заглавие неизменно поражда у събеседника асоциация за нещо кошмарно и зловещо. Действително, като общо впечатление филмът не би могъл да предизвика друга реакция. Ала не мисля, че само с подобни чувства ще остане читателят, затваряйки последната страница на романа „Кукла на верига“. Разликите между филмовия сценарий и белетристичния текст са много и значителни. Едва ли е необходимо да се изброяват и анализират тук. Предполагам, читателят с добра памет сам ще ги установи и ще реши за себе си кой вариант е по-сполучлив, както и дали пропуснатите във филма моменти наистина заслужават да бъдат пренебрегнати за сметка на други.

Публикуван през 1969 г., романът „Кукла на верига“ по стил или форма не се отличава с нещо особено от останалото творчество на Маклейн. Интригата е изкусно заплетена, градусът на напрежение расте с всяка отгърната страница, действието стремглаво лети към своята развързка. Интересното тук е, че Маклейн прави своя макар и не пръв, но най-сполучлив опит за по-задълбочен психологически анализ на някои от героите си, в случая Пол Шърман. Също така Пол Шърман е и първият образ в творчеството на Маклейн, професионално и обществено задължен да се бори с престъпността, докато „детективите“ в предишните му произведения са предимно хора, изпаднали в положение, където имат само един избор – или да обезвредят престъпника, или да загинат.

Та на тази основа – професионалния и човешки дълг – Маклейн мотивира една голяма част от действията на своя герой. Въпреки всичко обаче характерът на Пол Шърман е доста бегло разкрит, на места само е маркиран. Нищо чудно самият автор да не си е поставил и по-висока цел. Все пак този образ е постижение за Маклейн. Това, което най-силно прави впечатление, е неподправената, напълно реална, човешка природа на Шърман за разлика от несъгрешимите и вездесъщи супермени, които господствуват по страниците на тонове „трилъри“.

С правдоподобност се отличават и почти всички епизоди, от които е изграден романът. Логиката на сюжета, общо взето, също е монолитна, пукнатините – доколкото ги има – са незначителни, нямат съществена връзка с цялостното развитие на действието. Авторът нито за момент не „изпуска“ повествованието си логически или емоционално. Разказът тече необикновено динамично, синтезирано, изпълнен с изненади и обрати; езикът е богат, нюансиран, точен; диалогът – естествен, остроумен, пълнокръвен. Не са много авторите в световната литература, не само в областта на криминалния жанр, които успяват да премахнат представата за време у читателя. Зачетем ли „Кукла на верига“, струва ни се, че описваните събития продължават със седмици, дори месеци, докато всъщност цялата „операция“ трае само четири дена и три нощи.

Неубедителен в персоналните си характеристики, затова пък Алистеър Маклейн проявява голямо майсторство, предавайки атмосферата на действието. Амстердам със странните си островърхи къщи, тайнствено блещукащи канали, тесни улички, подозрителни нощни заведения, чудати латерни – всичко това е обрисувано много въздействащо, с умело перо и замах. Читателят неминуемо ще забележи с колко пестеливи, но изключително силни изразни средства Маклейн рисува например един от възловите „декори“ в развитието на сюжета – уличката със склада на Моргенщерн и Мюгенталер. Злокобното и тайнствено излъчване на складовете е предадено чрез реакцията на персонажите, в случая Белинда и Шърман, а самото описание на пейзажа е по-скоро фактическо, отколкото емоционално.

След „Кукла на верига“ Алистеър Маклейн, естествено, публикува поредица от нови романи: „Фургон до Каваре“, „Мечият остров“, „Капитан Кук“, „Безследната смърт“ и др. Както и преди, сюжетите му са най-разнообразни, мястото на действие също „отскача“ в най-различни краища на света – от Гренландия до Доломитите и световните писти за автомобилни състезания „Формула 1“. Пише с невероятна бързина: обикновено един роман завършва за около месец-два. Според него

професията му с нищо не превъзхожда всеки друг занаят. Както сам казва: „В това, което правя, няма нищо свръх, няма никаква мистика. Просто това е работа като всички останали.“

Герасим ВЕЛИЧКОВ

Глава I

„Драги пътници, след няколко минути кацаме на летище «Схипхол» в Амстердам.“ Мелодичен и без акцент, гласът на холандската стюардеса би могъл да прозвучи по абсолютно същия начин в самолети-те на поне дузина европейски авиокомпани. „Моля ви, затегнете кола-ните и угасете цигарите. Надяваме се, че сте пътували приятно, и сме сигурни, че ще прекарате добре в Амстердам.“

Като слизам, на всяка цена ще направя забележка на стюардесата. Очарователна девойка наистина, но универсалният оптимизъм в нейния светоглед е неоправдан и аз бих ѝ възразил за две неща. Първо, не пъту-вах приятно и, второ, не очаквах да прекарам добре в Амстердам. Не бях във възторг от полета, защото нито едно пътуване по въздуха не е в състояние да ме въодушеви след онзи ден преди две години, когато мо-торите на един пътнически самолет „ДС-8“ отказаха да работят само се-кунди след излитането и ми помогнаха да установя две истини. Едната – че всеки безмоторен лайнер умее да планира не по-зле от бетонен блок, и другата – че една пластична операция може да бъде много продължи-телна, много болезнена, много скъпа и в крайна сметка не много успеш-на. Не се надявах да прекарам приятно в Амстердам, макар че това на-вярно е най-красивият град на света и по-сърдечни хора от обитателите му едва ли ще намерите някъде другаде, просто понеже характерът на моите служебни пътувания в чужбина от само себе си изключва прият-ното прекарване.

Докато огромният „ДС-8“ – не съм суеверен, с всеки самолет може да се случи авария – на холандската КЛМ плавно потъваше надолу, хвърлих поглед около себе си. Забелязах, че повечето пътници очевидно споделят моето убеждение в безумието на идеята да се лети: тези, които не бяха впили нокти в тапицерията на КЛМ, седяха облежнати с преко-мерно спокойствие или пък бърбеха с веселото оживление на ония смел-чаци, които приемат неизбежната съдба с остроумна дума и усмивка на уста – такива бодро биха поздравили жадните за зрелища тълпи, щом палачът ги поведе към гилотината. С две думи, профилът на човечество-то бе добре очертан. Законите недвусмислено се съблюдават. Вкус към престъпления определено липсва. Външността е обикновена, дори безлична.

Или може би това е несправедливо – за безличния вид, искам да

кажа. Да се заслужи този доста позорен епитет трябва да съществува обект за сравнение, тъй че употребата му да бъде оправдана. За нещастие на пътниците обаче на борда на самолета имаше две особи, в чието присъствие всеки би изглеждал безличен.

Погледнах към тях – три седалки зад мен, от другата страна на пътеката. Едва ли обръщането ми направи впечатление на някого, понеже още с излитането ни от „Хийтроу“ повечето пътници от мъжки пол, насядали в съседство, почти не откъсваха очите си от тях – изобщо да не обърнеш глава нататък би било най-сигурният начин да привлечеш вниманието на околните.

А те бяха чисто и просто две момичета, седнали заедно. Наистина човек може да види, кажи-речи, навсякъде две момичета, седнали заедно, но ще трябва да жертвува най-хубавите години от живота си в търсене на девойки като тези. Едната с гарвановочерна коса, другата – платиненоруца; и двете облечени в къси рокли, брюнетката – в бяла копринена дреха, блондинката – цялата в черно. Доколкото човек можеше да види – а можеше да види немало, – и двете притежаваха фигури, които добре илюстрират огромния възход, осъществен от избраниците на женския пол от времето на Венера Милоска до наши дни. Общо взето, красотата им бе поразителна, ала доста се различаваше от онази блудкава, празна хубост, която се цени на конкурсите „мис Свят“. Необикновено сходни на външност, и двете имаха фина конструкция, съвършено правилни черти и излъчваха несъмнена интелигентност, която щеше да им позволи да изглеждат красиви и след двайсет години, докато бившите „мис Свят“ отдавна ще представляват за тях неравностойни съпернички.

Блондинката ми се усмихна – усмивка едновременно дръзка и провокационна, но сърдечна. Изгледах я безстрастно и тъй като стажантът по пластична хирургия, който беше издевателствувал над мен, не бе успял съвсем точно да сглоби двете части на лицето ми, бездушното ми изражение трудно би въодушевило някого, ала все пак девойката ми се усмихна. Миг по-късно мургавата смушка спътничката си, тя отмести поглед от мен, забеляза укора в очите на другата, намръщи се и престана да се усмихва. Загледах в друга посока.

До приземяването оставаха по-малко от двеста метра височина и за да отклоня съзнанието си от мисълта, че щом докосне бетона, колесникът почти сигурно ще се разбие, облегнах се удобно назад, затворих очи и взех да мисля за двете момичета. Каквито и други качества да ми липсваха, размишлявах аз, никой не би могъл да ме обвини, че не подбирам помощниците си с вкус. Меги, тъмнокосата, бе двайсет и седем годишна

и от пет години работеше с мен. Само още малко трябваше, за да бъдат умствените ѝ способности съвършени, иначе бе методична, находчива, дискретна, опитна и почти не допускаше грешки – в нашата работа, разбира се, няма човек, който да е абсолютно безгрешен. Нещо повече – двамата с Меги още от самото начало изпитвахме симпатии един към друг, което е съществено преимущество при дейност, където дори моментното отсъствие на взаимно доверие и зависимост може да доведе до неприятни и непоправими последствия, но симпатиите помежду ни не бяха прераснали в нищо повече – поне що се отнася до мен, – понеже това би било не по-малко фатално.

Белинда, русата, беше двайсет и две годишна парижанка, половин французайка, половин англичанка, участвуваше в своята първа оперативна мисия и за мен бе напълно непозната. Непозната като личност, а не изобщо – когато Френската обществена безопасност преотстъпва услугите на някой свой служител, какъвто бе случаят с Белинда, предоставеното досие на този служител е толкова подробно и изчерпателно, че просто няма актуален факт от произхода и миналото му, който да не бъде споменат. От гледна точка на характера ѝ досега единствено бях успял да схвана, че това момиче явно не признава уважението – ако не и всеотдайното възхищение, – което отличава поведението на младите към по-възрастните и професионално по-висшестоящите от тях, в случая – аз. Но у нея можеше да се забележи една ненаатрапчиво самоуверена вещина, която разсейваше лесно евентуалните съмнения на нейния шеф относно способностите ѝ.

И двете девойки за пръв път посещаваха Холандия и това бе една от главните причини да бъдат с мен в момента, да не говорим, че красиви момичета в нашата некрасива професия се срещат така рядко, както кожени палта в Конго, и оттук вероятността да привлекат вниманието на подозрителните и скараните със законите значително намаляваше.

Самолетът докосна земята, колесникът остана здрав, затова вече нищо не ми пречеше да отворя очи и да се замисля за неща с по-голяма важност. Дюкло, Джими Дюкло ме чакаше на летището, за да ми предаде спешно някаква секретна информация. Твърде секретна, за да я изпрати – макар и шифрована дори – по нормалните съобщителни канали и твърде спешна, за да чака услугите на нашия дипломатически куриер от легацията в Хага. За съдържанието на съобщението не гадаех – след пет минути щях да го узная. Освен това бях сигурен, че ще бъде това, което ми е необходимо. Дюкло разполагаше с безупречни източници на информация, самата информация неизменно бе точна и сто процента

сигурна. Дюкло никога не допускаше грешки – най-малкото от този характер.

Самолетът постепенно забави ход и аз забелязах от прозорчето как приличната на крокодил пневматична стълба се отдели от насрещната постройка, готова да се изравни с входа на „ДС“-то веднага щом спре. Разкопчах предпазния колан, станах, хвърлих вял поглед към Меги и Белинда и без да им правя какъвто и да е знак, тръгнах към изхода, докато самолетът все още бе в движение – една маневра, посрещана обикновено с неодобрение от авиослужителите, а в конкретния случай и от пътниците, чието изражение ясно подсказваше, че срещу себе си имат нагъл и безскрупулен тип, който няма търпение да изчака реда си заедно с останалата част от изстрадалото, принудено да виси по опашки човечество. Не обърнах никакво внимание на възмутените погледи. Отдавна съм се примирил с мисълта, че не умея да печеля благоразположението на обществото.

Въпреки всичко стюардесата ми се усмихна, ала този жест не беше израз на почитание към моята личност, още по-малко към външността ми. По принцип хората се усмихват на себеподобните си в случай, че им се възхищават или пък се боят от тях. Винаги когато пътувам със самолет – освен ако не отивам на почивка, което се случва горе-долу веднъж на пет години, – при качване подавам малък запечатан плик на стюардесата с молба да го предаде на капитана и той, понеже като всеки мъж умира от желание да впечатли с нещо хубавата девойка, обикновено ѝ издава съдържанието – сбор от празни думи, предназначени да осигурят предимство на приносителя при всякакви обстоятелства, ала от това няма абсолютно никаква полза, освен че ти гарантира бързо и отлично обслужване. Крайно необходима ни е обаче една друга привилегия, от която се ползваме заедно с няколко други мои колеги – дипломатическа неприкосновеност спрямо митническите проверки. Нещо много полезно наистина, защото багажът ми неизменно се състои все от едни и същи неща: чифт първокласни пистолети, малък, но хитро измислен комплект шперцове, както и разни други пособия от арсенала на престъпния свят, обичайно предизвикващи смръщени погледи от страна на митническите власти в по-напредналите държави. Пътувам ли със самолет, никога не нося пистолет в себе си, понеже – да оставим настрана факта, че някой задрямал пътник може без да иска да се натъкне на препасан под мишницата кобур у своя съсед по място и по този начин да причини излишна олелия – единствено идиот би дръзнал да стреля в помещенията с изкуствено поддържано атмосферно налягане на съвременните самолети.

Това е и причината въздушните пирати да постигат такива поразителни успехи – последствията от една експлозия действително биха били непоправими.

Изходната врата на самолета се отвори и аз пристъпих в стъпаловидния тунел. Служителите от летището любезно ми направиха път, отминах ги и продължих надолу, където проходим достигаше до началото на два ескалатора, които превозваха пътници от и към митницата.

В близост до края на възходящия ескалатор с гръб към него стоеше някакъв мъж. Среден на ръст, слаб и ни най-малко привлекателен на вид. Беше тъмнокос, лицето му бе мургаво и изпито, със студени черни очи и тънка резка вместо устни – едва ли бих насърчил подобен тип да иска ръката на дъщеря ми. Все пак непознатият бе облечен съвсем благопристойно, в черен костюм и черно пардесю, и независимо че това не спада към критериите за благопристойност, носеше голяма, очевидно току-що закупена рекламна чанта на КЛМ.

Впрочем несъществуващите ухажори за несъществуващите дъщери малко ме интересуваха. Вече бях слязъл достатъчно, за да имам поглед върху част от възходящия ескалатор. Забелязах четирима души. Първия от тях, висок, слаб мъж със сив костюм, тънки мустачки и всички останали външни белези на преуспяващ счетоводител, познах незабавно. Джими Дюкло. Тозчас си дадох сметка колко важна е информацията му според него и колко неотложно трябва да ми я предаде, щом е дошъл чак дотук да ме посрещне. После ми хрумна, че Дюкло сигурно е фалшифицирал полицейски пропуск, за да проникне толкова навътре в аерогарата – много бе възможно, защото той бе изкусен фалшификатор. Третата ми мисъл бе, че ще е учтиво и сърдечно от моя страна да му махна с ръка и да се усмихна, както и сторих. Той отговори на поздрава ми и също се усмихна.

Усмивката му продължи всичко на всичко секунда, сетне почти ментално се претопи в изражение на неизказан ужас. Тъкмо тогава забелязах, кажи-речи, под съзнателно, че посоката на погледа му бе се изменила незначително.

Обърнах се рязко. Мургавият мъж в черните дрехи вече не стоеше с гръб към ескалатора. Беше се завъртял на 180° и сега гледаше надолу; чантата си не държеше в ръка, а бе я стиснал някак странно под мишница.

Все още без да разбирам какво става, реагирах инстинктивно и се хвърлих към непознатия в черното пардесю. Най-малкото понечих да се хвърля. Ала ми трябваше цяла, безкрайно дълга секунда за

приготовление и мъжът светкавично – наистина бе светкавично – демонстрира, без да остави капка съмнение у мен или у себе си, че авансът от една секунда за него е предостатъчен да осъществи какъвто пожелае нападателен ход. Той бе подготвен, аз – не, при това атаката му действително се оказа мълниеносна. Едва бях задвижил мускулите си, когато той се извъртя на 90°, коварно снишавайки се, и ме удари в слънчевия сплит с ръба на рекламната си чанта.

Рекламните чанти на авиокомпаниите обикновено са меки и безобидни. Тази обаче беше различна. Никога не съм получавал удар от пилотонабивачка, нито имам някакво желание, но сега можех доста реално да си представя какво чувство се изпитва. Физическият резултат беше горе-долу същият. Строполих се на земята, сякаш великанска ръка изтръгна твърдата основа под краката ми, и останах да лежа неподвижен. Изобщо не бях загубил съзнание. Виждах и чувах, дори донякъде успявах да преценя какво става около мен, но не бях в състояние и да се помръдна – впрочем за друго и не чувствавах сили в момента. Чувал съм за психическа парализа, сега за пръв път изпитвах тотална физическа парализа.

Струваше ми се, че всичко се развива абсурдно бавно. Дюкло се озърна панически наоколо, но нямаше начин да се измъкне от ескалатора. Да се върне назад беше невъзможно, защото трима мъже стояха плътно зад него, очевидно без изобщо да разбират какво става – едва по-късно, много по-късно, осъзнах, че те положително са съучастници на мургавия непознат, поставени там, за да отрежат всички пътища на Дюкло, освен един – нагоре заедно с движението на ескалатора, към неговата гибел. Отнесено към спомените, това бе най-сатанинската и хладнокръвна екзекуция в сравнение с историите, които знаех за хора, намерили своя край не според волята на всевишния.

Можех да движа единствено очите си и побързах да го сторя. Вперих поглед в рекламната чанта и от единия ѝ край изпод капака забелязах да се подава надупченият цилиндър на заглушител. Ето каква бе всъщност пилотонабивачката, причинила моментната ми парализа – поне се надявах, че е моментна, – и съдейки по силата на удара, искрено се зачудих как не се е огънала надве. Погледнах мъжа с пистолета, дясната му ръка се криеше под капака на чантата. На мургавото му лице не бе изписано нито триумф, нито напрежение – само хладната увереност на професионалист, който знае колко добър е в занаята си. Някъде в далечината безплътен глас съобщи за кацането на самолета, извършил полет КЛ – 132 от Лондон – с него бяхме пристигнали. В блуждаещия ми

мозък кой знае защо изплува маловажната мисъл, че никога няма да забравя номера на този полет, сякаш имаше някакво значение с който самолет съм дошъл, след като Дюкло е бил осъден да умре още дълго преди да ме види.

Насочих поглед към Джими Дюкло – лицето му издаваше, че е човек, обречен на смърт. Изглеждаше отчаян, но отчаянието му бе някак си овладяно и спокойно, когато дясната му ръка потъна дълбоко между гънките на връхното палто. В същия момент тримата мъже зад него почти коленичиха на движещите се стъпала и отново едва много по-късно осъзнах предназначението на този ход. Дюкло измъкна пистолета си, едновременно с това се чу приглушен, тъп звук и под левия ревер на палтото му се появи обгорял отвор. Подскочи конвулсивно, сетне политна напред и падна по лице – ескалаторът го изнесе до горе и мъртвото му тяло се търкулна край мен.

Никога няма да мога да отговоря със сигурност дали пълното ми обездвижване в тия няколко секунди, предхождащи смъртта на Дюкло, се дължеше на действителна физическа парализа или чисто и просто бях вцепенен под въздействие на неизбежната и безпомощна ситуация, при която той умря. Разбира се, тази мисъл не ме изпълва с никакви угризения, понеже бях невъоръжен и не можех да направя абсолютно нищо. Все пак съм любопитен, защото съм съвсем сигурен, че докосването на мъртвото му тяло моментално оказва съживителен ефект върху мен.

Ала възстановяването ми далеч не бе чудотворно. На талози, на талози почна да ми се повдига и сега, след като първоначалното изтръпване от удара взе да се разсейва, стомахът ме заболя. Усещах също остри болки в челото – очевидно при падането бях ударил главата си о пода. Все пак до голяма степен успях да възвърна контрол над мускулите си и стъпих предпазливо на крака – предпазливо, защото така бях замаян, че очаквах всеки миг, ща не ща, да се свлека обратно долу. Всичко около мен се люлееше заплашително, в същия момент установих, че зрението ми не е съвсем наред, и заключих, че очният ми нерв сигурно се е повредил от сътресението при падането, но това ми се стори доста невероятно, понеже, докато лежах проснат на земята, несъмнено виждах даже много добре. После тутакси осъзнах, че клепачите ми са залепнали, попипах с ръка и бързо открих причината: кръв, както ми се стори – погрешно – в огромни количества, се стичаше от една дълбока рана, зейнала точно на границата между косата и челото ми. „Е, добре дошъл в Амстердам“ – помислих аз и извадих носна кърпа: избърсах я внимателно и зрението ми отново стана нормално.

От начало до край всичко бе свършило за не повече от десет секунди, но многолюдна тълпа от любопитни вече прииждаше насам, както винаги се случва в подобни случаи – ненадейната или насилствената смърт за човека има същата притегателна сила, каквато има отвореното гърне с мед за пчелите, и винаги се получава така, че щом узнаят за присъствието ѝ, хората в огромни количества плъпват към мястото на инцидента, където преди секунди не е имало жива душа.

На тълпата не обърнах никакво внимание, също и на Дюкло. Вече нищо не можех да направя за него, нито той за мен, понеже да претърсвам дрехите му би било абсолютно безпредметно – като всеки добър агент Дюкло никога нямаше да запише ценна информация на хартия или магнетофонна лента, а просто щеше да я съхрани в своята отлично тренирана памет.

До това време убиецът със смъртоносния пистолет положително беше побързал да избяга. Воден по навик от закоравелия си инстинкт да проверявам даже очевидното, хвърлих поглед към митницата и се уверих, че мургавият непознат наистина е изчезнал.

Ала все още не бе успял да се укрие напълно. Забелязах го да приближава входа на паспортната контрола, слизайки безгрижно надолу с ескалатора, като сегиз-тогиз небрежно размахваше рекламната чанта в ръка, все едно си нямаше и понятие за суматохата отзад. За момент изпаднах в недоумение, но само за момент – истинският професионалист винаги се оттегля по този начин от местопрестъплението. След като прибере портфейла на някой солиден джентълмен по време на конни състезания, да речем, опитният джебчия никога не се втурва да бяга като луд пред тълпата, съпътствуван от всеобщо подозрение и викове: „Дръжте крадеца!“ – вместо това, много по-вероятно е любезно да попита жертвата си на кой кон ще заложи в следващата серия. Безучастно и напълно естествено – ето така най-изкусните възпитаници на престъпния свят напускат полесражението. Не по-различно действуваше и мургавият мъж. Единственият свидетел на престъплението му бях аз – едва сега със закъснение си дадох сметка каква роля бяха изиграли тримата мъже от ескалатора при убийството на Дюкло. И тримата продължаваха да се суетят сред купчината хора, наобиколили мъртвеца, ала нито аз, нито който и да било можеше да докаже нещо срещу тях. Освен всичко мургавият мъж бе уверен, че ме е оставил в достатъчно тежко състояние, та да не съм способен да му създам никакви неприятности за значителен период от време.

Тръгнах след него.

Разбира се, преследването далеч не започна стремително. Изпитвах немощ, виеше ми се свят и диафрагмата така жестоко ме болеше, че бе невъзможно да се изправя напълно. С некоординираните си движения и превито надве тяло, погледнат от страни сигурно съм приличал на схванат от лумбаго старец, тръгнал да гони бог знае какво.

Намирах се по средата на ескалатора, мургавият мъж от своя страна почти стигаше края, когато някакъв инстинкт или шумът от слизането ми го накара да се обърне със същата котешка бързина, каквато бе демонстрирал, обезвредявайки ме преди малко. Тозчас се видя, че за него не представлява трудност да ме разпознае въпреки старческия ми вид: лявата му ръка машинално вдигна чантата, докато дясната потъна под капака. Ясно бе, че ще ме сполети същото, каквото бе сполетяло Дюкло – ескалаторът щеше да изхвърли останките ми в долния си край, наистина гадна смърт.

Едва сега ми дойде на ум колко глупаво всъщност бях невъоръжен да преследвам един явен убиец с пистолет в пазвата и тъкмо са канех да залегна, когато забелязах, че заглушителят за миг се поколеба и нетрепващият поглед на мургавия мъж леко се измести вляво. Пренебрегвайки опасността да бъде застрелян в гръб, рязко се извърнах, за да проследя погледа му.

Вниманието на хората, струпали с? край тялото на Дюкло, сега бе насочено към нас – би било чудно наистина моето стремглаво слизане по ескалатора да не им направи впечатление. С беглия си поглед по лицата им успях да прочета израз на недоумение или стъписване, нямаше и следа обаче от разбиране. Поне у повечето бе така. Ала лицата на тримата, изпратили Дюкло до фаталния му край, издаваха пълно разбиране, примесено с хладна решителност – без забавяне заслизах по ескалатора, несъмнено готови и мен да изпратят до фаталния ми край.

В същия миг дочух приглушено възклицание зад гърба си и отново се обърнах. Ескалаторът бе стигнал до долу и очевидно бе заварил мургавият мъж неподготвен, понеже сега го видях как се мъчи да запази равновесие. Както би трябвало и да очаквам, той твърде бързо стъпи пак здраво на крака, обърна ми гръб и побягна – убийството пред една дузина свидетели е нещо съвсем различно от убийството пред един-единствен, неподкрепен свидетел, макар смътно да чувствах, че убиецът не би се поколебал, ако смяташе за необходимо, да очисти и мен, пък свидетелите нека си свидетелствуват. Оставих догадките за после. Впуснах се наново в гонитбата, този път бях много по-настойчив – може би вече приличах на жизнен старец в добро здраве, но все още старец.

Мургавият мъж непрекъснато увеличаваше преднината си, пресече устремно халето на митницата за всеобщ ужас и невероятно озадачение на митническите власти – от хората, попаднали тук, се иска да спрат покорно, да покажат паспорта си и прочее, а не да тичат като луди. Когато дойде моят ред да премина, устремът и хаотичният бяг на човек с окървавено лице, очевидно вече бяха подсказали на служителите, че има нещо нередно, защото двама в униформи се помъчиха да ме задържат, ала аз профучах край тях – по-късно потърпевшите се оплакаха, че не само съм „профучал“ – и излязох през изхода, откъдето мургавият мъж токущо бе минал.

Всъщност поне се опитах да изляза, но в същия момент проклетата врата бе задръстена от някаква млада жена, която искаше да влезе. Просто едно момиче като всяко момиче – нямах нито време, нито желание да отбележа нещо повече от този факт. Тръгнах вдясно, и тя тръгна вдясно – засечка. Тръгнах вляво, и тя тръгна вляво – пак засечка. Подобна гледка можете да наблюдавате едва ли не на всяка крачка по градските тротоари, когато двама прекалено учтиви люде се стремят да се разминат, тъй че всеки да отстъпи на другия предварително избраната от него посока, при което и двамата единствено успяват тромаво да си препречват пътя – оставени на воля, където се срещнат две свръхчувствителни души, цялото това досадно фанданго помежду им може да продължи почти безконечно.

Колкото и възторжен любител да съм на майсторското „па де дьо“, все пак ми омръзна да бъда възпиран до безкрай и след още един напразен опит да се размина с непознатата, изкрещях нещо от рода на „Разкарай се от пътя ми“ и за да съм сигурен, че ме е разбрала, сграбчих я за рамото и силно я тласнах встрани. Стори ми се, че дочух тъп удар и болезнен вик, но хич и не обърнах внимание – ще се върна после да й се извиня, рекох си.

Върнах се далеч по-скоро, отколкото очаквах. Разминаването с момичето не бе ми струвало повече от няколко секунди, но тия няколко секунди бяха предостатъчни за мургавия мъж. Когато достигнах чакалнята, естествено, претъпкана до краен предел, от него нямаше ни следа – сред тази жужаща навалица би било трудно да откриеш и червенокож главатар в пълно бойно облекло. От друга страна, беше безсмислено да алармирам органите за сигурност на летището, защото докато се легитимирам и докато опиша случилото се, убиецът положително щеше да е преполовил разстоянието до града, но дори и да успеех да организирам незабавно преследване, шансовете за сполука бяха незначителни – в

случая действаха изкусни професионални престъпници, а такива хора винаги се подsigуряват с най-различни пътища за бягство. Върнах се назад, този път едва пристъпах – за по-бодра крачка няха сили. Главата ме болеше зверски, но в сравнение със стомаха направо бе нищо. Чувствах се ужасно, пътьом съзрях в някакво огледало преbledнялото си, окървавено лице, но от това състоянието ми ни най-малко не се подобри.

Тъкмо достигнах мястото на балетната сцена отпреди минута, когато двама едри униформени мъжаги с пистолети на кръста решително ме грабчиха за ръцете.

– Имате грешка – възразих уморено, – затова бъдете така любезни и ме оставете да си поема дъх.

Двамата колебливо се спогледаха, пузнаха ме и отстъпиха – отстъпиха всичко на всичко пет сантиметра. Близо до нас се намираше някакъв мъж – очевидно висш служител от летището, защото беше цивилен, – който галантно разговаряше с младата жена, препречила ми пътя на вратата. Насочих поглед към нея не за друго, а защото очите ме боляха не по-малко от главата и по-лесно ми бе да гледам в нейната посока, отколкото към мъжа.

Беше облечена в тъмни дрехи, над палтото ѝ се подаваше нагънатата бяла яка, която издаваше, че отдолу е с джемпър. Нямаше повече от двайсет и пет години. Черните коси и кафявите очи, наред с почти гръцките ѝ черти и маслинената на цвят кожа, ясно показваха, че е чужденка. Поставете я редом с Мега и Белинда и ще трябва да пожертвувате не само най-хубавите години от живота си, за да откриете подобно трио, независимо че в момента състоянието ѝ съвсем не бе цветущо – лицето ѝ бе добило пепеляв оттенък, а на лявото си слепоочие имаше леко кръвяща вече подута рана, която попиваше с огромна бяла кърпа, навярно предложена ѝ от мъжа до нея.

– Господи! – възкликнах аз. Гласът ми бе пълен с разкаяние и то искрено, защото, слава богу, съм лишен от неблагоприятното да нанасям повреда върху произведения на изкуството. – Аз ли направих това?

– Как може да си помислите подобно нещо. – Гласът ѝ беше дрезгав и нисък, но може би такъв бе станал след грубичката ми проява. – Просто се порязах, като се бръсних сутринта.

– Страшно съжалявам. Но гонех убица, който преди малко застреля един човек, и вие ми се изпречихте на пътя. Боя се, че сега вече е избягал.

– Казвам се Шрьодер. Работя тук – представи се човекът до

момичето – солиден, съобразителен на вид мъж над петдесетте, очевидно засегнат от онова странно самоподценяване, което кой знае защо е така характерно за мнозинството служители, назначени на отговорни постове. – Уведомени сме за убийството. Жалко, много жалко... че това трябваше да се случи на летище „Схипхол“!

– Да, наистина, вашата репутация – съгласих се аз. – Надявам се, че убитият страшно се срамува от постъпката си.

– Няма полза от такива приказки – забеляза Шрьодер остро. – Познавате ли убития?

– Откъде мога да го познавам, по дяволите!? Току-що слизам от самолета. Ако не вярвате, питайте стюардесата, питайте пилота, питайте пътниците. Полет КЛ – 132 от Лондон, кацане – 15 ч. 55 м. – Погледнах часовника. – Господи! Та оттогава са минали само шест минути.

– Не отговорихте на въпроса ми. – Шрьодер не само изглеждаше съобразителен, а бе такъв и в действителност.

– Жив или мъртъв – не го познавам.

– Хм. Не мислите ли, мистър...

– Шърман.

– Не мислите ли, мистър Шърман, че нормалните членове на обществото обикновено не се втурват да гонят въоръжени убийци?

– Сигурно аз съм ненормален.

– Или може би и вие имате пистолет? Разкопчах самото си и широко разперих двете му половини.

– А случайно да познахте някого в лицето на убицеца?

– Не – отвърнах аз, но бях уверен, че никога няма да го забравя. После се обърнах към момичето: – Мога ли да ви задам един въпрос, мис...

– Мис Лемей – добави кратко Шрьодер.

– Не познахте ли убицеца? Вие положително сте успели да го огледате добре. Бягащите хора неизменно привличат вниманието.

– Откъде-накъде да го познавам?

Не се и помъчих да проявя съобразителност като Шрьодер. Продължих:

– Не бихте ли се съгласили да видите убития? Може би ще познаете него?

Тя потръпна и поклати глава.

– Чакахте ли някого? – попитах аз, отново без да проявявам никаква съобразителност.

– Не ви разбирам.

– Нали стояхте точно на входа на митницата.

Тя повторно поклати глава. Ако едно красиво момиче изобщо може да изглежда ужасно, в този момент тя наистина изглеждаше ужасно.

– Тогава какво правехте тук? Разглеждахте забележителности? Според мен митницата на „Схипсхол“ е най-забележителното място в Амстердам.

– Достатъчно, достатъчно – намеси се безцеремонно Шрьодер. – Въпросите ви са напълно излишни, при това дамата очевидно е разстроена. – И ме погледна строго, за да ми напомни, че за това съм виновен аз. – Оставете разпита за служителите на полицията.

– Аз съм един от тях.

Тъкмо подавах паспорта и служебната си карта, когато Меги и Белинда излязоха от митницата. Погледнаха към нас, забавиха ход и се втренчиха в мен със смесица от съчувствие и вцепенение, ала аз само свъсих вежди, както всеки пострадал човек с чувство за собствено достойнство би се навъсил, щом някой любопитен се заяпа в него, след което двете на бърза ръка възвърнаха нормалното си изражение и отминаха. Отново насочих вниманието си към Шрьодер, който сега ме гледаше по съвсем друг начин.

– Майор Пол Шърман, от лондонското бюро на „Интерпол“. Трябва да призная, че това вече внася съществена разлика. Също обяснява поведението ви на полицаи. Но все пак ще трябва да проверя автентичността на вашите документи, разбира се.

– Проверете каквото искате и се допитайте до когото искате – на търти аз. – Предлагам ви да започнете от полковник ван де Грааф в Главното управление.

– Познавате ли полковника?

– Чисто и просто това име ми дойде на езика. Ще ме намерите в бара. – Направих една крачка и спрях, тъй като видях, че двамата грамадни полицаи се канят да ме последват. – Нямам намерение да ги черпя.

– Добре, оставете го – рече им Шрьодер. – Майор Шърман няма да избяга.

– Поне докато паспортът и служебната ми карта са във вас – съгласих се аз и обърнах поглед към момичето. – Съжалявам много, мис Лемей. Сигурно сте страшно разстроена и затова съм виновен само аз. Ще имате ли нещо против да пийнете едно ободряващо питие с мен? Струва ми се, че имате нужда.

Тя продължи мълчаливо да избърсва слепоочието си, сетне ме погледна така, че тозчас унищожи всички илюзии за бързо приятелство.

– Дори не бих пресякла улицата с вас – отговори глухо тя. Начинът, по който изрече тази фраза, красноречиво говореше, че ако бях слепец, с удоволствие щеше да ме придружи до средата на някоя оживена улица и да ме остави там.

– Добре дошъл в Амстердам – измърморих мрачно аз и се затътрих по посока на близкия бар.

Глава II

В частния си живот обикновено не отсядам в хотели с пет звездички по простата причина, че нямам средства да си позволя този лукс, но когато пътувам в чужбина по служба, на практика разполагам с неограничена банкова сметка и понеже служебните ми пътувания винаги са крайно изтощителни, не виждах причина да се лишавам от възможността да прекарам откъслечните мигове на отдых и спокойствие в най-комфортните и скъпи хотели.

От този тип несъмнено беше и хотел „Рембранд“. Представляваше великолепна, макар и малко претрупана стилно постройка, кацнала в периферията на най-вътрешния пръстен от канали, опасващи стария град. В действителност изцяло изваяните балкони на хотела надвисваха над самата вода, тъй че невнимателните сомнамбули поне можеха да бъдат сигурни, че няма да си счупят врата, ако се прекатурят – разбира се, стига да нямам нещастieto да уцелят някоя остъклена излетна лодка, които доста наместо кръстосват канала. Отличен изглед към същите тези лодки предлагаше приземният ресторант, който имаше претенциите – с известно основание – да бъде най-добрият в Холандия.

Жълтото такси, марка „Мерцедес“, спря пред главния вход на хотела и докато чаках портиера да плати на шофьора и да се погрижи за багажа, до ушите ми достигнаха звуците на „Валсът на кънкьорите“, изпълняван така дразнещо фалшиво, неритмично и пискливо, както никога не го бях чувал досега. Мелодията струеше от една голяма, висока, натруфено изрисувана и очевидно много стара латерна, поставена на такова място отсреща, че допълнително да затруднява интензивното движение по тая тясна улица. Под платнището на латерната, което, изглежда, бе съшито от останките на неизчислим брой избелели плажни чадъри, висяха ред кукли, чудесно изработени и облечени, според непретенциозното ми мнение в изящни, най-разнообразни холандски национални костюми, които подскачаха нагоре-надолу, окачени на гумирани върви – тези неравномерни движения като че ли се предизвикваха единствено от вибрациите при въртенето на античната латерна.

Собственикът, или механикът, на тази истинска машина за изтезания беше някакъв възраст и силно прегърбен човек с няколко сплъстени кичура посивяла коса по главата си. Изглеждаше достатъчно стар, та да е построил собственоръчно латерната, когато е бил в разцвета на силите

си, ала, види се, тогава не е бил музикант в стихията. В ръката си държеше дълга пръчка с прикрепена в края металическа кутия, която непрекъснато подрънкваше и също непрекъснато бе пренебрегвана от минувачите. И тъй като се сетих за неизчерпаемата си банкова сметка, пресякох улицата и пуснах две монети в кутията. Не бих казал, че латернаджията ми се усмихна признателно, по-скоро ми се ухили беззъбо в знак на благодарност, превключи инструмента си на по-бързи обороти и подхвана едно кошмарно изпълнение на „Веселата вдовица“. Отстъпих бързешком, последван от носача с куфара ми, заизкачвах се по стълбите към предверието, на последното стъпало се обърнах и забелязах, че старецът ме наблюдава с някаква старомодна почтителност – за да отвърна на вежливостта му, погледнах го по същия начин и влязох в хотела.

Помощник-управителят на хотела беше висок, мургав мъж, с тънки мустачки и безупречен фрак, а широката му усмивка притежаваше всичката топлина и искреност на гладен крокодил – една от ония усмивки, за която можете да бъдете уверени, че веднага ще изчезне, щом обърнете гърба си, но моментално пак ще се появи и ще изглежда по-непринудена отвсякога, колкото и незабавно да погледнете притежателя ѝ отново в очите.

– Добре дошъл в Амстердам, мистър Шърман – рече той. – Надявам се, ще прекарате приятно.

Не ми хрумна нищо подходящо в отговор на този нелеп оптимизъм, затова замълчах и се заех да попълвам адресната карта. Помощник-управителят така я пое, сякаш му подавах Кулинанския диамант и даде знак на едно пиколо, което заситни към нас с куфара ми в ръка, като се огъваше повече от двайсет градуса встрани под тежестта му.

– Момче! Стая 616 за мистър Шърман. Посегнах и прибрах куфара си от не особено разочарованото от постъпката ми „момче“. В най-добрия случай той спокойно би могъл да бъде по-малък брат на латернаджията отвън.

– Благодаря ви – казах аз и подадох една монета на пиколото. – Нататък ще се справя и сам.

– Но, мистър Шърман, куфарът ви изглежда много тежък.

Загрижените протести на помощник-управителя бяха дори по-искрени от сърдечното му посрещане. А куфарът ми действително беше много тежък – пистолетите, амунициите, разните шперцове и тям подобни, взети заедно, образуваха доста внушително тегло, но аз не исках да позволя на някой ловък господин с находчиви идеи и още по-

находчиви инструменти да отвори и прерови съдържанието на куфара ми. В хотелските стаи има твърде ограничен брой места, където могат да се скрият малки предмети при незначителен риск да бъдат открити, и ако някой реши да претърсва, рядко се престарава, стига куфарът да бъде солидно заключен преди всичко...

Поблагодарих на помощник-управителя за неговата загриженост, влязох в близкия асансьор и натиснах бутона за шестия етаж. Точно когато асансьорът тръгна, погледнах през една от малките овални шпионки, вградени във вратата. Помощник-управителят, сега от усмивката му не бе останала и следа, със сериозен вид разговаряше по телефона.

Слязох на шестия етаж. В някаква тясна ниша, непосредствено срещу вратите на асансьора, забелязах масичка с телефон отгоре, а зад нея – стол, на който седеше млад мъж във везана със злато ливрея. Той беше един от онези непредразполагащи с нищо към себе си младежи, с чиято непоправима леност и безочие е невъзможно да се излезе наглава, а оплачеш ли се, само ще се почувствуващ смешен – такива хлапаци обикновено са несравними специалисти в изкуството да симулират накърнено невинност.

– Шестстотин и шестнайста? – попитах аз. Както си и очаквах, она мързеливо повдигна палец.

– Втората врата отгук.

Няма нито „сър“, нито опит да се изправи на крака. Надмогнах изкушението да наложа масата върху главата му, но си дадох дума да не се отказвам от дребното удоволствие да се позанимая с него, преди да напусна хотела.

– Вие ли сте стюардът на етажа? – попитах отново.

– Да, сър – отговори младежът и стана. Испитах известно разочарование.

– Донесете ми чаша кафе.

Прекрачвайки прага на № 616, не бих могъл да бъда недоволен от нищо. Това не беше каква да е стая, а направо изискан апартамент. Състоеше се от хол, малка, но удобна кухня, всекидневна, спалня и баня. И от всекидневната, и от спалнята се излизаше на един просторен балкон. Тръгнах нататък.

С изключение на една крещяща на цвят и ужасно грозна, извисена в небесата реклама за някакви иначе съвсем безвредни цигари сиянието на светлините, полегнало над мрачните амстердамски улици, напомняше на картина от вълшебна приказка, ала моите шефове не ми плащат заплата, нито ми разрешават тия неограничени разходи само заради

привилегията да съзерцавам градските пейзажи, независимо колко са красиви.

Реалността, в която живеех, бе толкова далеч от вълшебните приказки, колкото е отдалечена най-затътената галактика от Земята. Насочих вниманието си към по-належащи въпроси.

Погледнах надолу, откъдето долиташе оглушителен шум от улично движение и изпълваше въздуха наоколо Широкото шосе, което минаваше на около двайсет метра точно под мен, сякаш бе неспасяемо задръстено от дрънчащи трамваи, автомобили с могъщи клаксони, стотици мотоциклети и велосипеди – имах чувството, че всичките тия хора се готвят всеки момент да се само убият. Струваше ми се абсурдно, че някой от тези гладиатори на две колела може с основание да очаква животът му в тази обстановка да продължи повече от пет минути, но те се отнасяха към тегнещата над главите им гибел с равнодушно предизвикателство, което вината е смайвало гостите на Амстердам. Впоследствие си казах, че ако някой трябва да падне или да бъде блъсна! от този балкон, надявам се, това няма да бъда аз.

Погледнах нагоре. Както вече бях установил, моя! етаж очевидно бе последният на хотела. Над тухлената стена, отделяща моя балкон от съседния, се забелязваше някаква барокова декоративна скулптура, закрепена на постамент, издялан от камък. Още по-нагоре, може би осемдесет сантиметра по-високо, минаваше бетонният перваз на покрива. Прибрах се вътре.

Измъкнах от куфара всички неща, които не бих искал да бъдат разкрити от чужди ръце. Нагласих пол мишницата си кобура от подплатена с филц кожа, който изобщо не се забелязва през самото, ако, разбира се, ползвате услугите на подходящ шивач, и пъкнах един резервен пълнител в задния джоб на панталоните си. С този пистолет никога не бе ми се налагало да стрелям повече от веднъж, още по-малко – да прибягвам до резервен пълнител, но човек вече не може да бъде сигурен в нищо – нещата вървят от лошо към по-лошо. След това разгънах брезентовия калъф с касоразбиваческите инструменти – с помощта на колан и пак на умел шивач целият комплект се прикрепя към кръста без въобще да се вижда. Измежду тази богата железария подбрах една обикновена, ала много полезна отвертка. С нея отвинтих капака на портативния хладилник в кухнята – изненадващо е да се види колко голямо празно пространство има във вътрешността дори на миниатюрен хладилник – и там скрих всичко, каквото смятах, че е за предпочитане да скрия. После отворих вратата към коридора. Стюардът продължаваше да седи на

мястото си.

– Какво стана с кафето? – попитах аз. Не чак с гневен тон, но почти.

Този път стюардът се изправи на часа.

– Дойде по кухненския асансьор. Тогава донеса.

– Добре ще е да го донесеш по-скоро.

Хлопнах вратата. Някои хора никога не успяват да проумеят ценни страни на простотата и рисковете на престараването. Фалшивите опити на този тип да говори развален английски бяха както банални, така и безсмислени.

Извадих от джоба си връзка ключове с доста странна форма и се залових да ги изпробвам на външната врата. Третият поред стана – много щях да се изненадам, ако никой от тях не бе станал. Прибрах ключовете, влязох в банята и тъкмо пуснах душа да тече с все сила, когато външният звънец иззвъня и се чу шум от отваряне на врата. Спрях душа, извирах на стюарда да остави кафето на масата и отново пуснах водата. Надявах се, че съчетанието от душ и кафе сигурно ще убеди всеки, който има нужда да бъде убеждаван, че тук е отседнал благопристоен гост и в момента спокойно се приготвя да прекара приятно предстоящата вечер, ала, разбира се, много-много не разчитах на този трик. Все пак нищо не пречи на човек да опита.

Чух външната врата да се затваря, но оставих душа да тече, в случай че стюардът подслушва на вратата – имаше вид на човек, който прекарва голяма част от времето си в подслушване по врати и надничане през ключалки. Отидох до входната врата и се наведох. Специално през тази ключалка не надничаше. Натиснах бравата и се отдръпнах, ала никакъв подслушвач не влетя в преддверието, което означаваше, че или никой не храни подозрения към мен, или някой знае толкова много за мен, че не би рискувал да бъде разкрит – еднакво важно откритие и в двата случая. Затворих полека вратата, заключих, прибрах масивния хотелски ключ в джоба си, излях кафето в кухненската мивка, спрях душа и излязох през балконската врата – трябваше да я оставя широко отворена, подпряна с един тежък стол – по понятни причини, малко са хотели-те, чиито балконски врати са снабдени с дръжки отвън.

Хвърлих бегъл поглед надолу към улицата, огледах прозорците на отсрещната постройка, после се надвесих над перилата да проверя да не би случайно някой от обитателите на съседните стаи да гледа в моята посока. Зрители нямаше. Покачих се на перилата и достигнах декоративната скулптура, която бе така грубовато изваяна, че предлагаше отлични хватки, сетне се добрах до бетонния перваз на покрива и се

прехвърлих отгоре. Не бих казал, че тая маневра ми хареса, но друг избор нямах.

Доколкото можех да видя, плоският тревясал покрив беше пуст. Надигнах се и тръгнах към другия му край, като заобикалях телевизионни антени, вентилационни шахти и ония чудновати, зелени колибки, които в Амстердам изпълняват ролята на капандури. Когато стигнах от другата страна, предпазливо надзърнах надолу. Пред погледа ми се разкри тясна и неосветена уличка, поне засега безлюдна. Няколко метра вляво открих пожарния изход и по него се спуснах до втория етаж. Вратата беше заключена, както можеше и да се очаква за врата от този тип, а бравата беше с двойно действие, но не представляваше проблем за разнообразната железария, опасана на кръста ми.

Коридорът беше пуст. Слязох на партера по главното стълбище, защото би било трудно да излезеш незабелязано от асансьора, който се отваря пред очите на администрацията. Предпазливостта ми обаче се окача излишна. Нямаше и следа от помощник-управителя, нито от пиколото или следобедния портиер, още повече фойето бе претъпкано от новопристигнали посетители, обсадили рецепцията. Смесих се с тълпата, учтиво отместих няколко рамена, протегнах ръка и оставих ключа си от стаята, после, без да бързам, отидох до бара, без да бързам преминах през него и излязох през страничния вход.

Проливен дъжд бе паднал в следобедните часове и улиците още бяха мокри, но иначе бе топло, затова преметнах палтото си през ръка и се заразхождах надолу по улицата, гледах ту в една посока, ту в друга, спирах се тук или там – където ми хрумне, изобщо гледах да създам впечатление, че единственият ми пътеводител е любопитството – обикновен турист, надявах се, тръгнал да се запознае с гледките и звуците на нощния Амстердам.

Тъкмо се шляех по Харенграат, възхищавайки се прилежно на къщите, строени от прочутите търговци на седемнайсети век, когато за пръв път усетих със сигурност онова странно чувство отзад на тила. Нито продължителната тренировка, нито богатият опит не е в състояние да създаде и усъвършенствува това чувство. Може би има нещо общо с телепатията. А може би не. Човек или го притежава по рождение, или не – аз го притежавам.

Бях следен.

Жителите на Амстердам, които иначе са забележително гостопримни, необяснимо защо са подценили необходимостта да поставят пейки покрай каналите за своите уморени гости, или – съответно –

съграждани. Ако изпитате желание да помечтаете на спокойствие край мрачните блестящи води на каналите вечер, най-подходящо е да се облегнете на някое дърво, както в случая сторих аз, след като си избрах едно не дотам ръбато стебло, и запалих цигара.

Постоях там няколко минути, общувайки – поне вярвах, че така изглежда отдалеч – със себе си, като от време на време поднасях цигарата до устата си, но иначе бях абсолютно неподвижен. Никой не стреля по мен със заглушител, никой не се прокрадна зад гърба ми с пясъчна торба в ръка, готов да ме отпрати благовъзпитано в канала. Бях му дал пълен карт бланш, ала той не се възползува. Мургавият мъж от „Схипсхол“ също ме имаше на мушка, ала не дръпна спусъка. Явно нямаше желаещи да се отърват от мен. Добавка – засега. Ако не друго, това ми даваше поне частица успокоение.

Отделих се от дървото, протегнах се и шумно се прозях, докато небрежно се оглеждах – човек, който се пробужда от романтично мечтане. Разбира се, той беше там – не беше се облегнал на дървото с гръб като мен, а с рамо, тъй че оставаше прикрит, но стволът бе твърде тънък и аз отчетливо успях да различа издадените очертания на силуета му.

Раздвижих се и свих надясно по Лейдешраат, продължих нататък с бавна крачка, като обхождах с разсеян поглед витрините. На едно място се пяхнах в преддверието на някакво магазинче, за да разгледам по-отблизо едни живописни реклами, чийто художествен характер беше такъв, че ако бяхме в Англия, собственикът им като нищо щеше да отиде зад решетките. Ала още по-интересното бе, че витрината на същото магазинче представляваше почти идеално огледало. Човекът в момента се намираше на около двајсетина метра зад мен и усърдно заничаше между ролетката на един магазин, където би могло да продават, да речем, плодове. Беше облечен в сив костюм, отдолу със сив пуловер, с нищо друго не можеше да се отличи – просто един сив, безличен непознат.

При следващия ъгъл отново свих вдясно и се заразхождах из пазара за цветя, разположен край бреговете на канала Зингел. Някъде по средата спрях пред една сергия, разгледах стоката и купих стрък карамфил. Трийсет метра встрани от мен сивият мъж също спря да разглежда сергия, но или беше скъперник, или не разполагаше с банкова сметка като моята, защото не купи нищо – само зяпаше.

Имах трийсет метра преднина и щом завих по Вийзелшраат, рязко усилих ход, докато се озовах пред входа на някакъв индонезийски ресторант. Въмъкнах се вътре и затворих вратата след себе си. Портриерът – явно пенсионер – ме поздрави почтително, но не направи опит да се

вдигне от стола.

Останах да наблюдавам през остъклената врата и след секунди зърнах сивия човек да отминава нататък. Сега установих, че е по-възрастен, отколкото предполагах – във всеки случай над шейсетте, – и трябва да призная, че за годините си се движеше със забележителна скорост. Изглеждаше доста обезпокоен.

Облякох палтото си и промърморих някакво извинение на портиера. Той се усмихна и ми пожела „лека нощ“ така вежливо, както бе ми казал „добър вечер“. И без това заведението сигурно беше препълнено. Излязох навън, застоях се в преддверието, извадих от единия си джоб сгъната мека шапка, а от другия – чифт телени очила, и ги поставих. Шърман, само че видоизменен – надявах се.

Сивият непознат вече се бе отдалечил на около трийсетина метра и продължаваше напред все със същия забързан ход, спирайки тук и там да надзърне в някой вход. Освободен най-сетне от присъствието му зад гърба си, пресякох улицата и закрачих по отсрещния тротоар – непокътнат, но явно нежелан. Като гледах да поддържа известна дистанция, изминах нови сто метра успоредно със сивия мъж, когато изведнъж той спря. Поколеба се за момент, сетне рязко се обърна и се втурна назад по следите си, вече почти на бегом, но този път влизаше във всяка отворена врата, изпречила се пред очите му. Пъкна се и в ресторанта, където бях престоял за кратко, и след десет секунди изскочи навън. После влезе през страничния вход на хотел „Карлтън“ и излезе през главния – един обход, който едва ли е бил посрещнат равнодушно от администрацията на хотела, понеже там не остават във възторг, когато одърпани старци с пуловери минават през фойето им за по-напряко. На края се вмъкна в още един индонезийски ресторант в края на улицата и се появи отново със сконфузен вид на човек, когото са изгонили. Хвърли се в близката телефонна будка и излезе оттам по-съсипан отвсякога. След това отиде да чака при главната трамвайна спирка на Мунтплейн. Присъединих се към опашката.

Първият трамвай, спрял на спирката, се състоеше от три вагона, имаше номер „16“ и на маршрутната му табела пишеше, че отива до Централна гара. Сивият мъж се качи в първия вагон. Аз се метнах във втория и се придвижих напред, откъдето можех да го наблюдавам непрекъснато, като същевременно заставах така, че да бъда колкото е възможно по-малко изложен на погледите му, ако случайно реши да проявява интерес към околните пътници. Ала тревогите ми бяха напразни – сивият мъж не удостои с абсолютно никакво внимание хората край

себе си. От неспокойния и нещастен израз на лицето му, както и от постоянните нервни движения на ръцете му ставаше ясно, че този човек го занимават други, по-важни неща и не на последно място сред тях до каква степен може да очаква съчувствие и разбиране от страна на своите работодатели.

Мъжът в сиво слезе на Дам. Така се казва главният площад на Амстердам – една наситена с исторически паметници площ, като например Кралският дворец и Новата църква, която е толкова стара, че се налага да я укрепяват непрекъснато, та да не се срути съвсем. Ала тази вечер забележителностите не получиха дори бегъл поглед от сивия мъж, който забърза надолу по една странична улица покрай хотел „Краснаполски“, сви вляво по посока на кейовете, наредени по канала Оудезийц Воорбургвал, после сви отново, този път вдясно, и потъна сред лабиринта от малки улички, които очевидно проникваха все по-дълбоко в складовата част на града – един от малкото райони, нефигуриращи сред туристическите атракции на Амстердам. Сивият мъж се оказа най-лесният субект за следене, на когото бях попадал. Не се озърташе нито наляво, нито надясно, камо ли назад. Бих могъл да се приближа на десет крачки зад него и пак нямаше да ме забележи.

Спрях зад един ъгъл и го проследих как напредва по тясна, зле осветена и подчертано неприветлива улица, застроена и от двете страни предимно със складове – високи, пететажни постройки, чиито островърхи покриви надвисваха отгоре, като създаваха някакво чувство на клаустрофобия и заплаха, на мрачни догадки и потайна бдителност, но всичко това не ме смути особено.

От факта, че сивият мъж сега тромаво почна да подтичва, заключих, че тази странна демонстрация на усърдие може да означава само едно – приближаваше крайната си цел. Показах се прав. Щом стигна средата на уличката, изкачи няколко стъпала с перила отстрани, извади ключ, отвори вратата пред себе си и хлътна в сградата на един склад. Последвах го с умерен ход, но не съвсем бавен, и хвърлих безучастен поглед към фирмата, окачена над вратата на склада – „Моргенщерн и Мюгенталер“ гласеше надписът. Никога не бях чувал за такава фирма, но едва ли щях да забравя това име. Отминах, без да забавям крачка.

Признавам, наистина не беше кой знае каква стая, ала тогава трябва първо да се каже, че самият хотел не беше кой знае какъв. Каквато беше неговата външност, безцветна и откъртена мазилка и общ неприветлив вид, такава беше и вътрешността на стаята. Оскъдната мебелировка, която включваше единично легло и кушетка, очевидно превърната в

легло, представляваше тъжни останки от отдавна повехнало великолепие, ако изобщо някога са изглеждали великолепни. Килимът беше овехтял, но все пак не бе в състояние да конкурира пердетата и ковчора над леглото; банята, непосредствено свързана със стаята, имаше площ на телефонна кабина. Ала тази печална гледка щеше да бъде съвсем непоносима, ако не бе освежителното въздействие на нечие присъствие, което би придало чар дори и на най-мрачната затворническа килия. Меги и Белинда, седнали на ръба на леглото, унило ме наблюдаваха, докато аз уморено се отпуснах на кушетката.

– Сламените вдовици, а? – рекох аз. – Сам-самички в коварния Амстердам. Всичко наред ли е?

– Не. – В гласа на Белинда прозвуча категорична нотка.

– Така ли? – Дадох воля на изненадата си.

Тя посочи стаята с жест.

– Погледнете наоколо, това е мисълта ми.

Погледнах наоколо.

– Е?

– Вие бихте ли живели тук?

– Откровено казано, не. Но хотелите с пет звездички са за съсловие то на босовете като мен. За едва свързващи двата края машинописки тая квартира съответствува напълно. За млади момичета, които всъщност не са едва свързващи двата края машинописки, както изглежда, този хотел осигурява максималната анонимност, която може да се надявате да имате въобще. – Направих пауза. – Най-малкото аз се надявам да е така. Предполагам, че и двете сте извън всякакво подозрение. Някого да разпознахте в самолета?

– Не. – Говореха едновременно и в такт поклащаха глава.

– На „Схипхол“ да познахте някого?

– Не.

– Някой да прояви особен интерес към вас на „Схипхол“?

– Не.

– Има ли дървеници в стаята?

– Не.

– Излизахте ли?

– Да.

– Бяхте ли проследени?

– Не.

– Някой да е претърсил във ваше отсъствие стаята?

– Не.

– Изглеждаш учудена, Белинда – забелязах аз. Не че се подсмивваше, просто трудно удържаше лицевите си мускули спокойни. – Хайде, кажи. Необходимо ми е да се поободря.

– А... – Изведнъж стана сериозна, навярно си припомни, че твърде отскоро ме познава. – Не, нищо. Извинете.

– За какво се извиняваш, Белинда? – Един благ и насърчителен тон, който интересно защо я накара смутено да се раздвижи в дрехите си.

– Ами цялата тая тайнственост и предпазливост за две момичета като нас. Просто не виждам защо е нужно...

– Моля те да мълчиш, Белинда!

А това вече бе Меги – както винаги, гледаше светкавично да се притече в защита на стария, бог знае защо. Взети поотделно, професионалните ми успехи можеха да изпълнят доста внушителен списък, ала в сравнение със списъка на провалите ми броят им изглеждаше направо нищожен.

– Майор Шърман – продължи остро Меги – винаги знае какво върши.

– Майор Шърман – казах чистосърдечно аз – би жертвувал кътните си зъби само и само да се увери в това. – Замислено се загледах в тях. – Не искам да отклонявам разговора, но няма ли да проявите поне малко загриженост към ранения си шеф?

– Знаем си работата – отвърна Меги важно. Стана, погледна челото ми и седна обратно. – Интересното е, че парчето лейкопласт изглежда твърде малко за количеството кръв, което личеше да е изтекло от раната ти.

– Хората от началническото съсловие кървят обилно. Доколкото знам, така е, защото имат много фина кожа. Разбрахте ли какво се случи?

Меги кимна.

– Да, това ужасно убийство... Чухме, че си се опитал...

– Да се намеся. Опитах се, съвсем точно го каза. – Погледнах Белинда. – Наистина впечатлението трябва да е смайващо, щом още първия работен ден с новия ти шеф, едва стъпил в чужда страна, него го просват на земята.

Белинда машинално отправи поглед към Меги, изчерви се – платиненорусите хора, стига да са почтени, изключително лесно се изчервяват – и каза примирително:

– Какво да се прави, противникът ви е бил по-бърз от вас.

– Така е – съгласих се. – Също беше по-бърз и от Джими Дюкло.

– Джими Дюкло? – Действително притежаваха талант да говорят в хор.

– Така се казва убитият. Един от нашите най-способни агенти и мой личен приятел от дълги години. Беше дошъл на „Схипсхол“ лично да ми предаде някаква спешна и както предполагам, изключително важна информация. Аз бях единственият човек в Англия, който знаеше, че Дюкло ще ме чака на летището. Ала явно и тук някой е знаел. Срещата ми с него бе уговорена по два различни канала без абсолютно никаква връзка помежду си, при все това този някой не само е знаел, че пристигам, но също е знаел с кой самолет и часа на кацането му, благодарение на което успя с лекота да се добере до Дюкло, преди той да размени и дума с мен. Нали ще се съ согласиш сега, Белинда, че всъщност не отклонявам разговора? Ще се согласиш също така, че щом тия хора разполагат с толкова сведения за мен и за един от колегите ми, нищо не им пречи да са не по-зле информирани и за някои други от моите колеги.

Двете се спогледаха за момент, после Белинда се обади едва чуто:

– Дюкло беше един от нас?

– Да не си глуха? – отвърнах раздразнено.

– И ние... Меги и аз сме...

– Точно така.

По всичко личеше, че приемат загатнатата заплаха за живота си със завидно спокойствие, пък и не би могло да бъде другояче – те бяха специално обучени и бяха изпратени тук работа да вършат, а не да кършат пръсти.

– Съжалявам за приятеля ти – обади се Меги. Кимнах.

– А аз съжалявам, че се държах така глупаво – каза Белинда. В гласа и звучеше искрено разкаяние, но това беше само за случая. По принцип не беше такъв човек. Погледна ме изпод вежди с изумителните си зелени очи и натъртено каза:

– Те са подире ви, нали?

– Гледай ти какво момиче! – възкликнах аз одобрително. – Загрижено за своя шеф. Дали са подире ми? Хм, ако не са, то най-малко половината персонал от хотел „Рембранд“ има инструкции да не изпуска от очи неудобния гост. Дори страничните изходи са под наблюдение – когато излязох тая вечер, за мен се лепна някакъв тип.

– Не е успял да те следва дълго. – Лоялността на Меги понякога ставаше подчертано досадна.

– Не беше никак ловък и биеше на очи. Такива са и останалите. Често това е характерно за дребните риби в царството на наркотика. От

друга страна, нищо чудно нарочно да се издават, за да провокират някаква реакция. Ако такива са им намеренията, ще имат страхотен успех.

– С провокации? – Гласът на Меги прозвуча печално и обезсърчено. Мега ме познаваше.

– Да, които могат да продължат до безкрай. Ходиш насам-натам, обикаляш, натъкваш се на какво ли не, обаче държиш очите си здраво затворени.

– Не намирам, че тоя начин на разследване е особено изобретателен или изкусен – заяви Белинда със съмнение. Разкажанието ѝ бързо отстъпваше място на други чувства.

– Джими Дюкло беше изобретателен. Най-изобретателният от всички нас. Беше и изкусен. Сега е в градската морга.

Белинда ме погледна озадачено.

– Значи, ще си скриете главата зад дръвника?

– Ще си я сложи на дръвника, скъпа – забеляза равнодушно Меги. – И престани да даваш акъл на новия си шеф какво да прави. – Ала думите ѝ не бяха казани от сърце, в очите ѝ се четеше тревога.

– Та това е чисто самоубийство – продължи да упорствува Белинда.

– Мислиш ли? Да се пресичат улиците на Амстердам значи е самоубийство – или поне изглежда така. Десетки хиляди хора го правят всеки ден.

Не споделих каква е причината да вярвам, че засега скоропостижната ми смърт не заема челно място в списъка на най-належащите престъпни действия, но не с цел да позакърпя героичния си ореол пред момичетата, а защото това щеше да доведе до многобройни обяснения, в които няха желание да се впускам в момента.

– Все пак не си ни довел тук за нищо – подметна Меги.

– Така е. Но моето задължение е да си пъхам носа тук и там. Вие засега стойте настрана. Тази вечер сте свободни. Също и утре, само вечерта искам Белинда да се поразходи с мен. А след това, ако сте добри момичета, ще ви заведе в един пикантен нощен клуб.

– Затова ли бих целия тоя път от Париж до тук, за да отида в пикантен нощен клуб? – Белинда отново ме гледаше учудено. – Защо трябва да ходим там?

– Ще ви кажа защо. Ще ви кажа някои неща за ношните клубове, които не знаете. Ще ви кажа защо сме тук. Всъщност – обобщих великодушно аз – ще ви кажа всичко.

Под „всичко“ разбихах това, което смятах, че е необходимо да знаят, не всичко, каквото имаше да се каже – разликата е съществена.

Белинда смени недоумението си с очакване. Меги ме изгледа скептично и малко отегчено, но все пак тя ме познаваше.

– Обаче първо да пийнем по чашка „скоч“.

– Нямаме „скоч“, майоре. – Понякога Меги проявяваше крайно пуритански маниери.

– Даже не сте на „ти“ с основните принципи на умствената дейност. Трябва да се научите на някои неща. – Кимнах към Белинда. – Ето телефона. Поръчай да донесат. Дори и началническото съсловие чат-пат има нужда да се отпусне.

Белинда стана, приглади гънките по тъмната си рокля и ме погледна с особен израз на озадачено неодобрение. После бавно каза:

– Наблюдавах ви, когато говорехте за вашия приятел в моргата, лицето ви не трепна. Той все още е там, а вие сега сте толкова... как да кажа... толкова безгрижен. Отпускате се, казвате. Как успявате да постигнете това?

– С практика. И не забравяй сода.

Глава III

Тази нощ край хотел „Рембранд“ звучеше класическа музика – латерната предлагаше изпълнение на откъс от „Петата...“ на Бетовен, което би накарало стария композитор да коленичи и от дън душа да благодари на небесата за почти пълната си глухота. Дори на петдесет метра далечина – от такова разстояние благоразумно спрях под завалелия ситен дъжд, за да обследвам обстановката около хотела – ефектът беше ужасяващ. Присъствието на този музикален инструмент действително представлява изумителна проява на толерантност от страна на жителите на Амстердам, град с музикални традиции и дом на световноизвестния „Концертгебоу“¹, за това, че досега не са примамили стария му собственик в някоя изкусителна кръчма с цел да се възползват от неговото отсъствие и да търкулнат латерната му в най-близкия канал. В момента старецът продължаваше да подръква тенекиената си кутия, очевидно по навик, защото наоколо нямаше никого, даже портиерът беше се прибрал вътре, прогонен от дъжда или подтикнат от любовта си към музиката.

Свих по страничната улица покрай входа на бара. Както и очаквах, в сянката на съседните входи не забелязах да дебне човешки силует. Промъкнах се до началото на пожарния изход, изкачих се на покрива, преминах от другата страна и установих къде точно се пада моят балкон.

Надвесих се над перваза. Не съзрях нищо, но надуших нещо. Дим от цигара, но не от цигара, произведена от фирма, която не включва марихуана в своите продукти за пазара. Издадох се още по-навън, кажи-речи, вече губех равновесие, и тогава успях да различа няколко неща, не много, но достатъчно: бомбетата на чифт островърхи обувки и горящия край на една цигара в момента, когато нечия ръка я сваляше от устата.

Отдръпнах се безшумно, пресякох обратно до пожарния изход, слязох на шестия етаж, излязох в коридора, заключих зад себе си, на пръсти отидох до вратата с номер 616 и наострих уши. Нищо. Внимателно отключих с шперца, който бях пробвал преди, вмъкнах се вътре и затворих незабавно – в противен случай капризните въздушни течения могат да раздвижат цигарения дим, тъй че да се възбуди вниманието на бдителния пушач. Друг е въпросът, че наркоманите не се славят с

1. Амстердамският симфоничен оркестър. Б. пр.

бдителността си.

Този тук не правеше изключение. Както можеше да се предположи, беше стюардът. Седеше удобно разположен в едно кресло, изпънал крака пред прага на балкона, с лявата си ръка пушеше цигара, дясната лежеше отпусната на коляното му и държеше пистолет.

Обикновено е много трудно да доближиш някого откъм гърба, независимо колко безшумно стъпваш, без да предизвикаш появата на нещо като шесто чувство, което предупреждава за приближаването ти. Ала много наркотици притъпяват този инстинкт, а стюардът пушеше именно един от тях.

Вече бях зад него с насочен пистолет към дясното му ухо и той още не знаеше, че съм там. Побутнах го по дясното рамо. Той рязко се извърна с конвулсивен порив на цялото си тяло и изкрещя от болка, тъй като в същия момент дясното му око се надяна на дулото на пистолета ми. И понеже моментално вдигна и двете си ръце към удареното място, аз взех пистолета му без никаква съпротива, поставих го в джоба си, хванах рамото му и силно го дръпнах назад. Стюардът се преобърна презглава и като направи пълно задно салто, падна тежко на гърба си. Може би десет секунди остана да лежи там абсолютно замаян, после се размърда и се подпря на лакът. Издаваше странен съскащ звук, обезкървените му устни изчезнаха, за да отстъпят място на почернели от тютюн зъби, оголени във вълча гримаса, докато очите му тъмнееха от омраза. Не виждах големи шансове да се разберем с добро.

– Играем грубичко, а? – просъска той. Наркоманите са големи почитатели на филми със сцени на насилие и диалогът им е безупречен.

– Грубичко ли? – Бях изненадан. – Боже господи, нищо подобно. По-после ще заиграем грубичко. Ако не проговориш... – Може би и аз бях гледал същия филм като него. Вдигнах цигарата, която димеше на килима, подуших я с отвращение и я смачках в пепелника. Стюардът неуверено се надигна и уж колебливо и нестабилно се изправи на крака, но аз не бях балама да му повярвам на тия преструвки. Когато отново заговори, озъбената гримаса беше изчезнала от лицето му. Беше решил да действа хладнокръвно, затишие пред буря, един стар и овехтял постулат – навярно сега от киното трябваше да преминем на оперната сцена.

– За какво желаете да разговаряме? – попита той.

– Първо, какво търсиш в стаята ми? И, второ, кой те е пратил тук?

Стюардът се усмихна вяло:

– Законът вече се опита да измъкне от мене разни неща. Познавам

закона. Не можете да ме заставите да говоря. Имам своите права. Така казва законът.

– Законът е в сила до прага на стаята ми. От тази страна на вратата двамата с теб сме изправени пред друг закон. Знаеш го това, нали? В центъра на един от големите градове на света ти и аз живеем в нашата малка, собствена джунгла. Където също има закон. Убий или ще те убият.

Може би сам сгреших, като с думите си му внуших разни мисли в главата. Стюардът се хвърли мощно и достатъчно ниско, та да избегне пистолета ми, но не успя да предотврати все пак срещата на брадата си с коляното ми. От удара капачката ме заболя жестоко и съдейки по това, би трябвало да го просна в несвяст, но той беше издръжлив, сграбчи ме за другия крак и ме повали на земята. Пистолетът ми изхвърча нанякъде и ние се затъркаляхме по пода, като всеки налагаше другия с въодушевление. Стюардът бе не по-малко силен, отколкото издръжлив, ала в боя му пречеха две неща: постоянната употреба на марихуана беше притъпила остротата на рефлексите му, и макар да имаше вроден инстинкт да се бие мръсно, липсваше му специална подготовка. Не след дълго отново бяхме на крака, този път с лявата си ръка здраво бях хванал дясната му китка и постепенно я придърпвах нагоре между плешките му.

Повдигнах китката му още по-високо и той запиша, сякаш бе в агония, а може и действително да е бил, понеже рамото му подозрително пропукваше, но аз не бях напълно сигурен, затова извих още малко ръката му, та да отстраня всякакво съмнение, и после го изтиках на балкона, надвесих го над перилата, додето краката му увиснат във въздуха, като го оставих да се държи само със свободната си лява ръка, все едно животът му виси на нея, което си беше и истина.

– Наркоман ли си, или само снабдяваш? – разпитвах аз.

Отговори ми с някаква мръсотия на холандски, но аз знаех холандски, включително и всички думи, които ги няма в учебниците. С дясната си ръка му запуших устата, понеже издаваните от него звуци положително можеха да вземат връх над уличния шум, а аз няхах никакво желание да тревожа жителите на Амстердам ненужно. Поотпуснах малко извитата му ръка и освободих устата му.

– Е?

– Снабдявам. – Гласът му представляваше задавен грак. – Продавам.

– Кой те изпрати?

– Не! Не! И не!

– Както искаш. Когато полицаите приберат останките ти от тротоара, ще си кажат, ето на, още един пушач на индийски коноп, който е попрекалил с дозата и е решил да се поразходи из безбрежната синева.

– Това е убийство! – Сега гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот, нищо чудно да му се виеше свят от височината. – Ти няма...

– Мислиш ли? Твоите хора днес следобед убиха един мой приятел. Да изтребваш паразити може да бъде и удоволствие. Двайсет метра падане – и нито следа от насилие. Освен че няма да остане здраво място по тялото ти. Двайсет метра! Погледни!

Бутнах го още няколко сантиметра навън, та да огледа добре какво му предстои и после се наложи да използвам и двете си ръце, за да го издърпам обратно.

– Ще говориш ли?

От гърлото му се чу само някакво хриптене, затова го изтеглих на балкона и го бутнах вътре, към центъра на стаята.

– Кой те изпрати? – продължих аз.

Споменах, че стюардът беше издръжлив, но всъщност бе далеч поиздръжлив, отколкото си въобразявах. Би трябвало досега да е омаломощен от страх и болка, в което не се и съмнявах, но това не му попречи да се извърти ловко вдясно и като направи пълен кръг, да се освободи от хватката ми. Атаката му бе съвсем ненадейна и ме завари неподготвен. Сетне отново се хвърли към мен, в лявата му ръка проблесна нож, докато замахваше отдолу нагоре с прицел точно под гърдната кост. При нормални обстоятелства сигурно щеше хубаво да ме разпори, но сега бързината и точността го бяха напуснали. Парирах китката му с двете си ръце, стиснах я здраво, извъртях се с гръб, подложих му крак и с рязко дръпване го прехвърлих през себе си. Трясъкът от падането му разтърси цялата стая, а навярно и някои от съседните.

С едно движение възстанових равновесието си и се обърнах, но вече бе излишно да се бърза. Стюардът лежеше на пода в далечния край на стаята, главата му опираше до прага на балконската врата. Вдигнах го за реверите и главата му се изметна назад, почти опираше в гърба му. Положих го отново на пода. Съжалявах за смъртта му, защото сигурно знаеше сведения, които имаха безценно значение за мен, все пак това бе единствената причина да изпитвам съжаление.

Пребърках го. Джобовете му съдържаха доста любопитни неща, но само две от тях ме интересуваха: кутия с ръчно свити цигари марихуана и две парчета хартия. На едното пишеше МОО 144, на другото имаше две числа – 910020 и 2797. Тези букви и цифри не ми говореха нищо, но

след като разсъдих, че стюардът нямаше да ги носи у себе си, ако не бяха важни за него, реших да ги прибера на едно сигурно място, което бе измайсторено от моя услужлив и находчив шивач – едва забележимо джобче, разположено от вътрешната страна на десния ми крачол, петнайсетина сантиметра по-нагоре от глезена.

Очистих малкото следи, оставени от борбата, взех пистолета на стюарда, излязох на балкона, надвесих се над перилата и го хвърлих нагоре и наляво. Оръжието премина над перваза и падна безшумно върху покрива, двайсетина метра по-нататък. Прибрах се вътре, изсипах фасата от марихуаната в тоалетната, измих пепелника и отворих всички врати и прозорци, за да се проветри час по-скоро от противната миризма. После примъкнах трупа на стюарда през малкия хол и отворих вратата към коридора.

Навън беше пусто. Ослушах се напрегнато, но до слуха ми не достигна нищо, никакъв шум от приближаващи стъпки. Отидох до асансьора, повиках го, почаках, докато дойде, отворих вратата с два пръста, пъхнах една кибритена кутийка между нея и касата, за да не може да се затвори и да свърже електрическата верига, и се върнах в покоите си. Довлякох стюарда до асансьора, разтворих широко вратата, безцеремонно го натиках вътре, махнах кибрита и оставих вратата да се затвори докрай. Асансьорът не тръгна веднага – явно в момента никой не натискахе бутона за повикване именно на този асансьор.

Заклучих външната врата на стаята си с изпитания шперц и се насочих отново към пожарния изход, вече мой стар и верен приятел. Слязох на улицата незабелязан от никого и заобиколих към главния вход. Сега старецът на латерната свиреше Верди, но човек трябваше да употреби много въображение, за да го познае. Латернаджията бе с гръб към мен, когато пузнах един гулден в кутията му. Чул звъна, той се обърна да благодари, устните му се раздалечиха в беззъба усмивка, но щом видя кой е щедрият господин, долната му челюст тозчас увисна. Несъмнено старецът беше най-последната дупка на кавала и никой не бе си направил труд да го уведоми, че Шърман е извън хотела. Усмихнах му се любезно и влязох във фоайето.

На рецепцията имаше двама униформени служители наред с помощник-управителя, който в момента бе с гръб към мен.

– Моля, шестстотин и шестнайсет – казах високо.

Помощник-управителят се обърна поривисто, веждите му се повдигнаха, но не чак толкова. После ми поднесе сърдечната си, крокодилска усмивка.

– О, мистър Шърман. Не знаех, че сте излезли.

– Кратка разходка преди вечеря. Стар английски обичай, нали знаете.

– Разбира се, разбира се – усмихна ми се съучастнически, сякаш имаше нещо осъдително в този стар английски обичай, сетне позволи някаква сянка на озадачение 1 да измести усмивката му. – Не си спомням да ви видях на излизане.

– Все пак – казах убедително аз. – не можете да очаквате от себе си да обръщате внимание на всички гости по всяко време, нали?

Удостоих го с една от неговите фалшиви усмивки, взех ключа и се упътих към асансьорите. Още не бях преполовил разстоянието дотам, когато пронизителен писък процепи фойайето и ме накара да замръзна на мястото си. Последва тишина, продължила само толкова, колкото да си поеме дъх жената, изкрещяла преди малко, и да подеме наново. Причинителят на тая гюрултия беше някаква ярко облечена дама на средна възраст – същинска карикатура на американски турист в чужбина, – която стоеше пред един асансьор – устата ѝ бе добила форма на едно огромно „О“, а очите ѝ приличаха на чинии. Край нея един закръглен господин в костюм от шевиот се мъчеше да я успокои, но самият той не изглеждаше никак спокоен и създаваше впечатление, че не би имал нищо против също да изпиши един-два пъти.

Помощник-управителят се втурна край мен, аз продължих с по-бавна крачка. Когато стигнах до асансьора, заварих помощник-управителя коленичил, надвесен над проснатото тяло на мъртвия стюард.

– Лошо ли му е? Какво става? – заинтересувах се аз.

– Лошо?! – Помощник-управителят ме изгледа свирепо. – Погледнете врата му. Мъртъв е.

– Бога ми, сигурно е така. – Наведох се и огледах по-отблизо стюарда. – Струва ми се, че съм виждал някъде този човек...

– Беше стюард на вашия етаж – каза помощник-управителят, макар че не е никак лесно да се говори със здраво стиснати зъби.

– Да, изглежда ми позната физиономия. В разцвета на силите си...

– Поклатих печално глава. – Къде се намира ресторантът?

– Къде какво? Къде...

– Нищо, нищо – утеших го аз. – Виждам, че сте разстроен. Ще се оправя и сам.

Ресторантът на хотел „Рембранд“ може и да не е най-добрият в Холандия, както претендират собствениците му, но въпреки това не бих посмял да ги дам под съд с обвинение за изопачаване на фактите. От

хайвера до пресните извънсезонни ягоди – чудех се дали няма да е по-разумно да причисля цената им към разходите за подкупи вместо за хотел – храната беше превъзходна. За миг се сетих за Меги и Белинда, ала не с чувство на вина, защото другояче нещата не можеха да бъдат. Червеното плюшено канапе, на което седях, беше последният атрибут от комфортната вечеря, затова се отпуснах назад, вдигнах конячената си чаша и казах:

– За Амстердам!

– За Амстердам! – отвърна на поздравителната ми полковник ван де Грааф.

Преди пет минути полковникът, заместник-шеф на градската полиция, бе дошъл без покана на моята маса. Сега седеше на голям стол, който изглеждаше твърде малък за него. Среден на ръст, но изключително широкоплещест, той имаше стоманеносива коса и изсечено, загоряло лице; цялата му осанка издаваше властен характер и създаваше впечатление за почти смайващи способности. Продължи сдържано:

– Радвам се да ви видя така безгрижен, майор Шърман, след този наситен със събития ден.

– Нали знаете, полковник, човек опитва плодовете на света, докато може – животът е твърде кратък. Та какви са събитията?

– Не можахме да научим нещо много за този Джеймс Дюкло, убития днес следобед на летището. – Търпелив човек беше полковник де Грааф, трудно развързваше езика си. – Знаем само, че преди три седмици е пристигнал от Англия, регистрирал се е за една вечер в хотел „Шилер“ и после е изчезнал. Изглежда, той е чакал вашия самолет, майор Шърман. Човек си задава въпроса, дали това е просто съвпадение или?

– Чакаше ме действително. – Рано или късно де Грааф щеше да узнае. – Той е един от моите хора. Предполагам, че е успял да се снабди отнякъде с фалшифициран полицейски пропуск – щом е могъл да мине през митническата контрола.

– Изненадвате ме – въздъхна тежко, без да изглежда ни най-малко изненадан. – Вижте, приятелю, за нас става много трудно, като не ни информирате за тия неща. Трябваше да знам за мисията на Дюкло. След като ние имаме инструкции от „Интерпол“ в Париж да ви оказваме всякакво съдействие, не намирате ли, че ще има по-добър резултат, ако работим съвместно? Ние ще можем да помагаме на вас, вие – на нас. – Де Грааф отпи глътка от коняка си. Сивите му очи ме гледаха прекалено прямо. – Човек би допуснал, че този ваш колега е разполагал с информация, а сега тя е загубена за нас.

– Вероятно. Но нека почнем с помощта, която вие можете да окажете на мен. Бихте ли проверили дали във вашите картотеки фигурира някоя си Астрид Лемей? Работи в нощен клуб, но няма вид на холандка, нито говори като холандка, тъй че нищо чудно да имате някакви сведения за нея.

– Така май се казваше момичето, което контузихте на летището, нали? Откъде разбрахте, че работи в нощен бар?

– Тя ми каза – отвърнах невъзмутимо.

– Служителите от летището не ми споменаха за подобно нещо – смръщи чело той.

– Служителите от летището са нищо повече от изкуфели баби.

– А! – Това възклицание би могло да означава всичко. – Информацията, която искате, ще ви бъде доставена. Нищо друго?

– Нищо.

– Не стана дума за едно друго дребно събитие от днес.

– Кажете.

– Исках да ви попитам дали оня неприятен тип, стюардът от шестия етаж, за когото впрочем знаем твърде малко, не е също от вашите хора?

– Какво говорите, полковник!

– Всъщност нито за момент не съм се и съмнявал. Знаете ли, че е починал вследствие счупване на врата?

– Трябва да е паднал наистина много лошо – забелязах аз съчувствено.

Де Грааф допи коняка си и стана.

– Не ви познаваме лично, майор Шърман, но вие работите достатъчно отдавна в „Интерпол“ и сте спечелили достатъчно солидна репутация в Европа, за да не са ни известни вашите методи. Бих искал да ви напомня, че това, което е подходящо за Истанбул, Марсилия или Палермо – да не изброявам повече, – не върви изобщо в Амстердам.

– И дума да няма, отлично сте информирани – вметнах аз.

– Тук, в Амстердам, всички ние сме подчинени на закона. – Нищо чудно да не бе чул забележката ми. – Включително и аз. Вие също не правите изключение.

– Нито пък очаквам подобно нещо – казах непорочно аз. – Затова ще действваме съвместно. Целта на моята мисия... Впрочем кога мога да поговоря с вас?

– Утре в канцеларията ми, в десет часа. – Огледа ресторанта без въодушевление. – Сега едва ли е най-подходящото време, пък и точно тук...

Повдигнах въпросително вежда.

– В хотел „Рембранд“ – натърти де Грааф – подслушват така умело, че славата му вече има международен мащаб.

– Учудвате ме – отвърнах аз.

Де Грааф се отдалечи. Недоумях как си обяснява избора ми да отседна тъкмо в „Рембранд“.

Канцеларията на полковник де Грааф ни най-малко не приличаше на хотел „Рембранд“. Макар и просторно, помещението беше безцветно, голо и функционално, мебелирано предимно със стоманеносиви картотеки, освен една стоманеносива маса и няколко стоманеносиви стола, които бяха твърди като стомана. Ала ако не друго, този декор поне помагаше на човек лесно да се съсредоточи върху пряката си работа – нямаше какво да разсее нито ума, нито окото. След десетминутен предразполагаш разговор сега двамата с де Грааф събирахме мислите си, за да преминем към по-сериозни въпроси, въпреки че на него, струва ми се, това се удаваше повече, отколкото на мен. Миналата нощ до късно лежах буден в леглото си, пък и без това никога не съм се чувствувал във форма в десет часа сутринта при студено и ветровито време.

– Всички наркотици – започна де Грааф, – разбира се, ние се борим срещу всички наркотици – опиум, коноп, амфетамин, ЛСД, СТП, кокаин, амилацетат, – каквито и да са, майор Шърман, ние се борим срещу тях. Всички те разрушават човешкия организъм. Но в настоящия момент нашите усилия са насочени най-вече срещу едно наистина убийствено вещество – хероина. Съгласен ли сте с мен?

– Съгласен.

Този отговор бе произнесен от дълбок и режещ глас, обадил се зад мен. Обърнах се и в рамката на вратата видях висок мъж с добре скроен тъмен костюм, хладни проникателни очи и приятно лице с подчертан професионален израз, което обаче твърде бързо би могло да загуби приятния си вид. Изключено бе да се сгреша професията му. Пред мен стоеше полицаи, и то не за пренебрегване.

Новодошлият затвори вратата и приближи към мен с лека, пружинираща стъпка на човек, доста по-млад от четирийсет и пет години, на колкото бе той в най-добрия случай. Протегна ръка и каза:

– Ван Гелдер. Чувал съм много хубави неща за вас, майор Шърман.

Последната реплика ме накара да размисля за секунда, но реших да се въздържа от коментар. Усмихнах се и стиснах ръката му.

– Инспектор ван Гелдер – представи го де Грааф – е шеф на нашия отдел за борба с наркотиците. Той ще работи заедно с вас, Шърман. Ще

ви оказва максимално съдействие.

– Искрено се надявам, че ще свършим добра работа заедно. – Ван Гелдер се засмя и седна. – Кажете ми, докъде сте стигнали при вас? Смятате ли, че ще съумеете да унищожите снабдителната мрежа в Англия?

– Да, смятам. Разпространяването се извършва по отлично организиран канал, с отлично взаимодействие и почти без никакви разклонения – именно благодарение на това успяхме да идентифицираме немалко техни посредници и неколцина от главните им пласъори.

– Значи, можете да унищожите мрежата, но не искате. Оставяте ги да си разиграват коня на воля, така ли?

– Нямаме друг избор, инспекторе. Хубаво, ще ги изловим, но следващата мрежа, която създадат, ще бъде така умело замаскирана, че никога няма да я открием. А при сегашното положение можем да ги хванем, когато пожелаем. Далеч по-важно за нас е да открием по какъв начин стоката прониква до тях и кой я доставя.

– И вие предполагате – естествено, щом сте тук, – че доставките изхождат оттук? Или някъде наоколо?

– Не наоколо. Тук. И не предполагам, а съм сигурен. Осемдесет процента от хората, които са под наблюдение – имам пред вид пласъорите и техните посредници, – поддържат връзки с тази страна. По-точно с Амстердам – това важи за почти всички. Едни имат роднини тук, други – приятели. Някои пък идват в командировка или за празник. Цели пет години сме събирали това досие.

– За тъй нареченото „тук“ – засмя се де Грааф.

– За Амстердам, да.

– Има ли копия от това досие? – попита ван Гелдер.

– Само едно.

– При вас?

– Да.

– У вас?

– В единственото безопасно място. – Почуках с пръст челото си.

– Съвсем безопасно наистина – одобри де Грааф, сетне добави замислено: – Разбира се, докато не се сблъскате с хората, които биха изявили склонност да се държат с вас така, както вие се държите с тях.

– Не ви разбирам, полковник.

– Говоря с недомлъвки – отвърна де Грааф със задоволство. – Както и да е, признавам, че в момента всички следи водят към Нидерландия. За жалост, уликите наистина сочат Амстердам. Не мислете, че не

съзнаваме незавидната си слава. Бихме искали да не е така. Обаче е така. Знаем, че стоката влиза в страната на едро. Също знаем, че излиза напълно раздробена – но откъде и как, нямаме представа.

– От вашия вилает – казах кротко аз.

– Моля?

– От вашата област. От Амстердам. Вие защитавате законите в Амстердам.

– С колко души се сприятелявате в течение на една година? – попита любезно ван Гелдер.

– Работата ми не е да се сприятелявам.

– Да, вашата работа е да очиствате света от хора, които очистват хора – каза де Грааф помирително. – Познаваме ви. Имаме чудесно досие за вас. Бихте ли искали да го видите?

– Минали истории ме отегчават.

– Така си и знаех – въздъхна де Грааф. – Вижте, Шърман, и най-добрата полиция в света може да се натъкне на непробиваема стена. Тъкмо такъв е нашият случай – не че претендирам да сме най-добрите. Всичко на всичко ни е необходимо един проход в тази стена, един-единствен проход... Навярно имате някаква идея, някакъв план?

– Та аз пристигнах едва вчера. – Промуших пръст от вътрешната страна на десния си крачол и подадох на полковника двете хартийки, които намерих в джоба на мъртвия стюард. – Вижте тези цифри, тези числа, може би... Говорят ли ви нещо?

Де Грааф ме погледна бегло, поднесе листчетата под силната лампа на бюрото и после ги остави.

– Нищо не ми говорят.

– А можете ли да разберете дали означават нещо?

– Разполагам с много способен персонал. Къде ги намерихте впрочем?

– Един човек ми ги даде.

– Искате да кажете, че ги взехте от един човек.

– Има ли някаква разлика?

– Би могло да има огромна разлика. – Де Грааф наклони тялото си напред, лицето и гласът му станаха неимоверно сериозни. – Слушайте, майор Шърман, известни са ни вашите похвати да изваждате хората от равновесие и да ги държите в такова състояние. Известна ни е вашата склонност да престъпате законите...

– Полковник де Грааф!

– Уместно възражение – може би по начало никога не сте им се

подчинявали. Позната ни е тази мудна тактика – безспорно ефективна, както и самоубийствена – на безкрайни провокаци, на безконечно изчакване нещо да се пропука, някой да се издаде. Но умолявам ви, майор Шърман, недейте да провокирате прекалено много жители на Амстердам. В нашия град има прекалено много канали.

– Няма да провокирам никого – приех аз. – Ще бъда крайно предпазлив.

– Сигурен съм, че ще спазите обещанието си. – Де Граф въздъхна. – А сега, струва ми се, ван Гелдер има да ви показва нещо.

Не беше сгрешил. Ван Гелдер ме качи в личния си черен опел и от Главното полицейско управление на Марниксшраат ме откара в градската морга. Още преди да си тръгна оттам, пожелах да не бях идвал въобще.

Градската морга, естествено, нямаше очарованието и романтичната красота на стария Амстердам. По нищо не се различаваше от моргата на всеки голям град – леденееща и клинична обстановка, безчовечна и отвратителна. По средата на централната зала вървяха два реда мраморни на вид бели маси, но почти сигурно бяха само имитация, докато отстраня помещението беше обточено с масивни метални врати. Облечен в безупречно колосано бяло сако, главният служител тук беше някакъв жизнерадостен, червендалест и общителен образ, който създаваше впечатление, че всеки момент има опасност да избухне в неудържим смях – чудновато качество, ще си помисли човек, за служител в морга, но бързо ще промени мнението си, стига да си припомни, че мнозинството английски палачи от миналото са имали репутация на големи веселяци и отлични партньори за кръчмарска маса.

По указание на ван Гелдер служителят ни отведе пред една от големите метални врати, отвори я и отвътре изтика носилка на стоманени колелца. Под чаршафа се забелязваха неясни форми.

– Каналът, в който е намерен този труп, се нарича „Крокискейд“ – съобщи ван Гелдер. Гласът му бе абсолютно безизразен. – Намира се надолу към кейовете. А човекът се казва Ханс Гербер. Деветнайсетгодишен. Няма да ви показвам лицето му – престоял е твърде дълго във водата. Откри го пожарната команда, като вадеше някаква кола. Иначе би могъл да престои там още година или две. Някой е омотал около кръста му парчета стари оловни тръби.

Повдигна крайчеца на чаршафа и отдолу се показа слаба, омършавяла ръка. Имаше вид, сякаш някой цялата бе я изтъпкал с катерачни обувки, снабдени с шипове за лед. Странни морави линии свързваха

много от тези пробиви и навсякъде кожата бе посиняла. Без да обели зъб, ван Гелдер заметна обратно чаршафа и отстъпи назад. Служителят вкара наново носилката, заключи вратата, отведе ни пред друга подобна и повтори процедурата отпреди малко, като междувременно се хилеше широко, сякаш бе разорен английски дук, който развежда посетители из своя наследствен замък.

– Няма да ви показвам лицето и на този труп – рече ван Гелдер. – Не е приятно да се гледа двайсет и три годишно момче с лик на седемдесетгодишен старец. – Обърна се към служителя: – Къде е намерен този?

– В Остерхоок – засия служителят. – На един шлеп за въглища.

– Да, точно там. – Ван Гелдер кимна. – А край него се е търкаляла празна бутилка от джин. Всичкият джин е бил в тялото му. Знаете каква чудесна комбинация се получава от джин и хероин. – Отдръпна чаршафа и откри една ръка, много подобна на онази, която току-що бях видял. Самоубийство или убийство?

– Зависи.

– От какво?

– От това, дали сам си е купил бутилката джин. В такъв случай е самоубийство или злополука. Ала някой може да е пхнал бутилката в ръката му. Тогава вече е убийство. Миналия месец имаме подобен случай на пристанището в Лондон. Каква е истината, така и не разбрахме.

По знак на ван Гелдер служителят щастливо ни поведе към една маса в центъра на залата. Този път ван Гелдер отметна чаршафа откъм главата. Момичето имаше златиста коса и беше много младо и много красиво.

– Красива е, нали? – рече ван Гелдер. – Лицето ѝ е непокътнато. Казва се Юлия Розмайер и е немкиня. Това е всичко, което знаем засега за нея – повече няма и да научим. Лекарите предполагат, че е шестнайсетгодишна.

– Как е починала?

– Падане от шестия етаж.

– Представих си за момент колко по-добре би изглеждал бившият стюард върху тази маса, сетне попитах:

– Бутната ли е била?

– Не, сама е паднала. Има свидетели. Всичките са били „друсани“. Тя през цялата вечер говорела, че иска да прелети до Англия. Била обхваната от някаква мания да се срещне с кралицата. Изведнъж се покатирила през балкона, казала, че излита да види кралицата, и... излетяла. За

щастие, в това време долу нямало минавачи.

Искате ли да видите още?

– Бих предпочел да пийна нещо в най-близката пивница, ако нямате нищо против, разбира се.

– Добре. – Ван Гелдер се усмихна, ала в усмивката му нямаше нищо весело. – Но ви предлагам да отидем у дома. Не е далеч. Имам причини да ви покая.

– Причини?

– Ще разберете.

Сбогувахме се с ухиления до уши служител, който имаше вид, сякаш се кани да ни каже: „Заповядайте пак“, но тъй или иначе не го каза. Небето навън бе помръкнало в сравнение със сутрешните часове и сега тъкмо закапваха едри, откъслечни капки дъжд. На изток хоризонтът бе мъртвешки морав и излъчваше нещо много по-силно от смътна заплаха и знамение. Рядко небето така точно е отразявало вътрешното ми състояние.

Домът на ван Гелдер превъзхождаше повечето от познатите ми английски кръчми – един оазис на топлина и добро настроение в сравнение с проливния дъжд навън и гъстите струи вода, браздящи прозорците. Отвсякъде лъхаше уют и удобство, дори от доста масивната холандска мебел с нейните прекалено твърдо издути кресла, но да си призная, предпочитам много повече тях пред разни други, които оставят следи по теб с острите си пружини. Подът бе застлан с червеникавокафяв килим, а стените бяха боядисани в различни нюанси на топли, пастелни тонове. Огънят в камината бумтеше и ван Гелдер – с радост забелязах това – внимателно проучваше един богато зареден с напитки бар.

– И така – подхванах аз, – не беше трудно да се разбере, че ме заведохте в тая отворителна морга, за да реализирате своя замисъл. Сигурен съм, че успяхте. И какъв бе по-точно вашият замисъл?

– Не замисъл, а замисли. Първо, исках да ви убедя, че тук сме изправени пред един много по-кошмарен проблем, отколкото е той у вас, в Англия. В моргата имаше още шестима наркомани, а колко от тях са починали от естествена смърт, може само да се предполага. Разбира се, не винаги е така – тези смъртни случаи са на приливи и отливи, но все пак умират хора от нелепа смърт, и то предимно младежи. Да не говорим, че зад всеки един в моргата стоят стотици безпомощни наркомани, които продължават да пълнят улиците.

– Искате да кажете, че вие имате дори по-силни подбуди от мен да преследвате и да обезвредявате разпространителите на наркотици и че

ние се борим срещу общ враг: главния източник на доставки. Така ли?

– Във всяка страна един само е царят.

– И другият ви замисъл?

– Да подсиля предупреждението на полковник де Грааф. Тези хора са абсолютно безпощадни. Провокирате ли ги прекалено, проникнете ли по-близо до тях... не знам, има още празни маси в моргата.

– Какво ще кажете да пийнем? – предложих аз.

В коридора отвън иззвъня телефон. Ван Гелдер промърмори някакво извинение и тръгна да вдигне слушалката. Щом вратата се затвори зад него, почти същевременно втора врата се отвори, водеща към съседната стая, и на прага се появи едно момиче. Беше висока и слаба, носеше дълъг до глезените многоцветен пенюар с извезан върху плата дракон. Едва ли имаше повече от двайсет и една-две години. Беше много красива: със сламеноруса коса, овално лице и огромни виолетови очи, които изглеждаха едновременно закачливи и проникателни – изобщо външността ѝ беше толкова поразителна, че мина доста време, преди да си спомня за изискванията на доброто възпитание и да се изправя с усилие на крака – не беше малък подвиг да се измъкнеш бързо от дълбините на пещероподобното кресло.

– Здравейте – поздравих аз. – Пол Шърман. – Не звучеше кой знае колко интересно, но друго не можах да измисля.

Сякаш от смущение момичето лапна за момент върха на палеца си, после се засмя и пред погледа ми се бялнаха два реда идеални зъби.

– Аз съм Труди. Аз не говоря добре английски.

Действително, но отдавна не бях чувал толкова приятен глас да говори лош английски. Тръгнах към нея с протегнатата ръка, ала тя не подаде своята, вместо това закри с шепа устата си и захихика срамежливо. Не съм свикнал двайсетгодишни момичета да хихикат свенливо насреща ми и затова изпитах истинско облекчение, като чух изтракването на телефонната слушалка върху вилката, последвано от гласа на ван Гелдер, който тъкмо влизаше откъм коридора.

– Обичайният рапорт за оная история на летището. Няма още нищо да...

Ван Гелдер забеляза момичето, замлъкна, усмихна се, докато приближаваше към нея, и я прегърна през рамо.

– Виждам, че вече сте се запознали.

– Ами – заобяснявах аз – не съвсем... – И на свой ред млъкнах, щом Труди се повдигна и зашушука нещо в ухото на ван Гелдер, като ме наблюдаваше с крайчеца на окоото си. Ван Гелдер се засмя, кимна и Труди

бързо напусна стаята. Сигурно озадачението е било изписано на лицето ми, защото ван Гелдер наново се усмихна, но усмивката му далеч не ми се стори щастлива.

– Труди ей сега ще се върне, майоре. Отначало се стеснява от непознати. Но само отначало.

Както бе обещал ван Гелдер, Труди се върна почти незабавно. Този път носеше със себе си огромна кукла, изработена така чудесно, че на пръв поглед човек би могъл да я сбърка с живо дете. Беше висока около метър. На главата си имаше бяла типично холандска шапка, под която се подаваха руси къдрици със същия цвят като косата на Труди; надолу бе облечена в дълга до глезена, надиплена рокля от копринен плат и прекрасно избродирано елече. Труди така здраво притискаше куклата в прегръдката си, сякаш беше истинско дете. Ван Гелдер отново обгърна раменете ѝ.

– Това е дъщеря ми – Труди. А това, Труди, е един мой приятел. Майор Шърман от Англия.

Сега тя приближи без колебания към мен, протегна ръка, приклепна леко, все едно се помъчи да направи реверанс, и се засмя:

– Здравейте, майор Шърман.

Нямах желание да остана по-назад в тази размяна на вежливост, защото се усмихнах и сдържано се поклоних:

– Мис ван Гелдер – много ми е приятно.

– Много ми е приятно. – Тя се завъртя и погледна въпросително ван Гелдер.

– Английският не се числи към силните страни на Труди – извини я ван Гелдер. – Седнете, майоре, седнете.

Извади от барчето бутилка скоч, наля две чаши, подаде ми едната и потъна в креслото си с въздишка.

След малко вдигна поглед към дъщеря си, която така упорито се бе втреничила в мен, че ме караше да изпитвам нещо доста повече от леко неудобство.

Няма ли да седнеш, скъпо дете?

Труди се обърна към ван Гелдер, засмя се лъчезарно, кимна и положи гигантската кукла в скута му. Той я прие с готовност – явно бе свикнал на това.

– Ще седна, татко – съгласи се тя и безцеремонно, но същевременно съвсем непринудено, сякаш бе най-естественото нещо на света, седна на коляното ми, прегърна ме през врата и ми се усмихна. Отвърнах на усмивката ѝ, макар че за тая цел в момента трябваше да положа

херкулесово усилие.

Труди ме изгледа тържествено и каза:

– Обичам те.

– И аз те обичам, Труди.

Стиснах ръката ѝ, за да ѝ покажа колко много я обичам. Тя ми се усмихна отново, положи глава на рамото ми и затвори очи. Секунда-две погледът ми се задържа върху русата ѝ коса, после погледнах въпросително ван Гелдер. Той се усмихна – една усмивка, пълна с тъга.

– Ако това няма да ви засегне, майор Шърман, Труди обиква всекиго.

– Всички момичета на една известна възраст са така.

– Вие сте извънредно прозорлив.

Не мислех, че е необходима кой знае каква прозорливост, за да се съчини забележката, която направих преди малко, затова замълчах, само се засмях и наново се обърнах към Труди.

– Труди? – повиках я нежно аз.

Тя не отговори нищо. Единствено вдигна глава за момент, усмихна се пак – една усмивка, изпълнена със странно задоволство, която неясно защо ме накара да се почувствувам като измамник, – стисна очи даже още по-здраво отпреди и се сгуши в мен.

– Труди – опитах на нова сметка. – Сигурен съм, че имаш прекрасни очи. Дай да ги видя, искаш ли?

Обмисли предложението ми за малко, после се усмихна отново, седна в скута ми, опря длани в рамената ми, тъй че да бъде точно на една ръка разстояние от мен, и широко разтвори очи, както би направило всяко дете при подобна молба като моята.

Огромните виолетови очи бяха красиви несъмнено. Но имаха и друго качество. Бяха безжизнени и празни и сякаш не отразяваха светлината. Наистина проблясваха, но с блясък, който би могъл да ви заблуди само на снимка, защото в действителност беше абсолютно повърхностен – зад него се откриваше някаква странна тъмнота.

Отново много нежно отместих дясната ѝ ръка от рамото си и полєка вдигнах ръкава до лакътя. Съдейки по красивата външност на девойката, ръката ѝ би трябвало да бъде прекрасна, ала излезе друго – цялата беше ужасяващо обезобразена от безброй пробиви, оставени от иглите на подкожни инжекции. Долната устна на Труди затрепери, тя ме погледна уплашено, сякаш се страхуваше от упрек, рязко свали ръкава на дрехата си, хвърли се към мен, зарови глава в шията ми и избухна в ридания, все едно сърцето ѝ се късаше. Потупах я успокоително по гърба,

колкото успешно би могъл да стори това човек, който има чувството, че ей сега ще се задуши, и насочих поглед към ван Гелдер.

– Вече знам защо ме поканихте да дойда тук – рекох.

– Да, знаете. Съжалявам.

– Осъществихте още един свой замисъл навярно?

– Отгатнахте. Бог е свидетел, че бих предпочел да ви спестя всичко това. Ала сам разбирате, че лоялността към колегите ми изисква да ги запозная с тия неща.

– И де Грааф ли знае?

– Всеки висш полицейски служител в Амстердам знае – каза ван Гелдер просто. – Труди!

Единствената реакция на Труди бе, че се вкопча още по-здраво в мен. Започнах да усещам симптоми на аноксия.

– Труди! – Този път ван Гелдер беше по-настойчив. – Време е за следобеден сън. Знаеш какво каза докторът. Хайде в леглото!

– Не искам – проплака тя, – не искам в леглото. Ван Гелдер въздъхна и извика:

– Херга!

Тозчас в стаята се появи някакво чудато създание от женски пол, сякаш повикването на ван Гелдер не бе изненадало тази дама, пък и не би могло, защото тя сигурно подслушваше на вратата. Представляваше огромна и ужасно дебела, патрава жена, която се придвижваше с гъша походка и носеше абсолютно същия тип дрехи, в които бе облечена куклата на Труди. Пред масивния ѝ бюст провисаха две дебели руси плитки, привързани с ярки панделки. Съсухреното лице на тази старица – имаше повече от седемдесет години във всеки случай – беше силно набраздено, кожата ѝ приличаше на напукан, кафяв гъон. Контрастът между веселото на цвят облекло и това дърто неопикуемо същество беше смайващ и ужасен и внушаваше такава гротеска, че почти се превръщаше в скверност, ала, изглежда, не будеше подобни чувства нито у ван Гелдер, нито у Труди.

Старицата пресече стаята – за цялата си маса и патрав ход тя се придвижи доста бързо, – кимна ми едва забележимо за поздрав и без да произнесе дума, ласкаво, но твърдо положи ръка върху рамото на Труди. Труди моментално вдигна глава, сълзите ѝ изчезнаха така внезапно, както и бяха дошли, усмихна се, свали ръце от врата ми и покорно стана. Отиде до стола на ван Гелдер, взе куклата си, целуна го, върна се при мен и ме целуна просто, както децата целуват за „лека нощ“, после почти побягна от стаята, следвана изкъсо от поклащащата се Херга.

Изпуснах дълга въздишка и едва успях да се удържа да не избърша челото си.

– Можете поне да ме предупредите – възнегодувах аз. – За Труди и Херта. Впрочем каква е тя? Херта, искам да кажа... Бавачка?

– Стара приближена на фамилията, както бихте казали вие в Англия. – Ван Гелдер отпи солидна глътка от уискито си, като да изпитваше нужда, и аз на часа последвах примера му, защото наистина изпитвах нужда – в края на краищата той беше привикнал към всичко това. – Беше икономка на родителите ми, родом е от остров Хюйлер в Зуйдер Зее. Както сигурно сте забелязали, хората оттам са малко – как казвахте вие – консервативни към дрехите. При нас е едва от няколко месеца, но нали видяхте колко добре се разбира с Труди.

– А Труди?

– Труди е осемгодишна. От петнайсет години насам тя все е осемгодишна и до края на живота си ще си остане на толкова. Не ми е родна дъщеря, както сигурно сте отгатнали, но дори собственото си дете не бих могъл да обичам повече. Всъщност тя е осиновена дъщеря на брат ми. Миналата година двамата с него работихме в Кюрасао – аз бях в наркотиците, а той бе към охраната на една наша петролна компания. Жена му беше починала преди няколко години... Миналата година те двамата с моята съпруга загинаха при автомобилна катастрофа. Някой трябваше да прибере Труди. Реших аз да я взема. Отначало не я исках... а сега не мога да живея без нея. Тя никога няма да порасне, мистър Шърман.

А неговите подчинени навярно все си мислят, че техният шеф е един щастливец, който няма друга грижа на главата си, освен Да поставя колкото се може повече злосторници зад решетките. Съчувствените забележки никога не са ми били сила, затова казах:

– И тази наркомания кога е започнала?

– Дявол знае. Отдавна. Години преди брат ми да разбере.

– Някои от подкожните пробиви бяха пресни.

– Подложили сме я на лечение за отвикване. Но все пак инжекциите са твърде много, нали?

– Така е.

– Вижте, Херта я дебне като ястреб. Всяка сутрин я води в парка Вондел – Труди много обича да храни птиците. Следобед спи. Но понякога Херта се уморява привечер, пък аз често отсъствам от къщи по същото време...

– Хващали ли сте я?

- Няколко пъти. Обаче нямам представа как проникват до нея.
 - Стремят се така да окажат давление върху вас?
 - Да, искат да ме притиснат. Какво иначе? Тя няма пари да си плати дозите. Но те са глупаци и не разбират, че ще предпочета да я гледам как бавно умира пред очите ми, отколкото да направя компромис. Затова продължават опитите си.
 - Защо не я поставите под денонощен надзор?
 - Ще се разбере официално. Което от своя страна автоматически означава уведомяване на медицинските власти. И тогава?
 - Отива в клиника – кимнах аз. – За умствено недоразвити. И повече никога няма да излезе оттам.
 - Повече никога няма да излезе оттам.
- Не виждах какво друго да кажа освен довиждане, след което си тръгнах.

Глава IV

Следобед се затворих в хотелската стая и се заех да прегледам богато документирани и многостранни досиета и архиви, които получих от канцеларията на полковник де Грааф. Материалите обхващаха всички криминални разследвания, свързани с наркотици, независимо успешни или не, извършени през последните две години в Амстердам. Представяваха много интересно четиво, разбира се, ако се интересувате от убийства, самоубийства, деградация, разбити семейства, съсипан живот. За мен обаче в тях нямаше нищо. Изгубих цял час в опити да съпоставя и комбинирам улики, ала никаква значителна закономерност не успях да уловя. На края се отказах. Отлично тренирани умове като де Грааф и ван Гелдер сигурно бяха прекарвали безброй часове над същата безплодна главоблъсканица и щом те не са сполучили да хванат някаква нишка, за мен изобщо нямаше надежда.

Рано привечер слязох във фойето и оставих ключа си на рецепцията. Усмивката на помощник-управителя сега бе загубила малко от предишната си острота, вместо това бе станала почтителна, дори извинителна – очевидно имаше нареждания да опита нова тактика спрямо мен.

– Добър вечер, добър вечер, мистър Шърман. – Един мазен тон, който ми бе дори по-неприятен от обичайното му държане. – Боя се, че снощи сигурно съм бил малко рязък, но нали знаете...

– Няма нищо, приятелю, няма нищо. – Нямах намерения да позволявам на всеки срещнат хотелиер да ме превъзхожда по вежливост. – Напълно оправдано беше при създадите се обстоятелства. Трябва да е било като гръм от ясно небе за вас. – Хвърлих поглед навън, към падащия дъжд. – В пътеводителите не се споменаваше за подобно нещо.

Захили се широко, сякаш не бе чувал същата безсъдържателна забележка хиляди пъти, сетне лукаво подметна:

– Едва ли времето е най-подходящо за вашата английска разходка, мистър Шърман.

– Нямам избор. Заандам ме очаква тази вечер.

– Отивате в Заандам? – направи гримаса той. – Моите съболезнования, мистър Шърман. – Види се, знаеше за Заандам далеч повече от мен, което не бе никак изненадващо, понеже това име току-що бях научил от картата на града.

Излязох. Вали не вали, латерната скрибуца и стене с пълна пара.

Тази вечер Пучини се носеше във въздуха, изтезанията върху него наистина бяха ужасни. Пресякох и се поспрях за малко при латерната, ала не заради музиката, която всъщност липсваше, а за да разгледам крадешком неколцина мършави и зле облечени хлапаци – рядка гледка в Амстердам, където хората не са големи почитатели на кльощавите фигури, – които се бяха наредили, подпрели лакът на латерната, и изглеждаха потънали в транс. Вниманието ми бе отклонено от някакъв сипкав глас, обадил се току зад мен.

– Минеер навярно обича музиката?

Обърнах се. Латернаджията ми се усмихваше изпитателно.

– Много.

– И аз също, и аз също.

Погледнах го учудено, защото според природните закони сетният му час бе близо и за едно такова твърдение не би могло да има опрощение. Отвърнах на усмивката му, както един любител на музиката се усмихва на друг.

– Отивам на опера тази вечер и непременно ще си спомня за вас.

– Минеер е любезен.

Пуснах две монети в тенекиената кутия, която мистериозно се яви под носа ми.

– Минеер е твърде любезен.

Имайки пред вид подозренията ми към него, същото си помислих и аз, но само се засмях милосърдно, върнах се отсреща и кимнах на портиера – с масонски фокус, известен само на портиерите, той на часа материализира едно такси от нищото. Казах на шофьора „летище «Схипхол»“ и влязох в колата.

Тръгнахме. Ала не тръгнахме сами. Двайсетина метра след хотела, при първия светофар, погледнах през синкавото задно стъкло. През две коли зад нас забелязах жълтораиран мерцедес – такси. Не беше трудно да позная, че е едно от ония, които обикновено чакат при пиацата недалеч от хотела. Все пак би могло да бъде и чисто съвпадение. Светлината се смени и ние продължихме направо по Вийзелщраат. Същото стори и жълтораираният мерцедес.

Чукнах шофьора по рамото.

– Бихте ли спрели тук. Искам да си купя цигари. Излязох. Мерцедесът, който бе непосредствено зад нас, също спря. Никой не се качи, нито слезе от него. Влязох във фоайето на някакъв хотел, купих без нужда пакет цигари и се върнах обратно. Мерцедесът продължаваше да стои до бордюра. Тръгнахме наново и след малко казах на шофьора:

- Свийте по Принсенграат.
- Пътят за „Схипхол“ не е оттам.
- Оттам искам да минем. Свийте влясно.
- Свихме, мерцедесът – подир нас.
- Спрете.

Шофьорът натисна спирачките. Мерцедесът закова на мястото си. Съвпаденията са си съвпадения, но това вече бе прекалено. Слязох, отидох до мерцедеса и отворих вратата. Шофьорът бе дребен човек, с лъскав син костюм и невзрачна външност.

– Добър вечер. Може ли?

– Не, не съм на работа. – Огледа ме от глава до пети, като отначало се мъчеше да изглежда разсеяно нехаен, после арогантно равнодушен, но и в двата случая не бе добър артист.

– Тогава защо спряхте?

– Забранено ли е човек да спре да изпуши една цигара?

– Не е, само че не ви виждам цигарата. Нали знаете къде се намира Главното полицейско управление? – Внезапно помръкналият му израз красноречиво говореше, че знае, и то твърде добре. – Предлагам ви да отидете там и да потърсите полковник де Грааф или инспектор ван Гелдер. Кажете им, че искате да заведете жалба срещу Пол Шърман – хотел „Екселсиор“, стая 616.

– Жалба ли? – наостри уши той. – Каква жалба?

– Обяснете им, че същият е взел ключовете ви от колата и ги е хвърлил в близкия канал. – Измъкнах ключовете от таблото и ги започих в канала – цопнаха наистина звучно, потъвайки завинаги в дълбините на Принсенграат. – И повече не се мотай зад гърба ми – заключих аз и затворих вратата по начин, подходящ за финал на нашия кратък разговор, но мерцедесът е хубава кола и вратата не се затръшна.

Обратно в моето такси, изчаках, додето отново излезем на главния път, и помолих шофьора да спре.

– Реших да продължа пеша – рекох аз и платих дължимата сума.

– Какво!? До „Схипхол“?

Засмях се снизходително, както би могло да се очаква от състезател по спортно ходене, чиито качества са поставени под съмнение, изчаках, докато колата се отдалечи, после се метнах на трамвай № 16 и слязох на Дам. Облечена в тъмно палто, съчетано с тъмен шал върху русите коси, Белинда ме чакаше под навеса на трамвайната спирка. Изглеждаше мокра и премръзнала.

– Закъсняхте – посрещна ме тя укорително.

– Никога не критикувай шефа си, дори с намек. Началническото съсловие винаги има да се грижи за много неща.

Пресяхохме площада по пътя на сивия мъж от предишната вечер, свихме надолу по уличката край „Краснаполски“ и после по залесения бряг на Оудезийц Вoorбургвал – район, който спада към културните забележителности на Амстердам, но Белинда като че не бе в настроение за култура. Иначе жизнерадостно момиче, сега тя изглеждаше необщителна и отнесена, възцарилата се тишина бе доста тягостна. Нещо измъчваше Белинда и ако действително бях почнал да проумявам характера ѝ, предполагах, че скоро ще изплюе камъчето. Оказах се прав.

– Ние в действителност не съществуваме за вас, нали? – подхвана внезапно тя.

– Кои вие?

– Аз, Меги, всички, които работят за вас. Ние сме просто нули.

– Ами знаеш как стоят тия неща – казах умиротворяващо аз. – Морският капитан не слиза до нивото на екипажа.

– Тъкмо това имам пред вид. Това казвам – ние в действителност не съществуваме за вас. Ние сме просто кукли, които се направляват от майстора-кукловод, за да се постигнат дадени цели. Всеки би могъл да бъде такава кукла.

– Виж, дошли сме тук да свършим мръсна и неприятна работа – казах меко аз. – Постигането на тази цел е всичко. Отделната личност няма значение. Освен това забравяш, че съм твой шеф, Белинда. Наистина не мисля, че би трябвало да ми говориш така.

– Ще ви говоря, както пожелаея. – Не само жизнено момиче, но и с дух; Меги дори не би и мечтала да ми каже подобно нещо. Белинда обмисли за момент последната си фраза, после продължи по-спокойно: – Извинете. Не трябваше да казвам това. Но не разбирам защо е необходимо да се държите така с нас, по този отчужден начин и никога да не общувате с нас? Ние сме хора, нали? – но не и за вас. Ако ме срещнете на улицата утре, няма да ме познаете. Вие изобщо не ни забелязвате.

– О, забелязвам ви и още как. Да вземем например теб. – Внимавах да не поглеждам към нея, докато вървахме рамо до рамо, макар да знаех, че ме наблюдава неотклонно. – Нова служителка в областта на наркотиците. Незначителен стаж в Парижката криминална служба. Облечена в тъмносино палто, на главата с тъмосин шал на бели еделвайсчета; надолу с плетени, бели чорапи, скромни ниски обувки, тъмосини на цвят – поизносени. Ръст: сто шейсет и четири сантиметра; фигура – нека цитирам един прочут американски писател, – фигура, която може да

накара епископ да счупи с ритник стъклописван прозорец; много красиво лице, платиненоруси коси, които приличат на копринена прежда, когато слънцето заблести по тях; черни вежди, зелени очи, проникателен ум и – най-ценното й качество – безпокои се за своя шеф, по-специално за липсата му на човечност. А, щях да пропусна... На третия пръст на лявата й ръка лакът за нокти е напукан. Освен това прекрасната усмивка става по-очарователна – ако въобще е възможно да бъде по-очарователна – от леко закривения ляв, горен кучешки зъб.

– Гледай ти! – За момент съвсем онемя, което, както вече можех да предположа, изобщо не й бе присъщо. Погледна въпросния нокът, лакът наистина беше пропукан, после се обърна към мен с усмивка, която досущ отговаряше на моето описание. – Може пък да не е така.

– Кое?

– Че нехаете за нас.

– Разбира се, че не е така. – Започна да ме бърка със сър Галахад², а това би могло да бъде лошо. – Всички мои сътруднички – професионална категория първа, млади на години и красиви на външност – са ми като дъщери.

Настъпи дълга пауза, после тя измърмори нещо, много „под сурдинка“ наистина – но на мен ми прозвуча от сорта на „Да, папа“.

– Какво каза? – попитах подозрително.

– Не, нищо. Нищо.

Свихме в улицата, където се намираше сградата на Моргенщерн и Мюгенталер. Второто ми идване тук затвърди впечатлението от предишната вечер. Мястото изглеждаше по-мрачно отвсякога, по-отблъскващо и по-заплашително; тротоарът и калдъръменото платно като че бяха по-напукани отпреди, каналите бяха задръстени от мръсотия. Дори островърхите покриви сякаш бяха се приближили още повече един към друг – току виж, утре съвсем се допрели.

Белинда спря внезапно и се вкопча в дясната ми ръка. Обърнах глава. С ужасени очи гледаше вторачено нагоре. Проследих погледа й по посока на извисените складове, които се губеха в далечината, докато издадените им подемни греди ясно се открояваха на фона на нощното небе. Знаех, че усеща присъствието на нещо зло – същото чувствавах и аз.

– Тук трябва да е – прошепна тя. – Знаем, че е тук.

– Да, тук е – отвърнах небрежно. – Какво има? Поривисто отместил ръката си, сякаш бях казал нещо обидно, ала аз я хванах отново,

2. Синоним за рицарска чистота. Б. пр.

промуших я под моята и здраво вплетох пръсти в нейните. Не направи опит да се освободи.

– Толкова е... толкова е зловещо тук. Какви са тия кошмарни неща, дето стърчат под стрехите?

– Подемни греди. В старо време стойността на тукашните къщи се определяла от широчината на фасадата, затова пестеливите холандци са ги строели необикновено тесни. За беда, вътрешните стълбища са даже още по-тесни. А тия подемни греди са за разни масивни предмети – да речем, трябва да се внесе роял или да се свали ковчег... въобще ей такива работи.

– О, стига! – Тя сви рамене и несъзнателно потрепера. – Ужасно място. Тия греди – приличат на бесилки. Това е място, където човек идва да умре.

– Говориш глупости, мила – възразих чистосърдечно. Ала усещах безброй ледени пръсти да свирят Шопеновия „Погребален марш“ нагоре-надолу по гръбнака ми и тутакси ме изпълни копнеж за добрата стара носталгична музика на латерната край „Рембранд“ – навярно бях щастлив да държа Белинда за ръка не по-малко от самата нея. – Не трябва да ставаш жертва на развинтеното си галско въображение.

– Нищо не си въобразявам – каза мрачно тя, после отново потрепера. – Толкова ли беше належащо да идваме тук?

Вече трепереше силно, силно и непрестанно и макар да бе студено, съвсем не бе чак толкова.

– Помниш ли откъде дойдохме? – попитах. Тя кимна озадачена и аз продължих: – Върни се в хотела, аз ще дойда после.

– Да се върна в хотела? – Все още недоумяваше.

– Ще се оправя и сам. Хайде, тръгвай.

Тя изтръгна ръката си от моята и преди да се опомня какво става, сграбчи двата ревера на палтото ми и се втрени в мен с поглед, който явно бе предназначен да ме убие на място. Ако продължаваше да трепери, сега беше от гняв – никога не подозирах, че едно толкова красиво момиче е способно да се разгневи така. „Жизнена“ не е подходящото определение за Белинда – това е само блед и неравностоен синоним на думата, която търсех. Сведох очи към юмруците, стиснали реверите ми. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Съвсем не на шега се опитваше да ме разтресе.

– Втори път никога недей да ми говориш така. – Беше разярена, нямаше никакво съмнение в това.

Завърза се кратка, но ожесточена схватка между непоклатимото ми

чувство за дисциплина и желанието да я прегърна – дисциплината спечели, ала далеч не убедително.

– Никога вече няма да ти говоря така – приех покорно аз.

– Добре тогава. – Тя пусна тъжно измачканите ми ревери и ме улови за ръка. – Е, хайде да вървим.

Гордостта никога няма да ми позволи да кажа, че Белинда ме затегли нататък, но на безпристрастния наблюдател положително би се сторило тъкмо така.

Извървахме петдесетина крачки и аз спрях.

– Стигнахме.

– „Моргенщерн и Мюгенталер“ – прочете Белинда фирмата.

– Дано е милостива към нас съдбата тази вечер. – Изкачих стъпалата и се залових с бравата. – Гледай улицата.

– А после какво да правя?

– Ще пазиш гърба ми.

Всеки по-упорит начинаещ крадец, въоръжен с изкривена фиба за коса, не би срещнал никаква съпротива от страна на тази брава. Влязохме вътре и аз затворих вратата зад нас. Фенерчето ми бе малко, но мощно, пък и без това нямаше какво толкова да се осветява на първия етаж. Почти до тавана бе претъпкано с празни дървени сандъци, хартии, кашони, бали слама и разни машини за опаковане. Очевидно нищо повече от опаковъчен цех.

По тясната, вита дървена стълба се изкачихме на следващия етаж. Пътгом хвърлих поглед назад и видях, че Белинда също се озърта подозрително зад себе си – лъчът от фенерчето ѝ се мятеше в най-различни посоки.

Вторият етаж бе запълнен почти изцяло с огромни количества вятърни мелници, кучета, свирки и дузина други артикули, свързани единствено с туристическата търговия на сувенири. Наброявах десетки хиляди и бяха пръснати навред: по лавици, наредени край стените, по успоредни рафтове, сложени в средата на помещението, и макар да не успях да ги огледам всичките, струваха ми се свършено безобидни. Това, което ми се видя съвсем не така безобидно обаче, бе една стая с размери три и половина на шест, която бе издадена навън от единия ъгъл на склада. Всъщност да бъде по-точен, става дума за вратата, водеща към тази стая, въпреки че тъкмо днес, изглежда, нямаше да ни отведе във въпросната стая. Повиках Белинда и осветих вратата. Тя втрънчено я огледа, сетне втрънчено погледна мен и аз успях да различа озадачение в отразената от очите ѝ светлина.

– Брава с часовников механизъм – рече тя. – Кому е притрябвал часовников механизъм на проста канцеларска врата?

– Не е проста канцеларска врата – забелязах аз. – Направена е от стомана. Съдейки по това, човек би могъл да се обзаложи, че тия обикновени дървени стени са облицовани със стомана и че обикновеният, грубоват прозорец, гледащ към улицата, е обезопасен с решетки, зазидани в бетон. Ако беше склад за скъпоценности, как да е може да се приеме. Но тук? Та тук няма какво да се пази и крие.

– Май не сме попаднали точно където трябва.

– Съмнявала ли си се дори за миг в мен?

– Не, сър. – Много съдържано казано. – Какво представлява тази сграда все пак?

– Не е ли ясно? Склад за сувенири. Фабриците или надомните кооперации, въобще предприятията, които произвеждат тия неща, изпращат стоката си на едро за съхранение тук и складът снабдява магазините по поръчка. Просто и безобидно, нали?

– Но не особено хигиенично.

– Това пък какво е?

– Тук вони ужасно.

– А... Индийският коноп за някои хора изглежда миризлив.

– Индийски коноп!

– Хайде, ти и твоят свиден живот, да вървим нагоре. Поведох към третия етаж и щом стигнах, изчаках Белинда да ме настигне.

– Продължаваш ли да пазиш гърба на шефа? – попитах аз.

– Продължавам да пазя гърба на шефа – механично отвърна тя.

Вярна на човешката си природа, бълващата огън и жулел допреди малко Белинда сега беше изчезнала. Не бих могъл да я укоря. В тази стара постройка витаеше нещо неопикуемо злокобно и застрашително. Гадната миризма на коноп дори се усили, ала като че ли и на този етаж нямаше нищо, поне бегло свързано с него. Три от стените тук, наред с няколко успоредни рафта по средата, бяха заети изцяло от стенни часовници – всичките, за щастие, спрени. Разнообразни по форма, модел и размер, качеството им варираше от евтини, малки, лъскави екземпляри, направени предимно от жълто борово дърво и предназначени за туристическата търговия, до големи, красиво изработени и изящно декорирани метални часовници, които несъмнено бяха много стари и скъпи, ако не бяха съвременна имитация, но и така цената им не би могла да бъде особено по-малка.

Четвъртата страна на етажа предизвика – меко казано – немалка

изненада. Цялата стена бе заета от лавици, пълни с купища библии. Зачудих се за миг какво по дяволите търсят тия библии в склад за сувенири, но само за миг – и без това тук имаше твърде много неща, които не разбирах.

Взех един том и го разгледах. В долната половина на кожената подвързия беше щамповано със златни букви: „Библията на Гавраил“. Отгърнах корицата, на форзаца се четеше надпис: „С най-добри благопожелания от Първата протестантска църква на Американското хугенотско общество“.

– Същата библия имаме в хотела – забеляза Белинда.

– Няма да се изненадам, ако ги има по всички хотелски стаи в града. Въпросът е какво търсят тук? Защо не са в склада на издателя или на книжаря, където всъщност им е мястото? Съмнително, нали?

– Всичко тук е съмнително – потрепера тя.

– Настиваш, това е – рекох аз и я потупах по гърба. – Предупредих те за тия минижупи. Отиваме на другия етаж.

Четвъртият етаж изцяло бе във владение на най-удивителната колекция от кукли, която човек е в състояние да си представи. Трябва да бяха хиляди на брой, с всякакви размери: от миниатюрни джуджета до модели, даже по-големи от куклата на Труди – всичките без изключение бяха фино моделирани и красиво облечени в разнообразни холандски национални костюми. По-едрите кукли стояха свободно на краката си или подпрени на метална стойка; по-малките висяха на върви, закрепени за гредите по тавана. На края лъчът на фенерчето ми попадна на група кукли в познатата ми носия.

Белинда бе забравила за задачата си да пази гърба ми – отново бе се вкопчила в ръката ми.

– Кошмарно е тук. Изглеждат толкова живи и... някак бдителни. – Тя погледна осветените кукли. – Нещо особено ли намираш в тези?

– Не е необходимо да шептиш. Нищо не им пречи да те наблюдават, но, уверявам те, не могат да те чуят. А за тия кукли там... Всъщност няма нищо особено, само знам, че са от остров Хюйлер в Зуйдер Зее. Икономката на ван Гелдер – една очарователна дърта вещица, която е загубила метлата си – ходи облечена по същия начин.

– По същия начин?

– Трудно е да се предположи, наистина – съгласих се аз. – А Труди има огромна кукла със същите дрехи...

– Болното момиче?

– Да.

– И тук лъха на нещо отвратително болно. Белинда ме пусна и на ново се зае да пази гърба ми.

Миг по-късно чух как рязко си пое дъх и се обърнах. Стоеше с гръб към мен на не повече от четири крачки и тъкмо се запромъкна крадешком назад – очевидно бе вперила поглед в нещо, уловено от лъча на фенерчето ѝ, докато със свободната си ръка пипнешком търсеше опора зад себе си. Поех ръката ѝ и тя се доближи до мен, все още без да обърне глава. Заговори с трескав шепот:

– Там има някой. Някой дебне.

Взрях се бегло по посока на осветеното от нея място, ала не видях нищо – в края на краищата фенерчето на Белинда не бе много мощно в сравнение с моето. Отместих поглед, настойчиво подръпнах ръката ѝ и щом най-сетне се обърна към мен, въпросително я погледнах.

– Наистина има някой там. – Същият напрегнат шепот, зелените очи бяха разширени. – Видях ги. Наистина ги видях.

– Ги?

– Очите. Видях ги!

Не се и съмнявах. Независимо от богатото си въображение, Белинда бе обучена, и то много добре, да не проявява въображение, когато се налага да бъде наблюдателна. Прехвърлих фенерчето си от другата страна, но движението ми бе така невнимателно, че лъчът премина през лицето на Белинда и още преди да свали вдигнатата си инстинктивно ръка, аз осветих мястото, току-що посочено от нея. Не съзрях никакви очи, ала успях да видя нещо друго – две кукли, окачени една до друга, съвсем слабо и едва забележимо се поклащаха. А на този етаж от склада не се усещаше и следа от въздушно течение или полъх.

Дръпнах я отново за ръка и се засмях насреща ѝ.

– Сега, Белинда...

– Не ми разправяй „сега, Белинда“! – Дали това беше свиреп съск или трепетен шепот, не можех да бъда сигурен. – Казвам ти, видях ги. Злостни, дебнещи очи... Кълна се, че ги видях. Кълна се...

– Така е, Белинда. Несъмнено, Белинда...

Приблужи се и втренчено ме погледна, в очите ѝ се четеше някакво объркване, сякаш ме подозираше, че говоря така само за да ѝ угодя, което бе и самата истина.

– Вярвам ти, Белинда. Разбира се, че ти вярвам – добавих аз със същия тон.

– Тогава защо не предприемеш нещо?

– Тъкмо това се каня. Смятам да се пръждосваме оттук. – Без да

бързам, направих последен оглед с фенерчето, все едно нищо не бе се случило, после се обърнах и хванах Белинда покровителствено за ръка. – Няма нищо интересно за нас... и без това престояхмe твърде дълго тук. По едно питие за нервите ни, мисля, ще е най-добре сега.

Тя вдигна очи към мен, лицето ѝ излъчваше смесица от гняв, обръкване и недоверчивост, както и немалко облекчение, според мен. Ала в момента властвуваше гневът – мнозинството хора се разяряват, щом почувствуват, че не им вярват, и същевременно, за да им угодят, се съгласяват с тях.

– Но казвам ти...

– Шшт! – докоснах аз устните си с показалец. – Не ми казвай нищо. Шефът – запомни – винаги знае най-добре...

Белинда беше твърде млада, за да изпадне в пристъп на апоплексия, но независимо от това цялата кипеше. Изгледа ме свирепо, очевидно решила, че няма думи да изрази състоянието си, и заслиза по стълбите надолу, докато целият ѝ гръб бе настръхнал от негодувание. Последвах я, но и с моя гръб не всичко бе наред – усещах как по повърхността му пролазва едно странно, тръпнещо чувство, което не изчезна, додето не заключих благополучно външната врата на склада зад себе си.

Забързахме нагоре по уличката, раздалечени на три крачки един от друг – Белинда бе тази, която избърза напред, видът ѝ красноречиво говореше, че с държането на ръце за тази вечер е свършено, а вероятно и завинаги. Прокаших се.

– Който след борбата бяга, ще дочака нов ден в борба да прекара.

Тя дотолкова бе заслепена от гняв, че не схвана идеята ми.

– Моля те, изобщо не ми говори – озъби се тя. Така и направих – най-малкото, докато не стигнахме до първата кръчма в моряшкия квартал, една мръсна дупка на име „Котката с деветте опашки“. Британският флот сигурно се е отбивал някога тук. Хванах Белинда за лакътя и я въведох вътре. Не остана очарована от жеста ми, но не го и отблъсна.

Кръчмата представляваше задимено и душно пиянско свърталище, нещо повече за нея не би могло и да се каже. Неколцина моряци, явно недоволни от това нашествие на двама пришълци в тяхната „суверенна територия“, заплашително смръщиха чела, щом влязохме, ала аз бях в далеч по-заплашително настроение от тях и след първоначалния негостолюбив прием повече не ни обърнаха внимание. Седнахме на една малка маса – истинска стара дървена маса, чиято повърхност не бе виждала сапун и вода от незапомнени времена.

– Аз ще пия „скоч“ – казах. – А ти?

– Същото – отвърна тя намусено.

– Но нали не пишеш „скоч“.

– Тази вечер пия.

Само отчасти. Гаврътна с предизвикателен замах половината от чистото уиски в чашата си, след което започна да се дави и кашля така жестоко, че аз сериозно се усъмних дали не може да развие симптоми на апоплексия. Затупах я услужливо по гърба.

– Махни си ръката – прохъхра тя. Махнах си ръката.

– Не мисля, че ще мога да работя повече с вас, майор Шърман – каза тя, след като ларинксът ѝ задействува отново.

– Наистина съжалявам, че трябва да чуя това.

– Не мога да работя с хора, които не разчитат на мен, които не ми вярват. Вие не само ни третирате като кукли, но и като деца.

– Не съм се отнасял към теб като с дете – казах примирително аз.

– „Вярвам ти, Белинда – имитира ме с горчивина тя. – Разбира се, че ти вярвам, Белинда.“ Вие изобщо не вярвате на Белинда.

– Напротив – вярвам много на Белинда – отвърнах аз. – Не само вярвам на Белинда, но и мисля за нея. Тъкмо заради това я изведох час по-скоро оттам...

– Значи си... тогава защо... – гледаше ме втренчено тя.

– В склада наистина имаше някой, скрит зад ония кукли. Забелязах две от тях да се поклашат леко. Някой дебнеше зад рафта и чакаше да види дали ще открием нещо – в това съм сигурен. Но той нямаше кръвожадни намерения, защото иначе можеше да ни застреля в гръб, докато слизахме надолу по стълбите. Ако пък бях постъпил, както искаше ти, тогава трябваше да тръгна да го търся и той щеше да ме очисти без проблеми от скривалището си, преди още да съм го видял. После щеше да очисти и теб, за да няма свидетели, а ти си още твърде млада, за да умреш. Друга възможност бе да поиграя на „криеница“ с него и така да бъдем на равна нога, но – ако те нямаше теб. Ала ти беше там, без пистолет и без никакъв опит в тия мръсни игри, които обикновено се разиграват, тъй че лесно можеше да попаднеш в ръцете му и да му дадеш силен коз срещу мен. Ето затова изведох Белинда оттам. Кажи, не му ли дръпнах хубаво слово?

– За словото не знам. – Променлива както винаги, в очите ѝ имаше сълзи. – Само знам, че никога не съм чувала по-хубави неща за себе си.

– Дрън-дрън!

Пресуших уискито си, довърших и нейното и я заведох обратно в хотела. Поспряхме се пред входа за момент, търсейки закрила от

проливния вече дъжд, и тя каза:

– Съжалявам. Държах се глупаво. А също изпитвам съжаление и към теб.

– Към мен?

– Сега разбирам защо предпочиташ сътрудниците ти да са кукли вместо хора. Човек не го боли, когато умре кукла.

Замълчах. Чувствавах, че губя контрол над това момиче – традиционното взаимоотношение ученик – учител не беше съвсем както обичайно.

– И още нещо – каза тя почти весело. Стиснах зъби.

– Повече никога няма да се страхувам от теб.

– Значи, си се страхувала? От мен?

– Да, страхувах се. Наистина. Но се получава същото, както казва онзи герой...

– Кой герой?

– Шейлок, нали той беше? И мен да убодете, и аз кървя...

– О, стига!

Тя замълча. После ми се усмихна с онази прекрасна усмивка, целуна ме, без да бъде особено припряна, усмихна се пак и влезе в хотела. Останах втрънен в двукрилата стъклена врата, докато движението ѝ спря. „Малко повече нещо от този сорт, казах си мрачно аз, и дисциплината отива по дяволите.“

Глава V

Повървах двеста-триста метра, докато се отдалеча достатъчно от хотела на момичетата, и после взех едно такси, което ме откара до „Рембранд“. Спрях се под навеса пред входа към фойето и известно време останах да наблюдавам латерната отсреща. Старецът не само бе неуморим, но, види се, бе и непромокаем, дъждът за него не означаваше нищо – едва ли някаква друга стихия освен земетресение би могла да му попречи да изнесе вечерния си концерт. Подобно на пътуващите актьори, които държат представлението да се състои при всякакви условия, той също навярно чувствуваше задължение към своите слушатели, а слушатели, колкото и да е абсурдно, имаше: петима-шестима хлапаци, чиито протрити дрехи, както личеше по всичко, бяха съвършено подгизнали – група най-горещи почитатели на музиката, потънали в мистично съзерцание на предсмъртните агонии на Щраус, чийто ред за изтезание бе дошъл тази вечер. Влязох в хотела.

Помощник-управителят ме съзря чак след като оставих палтото си на закачалката. Изненадата му изглежда бе искрена.

– Връщате се толкоз скоро? И то от Заандам?!

– Такситата тук са много бързи – обясних аз и отминах към бара, където поръчах чаша болс³ и бутилка бира.

Седях и отпихах спокойно и от двете питиета, докато премислях каква може да бъде връзката между мъже с бързи рефлексии, пласьори на наркотици, болни от наркомания момичета, дебнещи очи зад кукли, хора и таксита, които ме следват навсякъде, изнудвани полицейски служители, продажни хотелиери, портиери и латерни.

Събрано, всичко това се равняваше на нула. Явно предприетите досега от мен действия не бяха достатъчно провокиращи. Сигурен бях, че е така, и тъкмо стигнах до неохотното заключение, че не ми остава нищо друго, освен късно тази нощ отново да навестя склада – без изобщо да казвам на Белинда, разбира се, – когато за пръв път, откакто седях на бара, вдигнах поглед към огледалото пред себе си. Не бях подтикнат от никакъв инстинкт или нещо подобно – просто от известно време обонянието ми улавяше някакъв аромат, който едва в момента осъзнах, че е характерен за сандаловото дърво, и понеже съм голям любител на това

3. Холандска спиртна напитка. Съществува в най-различни видове, в случая става въпрос за „йонг“ болс, който много прилича на водка. Б. пр.

благоухание, исках да разбера откъде идва. Нищо повече от банално любопитство.

Момичето седеше на маса, разположена точно зад мен; пред себе си имаше чаша алкохол, в ръката – вестник. Би могло да съм си въобразил, че щом погледнах в огледалото, очите ѝ на часа се забодоха във вестника, ала неща от този род няха навик да си въобразявам. Наблюдаваше ме безспорно. Беше млада на вид, носеше зелено палто, а косата ѝ, според изискванията на модата, представляваше рошава сламена на цвят топка, която сякаш бе подстригвана с градинарски ножици. Амстердам, изглежда, бе пълен с блондинки, които ангажираха по един или друг начин вниманието ми.

Казах на бармана: „Още веднъж от същото“, оставих питиетата си на една маса в близост до бара и бавно се упътих към фойето, подминах момичето с вид на човек, дълбоко унесен в мисли, без дори да я погледна, и през главния вход излязох на улицата. Щраус бе отстъпил от арената, но не и старият латернаджия, който, за да илюстрира широтата на своя вкус, в момента предлагаше жестоко изпълнение на „Красивите бели брегове на Лох Ломонд“. Ако опита да изсвири тази песен на Сочийхол стрийт в Глазгоу, до петнайсет минути нито от латерната, нито от него ще остане и помен. Младите почитатели на музиката му бяха изчезнали, което би могло да се изтъкува, че или са настроени крайно антишотландски, или крайно прошотландски. В действителност тяхното отсъствие, както щях да установя по-късно, означаваше нещо съвсем, съвсем друго – всички доказателства бяха пред очите ми, ала аз ги пропуснах и поради това твърде много хора щяха да умрат. Старецът ме забеляза и не прикри изненадата си.

– Минеер каза, че...

– Отива на опера. Така и направих. – Заклатих печално глава. – Примадоната получи сърдечен пристъп, когато се опита да стигне горно „ми“. – Потупах го по рамото. – Без паника. Отивам само до телефонната будка отсреща.

Набрах хотела на момичетата. Незабавно се свързах с централата, а след дълга пауза и със стаята. Гласът на Белинда прозвуча раздразнено.

– Ало. Кой е?

– Шърман. Искам те веднага тук.

– Сега? – простена тя. – Но аз в момента се къпя.

– За съжаление, не мога да бъда на две места едновременно. Чиста си достатъчно за мръсната работа, която имам за теб. Меги също да дойде.

– Но тя спи.

– В такъв случай няма да е зле да я събудиш, нали? Разбира се, ако не предпочиташ да я носиш на гръб. – Засегнато мълчание. – До десет минути бъдете при хотела. Чакайте отвън, на двайсетина метра встрани.

– Та навън вали дъжд като из ведро! – все още продължаваше да проплаква.

– Дамите от улицата нехаят дали ще се намокрят. Скоро отгук ще излезе едно момиче. Твоя ръст, твоята възраст, твоята фигура, твоята коса...

– В Амстердам сигурно има поне десет хиляди момичета, които...

– Може, но тази е и красива. Не е чак толкова красива като теб, но все пак е красива. Също така е облечена със зелено палто, за да върви със зелен чадър, сложила си е сандалов парфюм, а на лявото слепоочие има добре прикрита рана, която ѝ нанесох вчера следобед.

– Виж ти – нищо не си ни казал за двубоите си с момичета.

– Не мога да помня всяка маловажна подробност. Проследете я. Когато стигне там, за където е тръгнала, едната да остане на пост, а другата да ми съобщи. Но не в хотела, не можете да идвате тук, знаете това. Ще бъде в „Старата камбана“, на другия край на Рембрандплейн.

– Какво ще правиш там?

– Това е кръчма. Какво мислиш бих могъл да правя?

Когато се върнах, момичето със зеленото палто продължаваше да седи на същата маса. На път за бара се отбих в рецепцията да взема няколко листа хартия и после отидох при масата, където бях оставил питиетата си. Намирах се на не повече от два метра встрани от момичето, тъй че тя имаше отличен кръгзор към мен, докато самата тя бе сравнително по-трудна за наблюдение.

Извадих от портфейла си сметката от снощната вечеря, пригладих я с длан на масата пред себе си и почнах да пиша нещо на празен лист. След няколко секунди хвърлих с възмущение писалката, смачках на топка хартията и я отпратих в близкото кошче. Продължих да пиша на нов лист, но пак стигнах до същия незадоволителен резултат. Няколко пъти повторих тази процедура, после затворих здраво очи, подпрях главата си с ръце и останах така близо пет минути – човек, потънал в дълбок размисъл. Чисто и просто не бързах за никъде. Бях наредил на Белинда до десет минути да бъдат тук, но успееше ли за това време да излезе от банята, да се съблече и да събуди Меги, значи, познавах по-слабо жените, отколкото предполагам.

След известно време поднових писането, мачкането и

обстрелването на кошчето за боклук с книжни топчета – така изминаха двамайсет минути. Допих питието си, станах, пожелах лека нощ на бармана и излязох. Ала не отидох по-далеч от плюшените завеси с винен цвят, които отделяха бара от фойето, спрях се и предпазливо занадничах между тях. Момичето със зеленото палто стана, отиде до бара, поръча си ново питие и сетне небрежно седна с гръб към мен на стола, който току-що бях освободил. Огледа се – отново небрежно, – за да се увери, че никой не я наблюдава, и все така небрежно протегна ръка към кошчето за боклук и вдигна най-горното топче смачкана хартия. Тъкмо го разгъваше и пригладваше на масата пред себе си, когато аз безшумно се запътих към нейния стол. Оттук вече виждах лицето ѝ в профил – беше необикновено застинало. Дори можех да прочета надписа на бележката, разгъната от нея. Той гласеше: „САМО ЛЮБОПИТНИТЕ МОМИЧЕТА НАДЗЪРТАТ В КОШЧЕТАТА ЗА БОКЛУК.“

– Останалите листове съдържат все същото секретно послание – казах аз. – Добър вечер, мис Лемей.

Тя рязко се извърна и вдигна поглед към мен. Бе се гримирала много умело, за да скрие маслинения оттенък на своята кожа, ала всичкият грим и пудра на света не биха могли да маскират червенината, която тръгна от шията ѝ и се разпротря чак до челото.

– Бога ми! – възкликнах аз. – Какъв очарователен ален нюанс.

– Съжалявам, не говоря английски.

Докоснах съвсем леко удареното място и любезно казах:

– Ясно – амнезия, вследствие на мозъчно сътресение. Ще мине. Как е главата ви, мис Лемей?

– Съжалявам, не...

– Говоря английски. Вече го казахте. Но разбирате доста добре, нали? Особено английското писмо. За един застаряващ човек като мен наистина е тонизиращо да узнае, че днешните млади момичета могат така красиво да се изчервяват. Действително се изчервяват красиво, да знаете.

Тя се изправи смутено, като извиваше и мачкаше хартията с ръце. Независимо че сигурно бе на страната на престъпниците – и кой друг освен човек на страната на престъпниците би се опитал да ми попречи да продължа гонитбата на летището, – все пак не бях в състояние да потисна съжалението си към нея. Видът ѝ излъчваше нещо толкова съсипано и безпомощно. Приличаше на залязла актриса, но залезлите актриси обикновено вече са спечелили цяло състояние от сцената или екрана. После кой знае защо се сетих за Белинда. Две за един ден наистина са

прекалено много. Почнах да ставам слабохарактерен. Кимнах към намачканите хартии.

- Можете да ги задържите, ако искате – казах злъчно аз.
- Да ги задържа? – Тя погледна хартиите. – Не искам да...
- Ха! Амнезията взе да изчезва.
- Моля ви, аз...

– Перуката ви е мръднала, мис Лемей. Машинално вдигна ръце и попипа косата си, после бавно ги отпусна и гузно прехапа устни. В кафявите очи се четеше нещо близко до отчаяние. Отново изпитах неприятното чувство, че няма за какво да съм особено горд от себе си.

- Моля ви, оставете ме – каза тя.

Отстъпих встрани, за да ѝ направя път. Погледна ме за секунда и аз бих могъл да се закълна, че очите ѝ умоляваха, а лицето ѝ се бе свило, сякаш се готвеше ей сега да заплаче; после тръсна глава и забърза навън. Последвах я с доста по-бавна крачка, видях я как притича надолу по стълбите и сви по посока на канала. Двайсет секунди по-късно Меги и Белинда отминаха в същата посока. Въпреки чадърите си и двете изглеждаха страшно мокри и много нещастни. Може пък да са дошли до десет минути в крайна сметка.

Върнах се обратно в бара, който по начало няхах намерение да напускам, но нали трябваше да покажа на момичето в зелено, че именно това правя. Добродушното лице на бармана грейна:

– Още веднъж добър вечер, сър. Предположих, че сте отишли да спите.

– Тръгнах да си лягам, наистина. Но вкусът в устата ми каза: „Не, още един болс.“

– Човек винаги трябва да слуша своя вкус, сър – забеляза без хумор барманът. Подаде ми малката чашка. – Заповядайте, сър!

Взех питието си и отново потънах в мисли. Размишлявах за наивността и за това, колко е неприятно да те баламосват, също се чудех дали младите момичета умеят да се изчервяват по поръчка. Имах чувството, че съм чувал за една актриса, която владее тази способност, но не бях сигурен, затова поръчах нов болс, за да разочвъркам паметта си.

По-следващата чаша, която хванах в ръка, беше съвсем различна – много по-тежка и съдържаеше къде-къде по-тъмна течност. Всъщност това бе половинлитрова халба, пълна с черна бира „Гинес“ – нещо твърде необикновено за кръчмите отвъд Ламанш. Но не и за „Старата камбана“ – един декориран с конска сбруя хан, който изглеждаше много по-английски, отколкото повечето подобни заведения на острова.

Специалитетът тук бе английската бира в цялото ѝ разнообразие и – както удостоверяваше халбата ми – ирландската „Гинес“.

Кръчмата бе добре посетена, ала аз успях да си намеря самостоятелна маса и седнах с лице към вратата – не защото страдам от някакво каубойско предубеждение да не съм с гръб към вратата, а защото исках веднага да забележа, щом влезе Меги или Белинда – която дойде. В случая дойде Меги. Прекоси до масата ми и седна. Представляваше наистина жалка картинка – въпреки шала и чадъра, гарвановочерната ѝ коса бе залепнала по слепоочията.

– Добре ли си? – попитах загрижено аз.

– Ако му казваш „добре“ да бъдеш мокър до кости, значи, да. – Не бе никак присъщо за Меги да говори тъй хапливо – явно бе ужасно мокра действително.

– А Белинда?

– И тя ще преживее. Но мисля, че се безпокои прекалено много за теб. – Многозначително изчака, додето довърша продължителното и жадно отливане от бирата си. – Надява се, че няма да стигнеш до крайности.

– Белинда е много грижовно момиче. – Белинда знаеше дяволски добре какво правя.

– Белинда е млада – додаде тя.

– Знам, Меги.

– И уязвима.

– Знам, Меги.

– Не искам да пострада, Пол.

Това вече ме стресна. Меги никога не се обръщаше към мен с малкото ми име, освен ако не сме сами, но дори и тогава само, когато е завладяна дотолкова от мисъл или емоция, че пренебрегва своите схващания за благоприличие. Не знаех как да разбирам последната ѝ забележка и недоумявах за какво, дявол да го вземе, е възможно да са говорили двете с Белинда. Взех да изпитвам съжаление, че вместо тях не бях взел за помощници два полицейски доberman. Ако не друго, един доberman щеше да види за нула време сметката на нашия потаен приятел от склада на Моргенщерн и Мюгенталер.

– Казах... – понечи да подхване пак Меги.

– Чух какво ми каза. – Отпих нова глътка бира. – Наистина много мило от твоя страна, Меги...

Тя кимна, но не за да изрази съгласие с думите ми, а за да покаже, че по една или друга причина този отговор не я удовлетворява, и сетне

сръбна от шерито, което й бях поръчал. Бързо преминах на по-здрав лед.

– И така, къде отиде нашата приятелка, която трябваше да проследите?

– На църква.

– Какво! – хлъцнах в халбата.

– Пее химни.

– Гръм и мълния! А Белинда?

– И тя е там.

– И също пее химни?

– Не знам. Не влязох.

– Вероятно и Белинда не би трябвало да влиза.

– Какво по-безопасно място от църква? – Вярно, права си. – Помъчих се да се успокоя, но някак бях на тръни.

– Нали едната трябваше да остане.

– Разбира се.

– Белинда каза, че ти навярно ще искаш да узнаеш името на църквата.

– За какъв... – Облещих очи. – Първата протестантска църква на Американското хугенотско общество? – Меги кимна. Бутнах стола назад и станах. – Сега вече ми каза каквото имаше да ми кажеш. Хайде.

– Какво? И ти ще оставиш недопита тази чудесна бира, която толкова здравословно ти действува?

– В момента мисля за здравето на Белинда, не за своето.

Тръгнахме, и щом тръгнахме, изведнъж ми просветна, че на Меги името на църквата не говори нищо. А това бе така само защото Белинда не й е казала, след като се е върнала в хотела, по-точно не е имала възможност, понеже Меги е спяла. Също така се чудех за какво може да са разговаряли пътям двете. Явно не бяха разговаряли за каквото и да е. Или имаше нещо странно тук, или аз не бях от най-умните. А може пък и двете.

Както обикновено, навън валеше и докато подминавахме по Рембрандплейн хотел „Шилер“, Меги съвсем навременно потрепера.

– Виж – обади се тя, – ето там едно такси. Поточно, не само едно.

– Ако питаш мен, няма такси в Амстердам, което да не е подкупено от престъпния свят – отвърнах аз с чувство. – Но все пак не съм чак толкова сигурен. Ще повървим, не е далеч.

Наистина не беше, ала с такси. Пеша разстоянието бе доста значително. Разбира се, няхах намерение да бием целия тоя път пеша. Поведох Меги надолу по Торбекеплейн, последователно свихме вляво,

вдясно и отново вдясно, докато излязохме на Амстел.

– Види се, добре познавате тукашната част на града, майор Шърман – подметна Меги.

– Идвал съм тук.

– Кога?

– Не си спомням точно. Май миналата година, по някое време.

– Кога миналата година? – Меги знаеше или смяташе, че знае всичките ми митарства от последните пет години, при това Меги е човек, чието любопитство много лесно се възбужда. Тя хич не обича тъй наричаните от нея неуточнени неща.

– Доколкото си спомням, през пролетта.

– И може би стояхте два месеца?

– Нещо такова.

– Миналата година през пролетта прекарахте два месеца в Маями, майор Шърман – заяви с укор тя. – Поне така е записано в архивите.

– Знаеш, че съм скаран с датите.

– Не, не знам. – Направи кратка пауза. – Предполагах, че още не сте намерили време да се срещнете с полковник де Грааф и ван Гелдер...

– Така е.

– Но...

– Не исках да ги безпокоя веднага. – Спрях пред една телефонна будка. – Имам да се обадя на две места. Чакай ме тук.

– В никакъв случай! – Много чудновато действува на хората тоя Амстердам. И Меги взе да става същата като Белинда. Но в случая имаше оправдание – дъждът се бе усилил много. Отворих вратата и я поканих да влезе първа в телефонната будка. Първо се обадох на една таксиметрова пища, намираща се в близката околност, чийто телефон знаех. После занабиха друг номер.

– Не ми беше известно, че владеее холандски – забеляза Меги.

– На нашите приятели също не е известно. Благодарение на това можем да си осигурим честен шофьор на такси.

– В действителност ти не се доверяваш на никого, нали? – каза Меги с възхищение.

– Доверявам се на теб, Меги.

– Нищо подобно. Ти чисто и просто не искаш да обременяваш красивата ми глава с излишни проблеми.

– Такъв е стилът ми – оправдах се аз. Гласът на де Грааф прозвуча в слушалката. След обичайната размяна на любезности попитах: – Какво стана с ония листчета? Още нищо ли? Благодаря ви, полковник де

Грааф. Ще ви позвъня пак. – Затворих телефона.

- Какви листчета? – наостри уши Меги.
- Бях му дал едни листчета.
- Откъде ги имаш?
- Един приятел ми ги даде снощи.

Меги ме изгледа с типичния си примиренчески поглед и не каза нищо. Няколко минути по-късно пристигна едно такси. Казах на шофьора някакъв адрес в стария град и след като стигнахме, продължихме с Меги пеша надолу по една тясна уличка към каналите в пристанищния квартал. Щом свихме зад ъгъла, спрях.

- Това ли е?
- Това е.

Това бе малка, сива църквица, отдалечена на петдесетина метра надолу край брега на канала, която представляваше стара, изкорубена и пропукана постройка – сякаш единствена вярата я крепеше горе-долу във вертикално положение, защото дори за моето неопитно око бе ясно, че е готова всеки момент да се катурне в канала. Над основния корпус се издигаше къса каменна кула, изкривена най-малко с пет градуса от перпендикуляра и увенчана с тънък заострен връх, който застрашително бе килнат в срещуположната посока. Крайно време бе Първата протестантска църква на Американското хугенотско общество да се заеме с повсеместно събиране на волни пожертвования.

Каква опасност от срутване грозеше и някои от съседните сгради, личеше от факта, че една голяма част от постройките по канала отвъд църквата бяха вече изкуствено съборени – един гигантски подемен кран с чудовищно голяма стрела, каквато не бях виждал през живота си, стоеше извисен в мрачината посред разчистеното пространство, където основите на новите строежи почти бяха завършени.

Запътихме се бавно към църквата, вървахме по тротоара откъм канала. Сега ясно се чуваше хоровата песен на множество женски гласове под акомпанимент на орган. Звучеше много приятно, някак безопасно, по домашному и носталгично; ехото отекваше над мрачните води на канала.

- Службата, изглежда, все още продължава – казах аз. – Ти влез...

Прекъснах мисълта си и се провикнах към едно русо момиче в бял шлифер, което тъкмо ни подминаваше.

- Хей! – извиках аз.

Русокосата отлично бе запаметила какво да прави, щом я спре непознат мъж на безлюдно място. Само ме погледна и се втурна да бяга.

Ала не стигна много далеч. Подхлъзна се на мокрия калдъръм, изправи се, но успя да направи не повече от две-три крачки, преди да я хвана. Отначало се задърпа в желание да избяга, после замря и се хвърли на врата ми. Когато Меги ни настигна, лицето ѝ бе придобило познатия пуритански израз.

– Приятелка от детинство, предполагам?

– Не, само от тази сутрин. Това е Труди. Труди ван Гелдер.

– А... – Меги положи съчувствено ръка върху рамото на Труди, но тя не ѝ обърна никакво внимание, вкопча се още по-здраво в мен и с възторг се кокореше в лицето ми от десет сантиметра разстояние.

– Обичам те – съобщи Труди. – Ти си добър.

– Да, знам, каза ми. Ех, че работа!

– Какво да правя? – попита Меги.

– Отде да знам. Трябва да я заведа в къщи. Просто няма друг начин. Ако я кача на такси, ще офейка още на първия светофар. Главата си залагам, че она вехт танк, дето трябва да я варди, е задрямала, а баща ѝ сигурно е „на лов“ из града. По-евтино ще му излиза, ако ѝ сложи едно затворническо гюлле на крака.

Освободих се не без усилие от ръцете на Труди и вдигнах левия ѝ ръкав. Огледах ръката ѝ, после вдигнах поглед към Меги, чиито очи бяха разширени, устните ѝ – свити в гримаса. Вместо да заплаче, както направи предишния път, сега Труди само се кикотеше, сякаш ѝ бе страшно забавно. Свалих ръкава и прегледах другата ръка. Свалих и този ръкав.

– Няма нищо прясно – рекох аз.

– Искаш да кажеш, че няма нищо прясно, доколкото можеш да видиш – поправи ме Меги.

– Какво искаш да направя? Може би да я накарам да се съблече гола на ледения дъжд под акомпанимента на органа? Чакай малко.

– Какво да чакам?

– Искам да размисля – отвърнах търпеливо аз.

Заразмишлявах, докато Меги стоеше отстрани с израз на покорно очакване, а Труди собственически бе увиснала на ръката ми и ме зяпаше с обожание. На края се обърнах към Меги:

– Никой от църквата не те е видял, нали?

– Доколкото знам, никой.

– Но Белинда, естествено, са я видели.

– Естествено. Обаче не вярвам да я запомнят. Всичките хора вътре са забулени. Белинда има на главата си шал и качулката от палтото ѝ,

освен това е седнала в сянка – надзърнах през вратата и видях.

– Иди и изведи Белинда. Почакайте, докато свърши службата, и проследете Астрид. Помъчете се да запомните как изглеждат колкото е възможно повече от богомолците.

Лицето на Меги издаваше съмнение.

– Боя се, че това ще бъде доста трудно.

– Защо?

– Ами, защо... защото всичките изглеждат много еднакви.

– Добре де – какви са тия хора? Китайци или?

– Повечето са монахини, носят библии и са облечени в техните дълги черни дрехи, косите им не се виждат и имат от ония бели...

– Меги – въздържах се с мъка, – много добре знам как изглеждат монахините...

– Да, но при тия има нещо особено. Почти всичките са млади и красиви, някои дори много красиви...

– Не е необходимо лицето ти да прилича на катастрофирал автобус, за да си монахиня. Щом Астрид стигне, за където е тръгнала, обадете се във вашия хотел и оставете на администратора адреса. Хайде, Труди. Отиваме в къщи.

Тя тръгна с мен съвсем послушно, отначало пеша, после с такси, където през цялото време държа ръката ми и приказва всякакви свежи глупости, и то така оживено, сякаш бе малко дете, чиито родители неочаквано са завели на екскурзия. Пред дома на ван Гелдер помолих шофьора да ме почака.

Труди бе надлежно сгълчана – и от ван Гелдер, и от Херта – с онази острота и ядовитост, която винаги прикрива дълбоко облекчение; сетне бе отведена, навярно да спи. Ван Гелдер наля в две чаши уиски със скорост на човек, който изпитва нужда от едно питие, и ме покани да седна.

– Отвън ме чака такси – отклоних поканата му аз. – Да знаете къде мога да намеря полковник де Грааф по това време на нощта? Искам да ми послужи с някакъв автомобил, за предпочитане – бърз.

– Лично аз нямам нищо против – засмя се ван Гелдер. – Полковника ще намерите в канцеларията му – знам, че тази вечер остана да работи до късно. – Вдигна чашата си. – Хиляди благодарности. Страшно се бях разтревожил.

– Алармирахте ли полицията?

– Неофициално – засмя се ван Гелдер отново, но този път с горчицина. – Нали знаете защо. Доверените приятели са малцина, докато в Амстердам има деветстотин хиляди души.

– Имате ли представа защо се е отдалечила толкова от къщи?

– Да, поне това е обяснимо. Херта често я води там – в църквата, искам да кажа. Всички земляци от Хюйлер, живеещи в Амстердам, ходят там. Това е хугенотска църква, в Хюйлер също има такава – не точно църква, ами нещо като работилница, която в неделя използват за богослужение. Херта я води и там – двете често ходят на острова. Тия две църкви и парка Вондел – това са единствените места, където излиза.

Херта влезе в стаята и ван Гелдер я погледна тревожно. С израз, който на нейното жилаво лице вероятно би трябвало да говори за задоволство, Херта поклати глава и пое към вратата с гъшата си походка.

– Слава богу! – Ван Гелдер пресуши чашата си. – Няма нови инжекции.

– Няма този път. – На свой ред пресуших чашата и аз, казах довиждане и потеглих.

Освободих таксито на Марниксшраат. Ван Гелдер бе телефонира, за да предупреди, че идвам, и полковник де Грааф ме очакваше. Ако действително бе зает, не го показваше с нищо. Беше погълнат от обичайното си занимание да прелива от стола, в който седи – бюрото пред него бе празно, брадата му почиваше върху юмука и щом се появих, върна погледа си на земята от кроткото съзерцание на безкрайността.

– Да допускам ли, че сте осъществили някакъв напредък? – поздравя ме той.

– Боя се, ще допуснете погрешно.

– Видж ти. Значи, няма изгледи широки булеварди да ни отведат до решението на проблема.

– Само задънени улици се виждат.

– От инспектора разбрах, че сте искали автомобил.

– Да, ако обичате.

– Мога ли да ви попитам за какво ви е нужно това превозно средство?

– Да се придвижвам по задънените улици. Но не това всъщност дойдох да искам от вас.

– Не съм си и помислял подобно нещо.

– Искам да ми дадете едно пълномощно за обиск.

– За какво ви е?

– За да обискирам – отвърнах търпеливо аз. – Разбира се, в присъствието на полицейски служители, за да бъде законно.

– Кого ще обискирате? И къде?

– Моргенщерн и Мюгенталер. Склад за сувенирни стоки. Намира се

надолу към пристанището – точния адрес не знам.

– Чувал съм за тях – кимна де Грааф. – Но нямам никакво обвинение срещу тях. Вие имате ли?

– Не.

– Тогава какво ви кара да бъдете толкова любопитен към тях?

– Честно да ви кажа, сам не знам. Тъкмо това искам да разбера, защо съм толкова любопитен към тях. Тая вечер бях в склада им...

– Положително заключават вечер... Размахах връзката шперцове пред очите му.

– Знаете, че притежанието на подобни инструменти е подсъдимо – каза де Грааф остро.

Прибрах връзката в джоба.

– Какви инструменти?

– О, нищо. Просто имам халюцинации – каза де Грааф радушно.

– Любопитно ми е защо вратата към канцеларията им трябва да бъде от стомана и да има брава с часовников механизъм. Любопитно ми е също така какво търсят тия хиляди библии в склада им. – Премълчах миризмата на коноп, както и дебнещия човек зад куклите. – Ала в действителност най-много ме интересува списъкът на техните доставчици.

– Пълномощно за обиск може да се издаде под всякакъв претекст – каза де Грааф. – Лично аз ще ви придружа. Не се и съмнявам, че утре сутринта ще обясните по-подробно вашето любопитство. А сега за колата. Ван Гелдер даде една отлична идея. Специална полицейска кола, снабдена с всичко от радиотелефон до белезници, но на вид досущ като такси, ще бъде тук след две минути. Да се движиш с таксиметров автомобил, сам разбирате, не е без известни проблеми.

– Ще гледам да съм колкото се може по-незабележим за околните. Нещо друго за мен?

– Също след две минути. С колата ви ще дойдат и сведенията от Архива.

Две минути минаха и върху бюрото на де Грааф бе положена папка. Той запреглежда книжката.

– Астрид Лемей. Това е истинското ѝ име и навярно звучи доста странно. Баща – холандец, майка – гъркиня. Бащата е бил вицеконсул в Атина, сега – покойник. Местонахождението на майката е неизвестно. Възраст – двайсет и четири години. Не се обвинява в нищо, но и почти нищо не се знае за самата нея. Трябва да се признае, че миналото ѝ е някак смътно. Работи като компаньонка в нощния клуб „Балинова“ и

живее в малък апартамент наблизно. Има само един известен роднина – брат. Джордж, двайсетгодишен. А! Това може да ви заинтересува. Джордж е прекарал шест месеца в кафеза.

– Заради наркотици?

– Нападение и опит за ограбване, много аматорско изпълнение, както личи. Допуснал е грешката да нападне цивилен детектив. Заподозрян в наркомания – навярно се е опитвал да открадне пари, за да си купи нещичко. Това е всичко. – Насочи поглед към друг лист. – А това МОО – 144, което ми дадохте, е радиосигналът на белгийски каботажен кораб, на име „Мариане“, който трябва да пристигне утре от Бордо. Разполагам с доста способен персонал, нали?

– Да. По кое време пристига?

– По пладне. Ще го обискираме ли?

– Няма да открием нищо. Но, моля ви, нека вашите хора да не се навъртат много-много нататък. Някакви предложения за другите две числа?

– Никакви. Нито за 910020, нито за 2797. – Млъкна замислен. – А не би ли могло да бъде два пъти 797, ето така – 797797?

– Би могло да бъде всякак.

Де Грааф извади телефонен указател от едно чекмедже, после го остави и вдигна телефона.

– Телефонен номер 797797 – рече той. – Проверете кой е собственикът му. Веднага, ако обичате.

Докато звънне телефонът, не разменихме нито дума. Де Грааф изслуша кратката информация и върна слушалката на мястото ѝ.

– Нощният клуб „Балинова“ – рече той.

– Способният персонал има шеф-ясновидец.

– И докъде ще ви отведе моето ясновидство?

– До нощния клуб „Балинова“. – Изправих се на крака. – Полковник, не мислите ли, че физиономията ми е твърде лесна за идентифициране?

– Вашето лице не се забравя. Особено белезите ви. Не мисля, че вашият специалист по пластична хирургия действително се е постарал.

– Напротив, постара се даже много. Да скрие почти пълното си невежество в областта на пластичната хирургия. Имате ли случайно някакъв кафяв грим в това управление?

– Кафяв грим? – Де Грааф премигна срещу мен, после се разсмя от все сърце. – О, не, майор Шърман! Ще се маскирате! В днешно време? Та Шерлок Холмс е мъртъв от толкоз години.

– Ако притежавах поне половината количество сиви клетки, които Шерлок е имал – казах натъртено аз, – сега нямаше да ми трябва никаква маскировка.

Глава VI

Погледнато отвън, жълточервеното такси, което ми дадоха, по нищо не се отличаваше от най-нормален опел, но с подобрение в двигателя. Също така вътре имаше маса допълнителни приспособления: при натискането един бутон на покрива можеше да изникне сирена и въртяща се полицейска лампа, а отзад се появяваше осветен знакът „стоп“; под предната седалка видях да има въжета, портативни аптечки с всичко необходимо за първа медицинска помощ, както и цилиндри съзлив газ; в джобовете на вратата се натъкнах на белезници, а какво имаше отзад, само един бог знае. Не ме интересуваеше особено много. Исках единствено бърза кола и вече разполагах с такава.

Спрях в забранената за паркиране зона пред нощния клуб „Балинова“, точно под носа на един униформен и въоръжен полицай. Той кимна едва забележимо и се отдалечи с умерена крачка. Види се, познаваше тия полицейски таксито и нямаше желание да обяснява на възмутеното гражданство защо един таксиметров шофьор може да извършва нарушения, за което те автоматично биват наказвани с глоба.

Излязох от опела, заключих вратата и прекосих тротоара до входа на нощния клуб, над който трептеше неонов надпис „Балинова“, заграден между неоновите фигури на двама хавайски танцьори, макар че не успях точно да си обясня връзката между Хавай и Индонезия. Навярно тия фигури би трябвало да изобразяват танцьори от остров Бали, но в такъв случай дрехите им бяха сгрешени. Две големи витрини бяха разположени от двете страни на входа и даваха нагледна представа във фотоси и плакати що за културни удоволствия и изтънчени интелектуални занимания могат да се намерят вътре. Тук-там се забелязваха млади дами с обици, гривни и нищо друго по себе си, които изглеждаха, кажи-речи, прекалено навлечени. Ала отдалеч по-голям интерес за мен бе кафееното на цвят лице, което ме гледаше, отразявайки се от стъклото – ако не знаех, че това съм аз, никога не бих се познал. Влязох вътре.

В стила на най-достопочтените традиции „Балинова“ представляваше малко, задушно и задимено помещение, изпълнено с някаква неопределена миризма, основната съставка на която сякаш бе изгоряла гума, навярно с цел да предизвика у клиентите подходящата нагласа за максимално възприемане на предлаганите им забавления, ала всъщност ефектът бе парализа на обонянието в разстояние на секунди. Дори без

съдействието на стелешите се облачи дим помещението бе умишлено слабо осветено – сноп ярка светлина падаше само върху сцената, което отново според класическите изисквания на този род заведения не бе никаква сцена, а просто малък кръгъл дансинг, сложен в центъра на салона.

Публиката бе почти изцяло съставена от представители на мъжкия пол на всякаква възраст – като се почне от ококорени хлапаци, та до жизнени старчоци с лъснал поглед, чиято острота на зрението, изглежда, бе останала незасегната от годините. Всички присъстващи бяха добре облечени и нищо чудно, защото изисканите амстердамски ношни клубове – тия, които все още успяват предано да задоволяват изтънчения вкус на преситените ценители на някои пластични изкуства – не са за хора, стигнали дотам да получават помощ за безработни. С две думи, тук не бе никак евтино – „Балинова“ бе един от малкото ношни клубове в Амстердам, където се плаща вход. Между публиката имаше и няколко жени. За моя ни най-малка изненада Меги и Белинда седяха на една маса в близост до вратата с някакви противни на цвят питиета пред себе си. И двете изглеждаха равнодушни към събитията на дансинга, като безспорно Меги бе по-индеферентната.

За момента моята маскировка се оказа напълно ненужна. Никой не ме погледна, когато влязох, пък и съвършено ясно бе, че никой няма такива намерения, което бе обяснимо, предполагам, при тия обстоятелства – очите на всички щяха да изскочат от стремеж да не пропуснат нищо от естетическите нюанси и символиката на оригиналния и подтикваш към размисъл балет, разиграл се пред екзалтираните им погледи, в който под акомпанимента на нестройното дрънчене и астматично хъхрене на един кошмарен оркестър някаква добре сложена млада красавица, седнала в пенлива вана, искаше да достигне хавлията си, оставена хитро на около два метра от нея. Въздухът бе наелектризиран с очакване, докато публиката се мъчеше да си представи ограничените възможности за изход, предоставени на злополучното момиче. Седнах на свободното място до Белинда и ѝ се усмихнах с усмивка, която на фона на новия ми тен сигурно е била ослепителна. Белинда моментално се отдръпна с петнайсетина сантиметра и вирна носата си с пет.

– Хайде сега, фасони – казах аз. Тозчас и двете се втреничиха в мен. Кимнах към сцената. – Защо една от вас не иде да ѝ помогне?

Настъпи дълга пауза, после Меги страшно съдржано попита:

– Какво е станало с лицето ти?

– Маскиран съм. Говори по-тихо.

– Но... та аз телефонирах в хотела къде сме едва преди две-три минути – намеси се Белинда.

– Не е необходимо чак да шептиш. Полковник де Грааф ме насочи тук. Направо тук дойде, нали?

Кимнаха.

– И не е излизала?

– Поне през предната врата не е – отвърна Меги.

– Постарахте ли се да запомните лицата на монахините, като излизаха от църквата? Нали така ви поръчах.

– Постарахме се – отговори Меги.

– Забелязахте ли нещо особено, нещо подозрително или необичайно в тях?

– Не, нищо. Освен – добави бодро Белинда – че монахините в Амстердам, изглежда, са много красиви.

– Меги вече ми каза за това. Нещо друго? Спогледаха се колебливо, после Меги каза:

– Странното е, че май видяхме много повече хора да влизат в църквата, отколкото да излизат.

– В сравнение с тия, които излязоха, в църквата имаше много повече хора – додаде Белинда. – Нали бях вътре, сам знаеш...

– Знам – отвърнах търпеливо. – Какво разбираш под „много“?

– Е – защити се Белинда, – доста.

– А! Значи, слязохме на доста. Положително сте проверили, че църквата е празна, нали?

– Ти ни каза да проследим Астрид Лемей. – Сега бе ред на Меги да се отбранява. – Нямахме как да изчакаме.

– А не ви ли дойде на ум, че някои може да са останали да се помолят насаме? Или пък че аритметиката ви може да не е ярна?

Устните на Белинда се изопнаха гневно, ала Меги не се съдржа:

– Не е справедливо, майор Шърман. Наистина може да допускаме грешки, но това не е справедливо. – Когато Меги говори така, давам ухо.

– Извинявай, Меги. Извинявай и ти, Белинда. Когато страхливци като мен се затормозят, изкарват си го на хора, които не могат да отвърнат. – И двете тозчас ме удостоиха с онази мила съчувствена усмивка, която иначе би ме засегнала, но сега странно защо ми се стори трогателна – може би кафявата помада бе сторила нещо на нервната ми система. – Само бог знае, че аз правя повече грешки от вас. – Не беше лъжа, в момента допусках една от най-големите си грешки – трябваше да

слушам по-внимателно какво ми казват момичетата.

– И сега? – попита Меги.

– Да, какво ще правим сега? – присъедини се към нея Белинда.

Види се, бяха ми простили напълно.

– Ще обиколите нощните клубове в околността. Хич не са кът. Гледайте дали няма да забележите някого – от изпълнителите, от персонала или дори от публиката, – който да прилича на някой от тия, дето видяхте тая вечер в църквата.

Белинда ме изгледа недоверчиво. – Монахини в нощен клуб?

– А защо не? Епископите как ходят на градински увеселения.

– Не е точно същото...

– Забавленията навред по света са забавления – заявих дълбокомъдро аз. – Особено внимавайте за дами, които носят рокли с дълги ръкави или от ония ръкавици с дължина до лакътя.

– Това пък защо? – попита Белинда.

– Глава нямаш ли? Ако откриете такива, постарайте се да разберете къде живеят. Бъдете в хотела си към един. Ще ви намеря там.

– А ти какво ще правиш? – заинтересува се Меги. Огледах продължително клуба. – Имам още много работа тук.

– Не се и съмнявам – каза Белинда.

Меги понечи да отговори, ала Белинда се отърва от неизбежната тирада благодарение на изблика на благоговейни „а“ и „о“, както и на други възгласи на безкрайно възхищение, екнали внезапно в салона. Публиката, кажи-речи, бе на крака. Изпадналата в беда артистка разреши кошмарната си дилема по прост, но много находчив и сполучлив начин – обърна наопаки тенекиената вана и използвайки я като коруба на костенурка, за да скрие девичата си руменина, измина незначителното разстояние до спасителната хавлия. Сега стоеше увита в нея – Венера, излязла от морските дълбини – и се покланяше с царствена грация на публиката – мадам Мелба взима последно сбогом с „Ковънт Гардън“. Опиянената публика почна да свирка и да иска още, като най-настойчиви от всички бяха старчоците, ала напразно – репертоарът ѝ се бе изчерпал, тя поклати очарователно глава и тръгна да слиза от сцената, влачейки облаци сапунени мехури след себе си.

– Ей, никога не бих се сетил! – възкликнах възхитено. – Обзалагам се, че и на вас не би ви хрумнало за тоя номер.

– Хайде, Белинда – подкани Меги. – Тук не е място за нас.

Станаха и поеа. Пътьом Белинда ме изгледа с едно особено трепване на веждите, което подозрително ми се стори като намигване, засмя

се мило, подметна: „Така по те харесвам“, и ме остави да размишлявам, изпълнен със съмнения върху смисъла на забележката ѝ. Обърнах се да видя дали няма някой да тръгне подире им и наистина първо бяха последвани от някакъв страшно дебел и едър господин с огромна челюст и добродушен вид, ала едва ли имаше нужда да се опасявам, защото непосредствено след него станаха поне още трийсет-четирийсет души. Коронният номер на програмата бе свършил, подобни знаменити изпълнения не се случват често, върховете рядко се изкачват многократно – само три пъти на вечер, седем нощи в седмицата – и публиката в момента се оттегляше в по-тихи води, където алкохолът се продава на четвърт от тукашната цена.

Клубът сега бе полупразен, димният покров се по-разсея и видимостта съответно се подобри. Огледах се наоколо, ала сред възцарилото се временно затишие не открих нищо интересно. Край масите сновяха келнери. Поръчах „скоч“ и получих питие, в което само старателният химически анализ навярно би установил следи от уиски. Някакъв старец бършеше малкия дансинг с плавните и стилизирани движения на свещеник, изпълняващ религиозен обред. Оркестрантите, слава богу, бяха оставили инструментите си и жадно лочеха бирата, с която бе ги почерпил някакъв клиент, види се, без никакъв музикален слух. Тъкмо тогава съзрях човека, когото бях дошъл да видя, само че, както личеше, нямаше да имам възможност още дълго да го наблюдавам.

Астрид Лемей се намираще в едно вътрешно преддверие откъм задната част на помещението и замяташе пелерина върху раменете си, докато някакво друго момиче шептеше в ухото ѝ; от напрегнатия израз и на двете, както и от припрените движения можеше да се отсъди, че съобщението е спешно. Астрид кимна няколко пъти, сетне почти притича през дансинга и излезе през главния вход. Без да бързам чак толкова, тръгнах след нея.

Доближих се плътно и бях само на няколко крачки зад гърба ѝ, когато сви по Рембрандплейн. Спря се. Аз също спрях и насочих поглед към това, което и тя гледаше, заслушах звуците, които и тя слушаше.

Една латерна бе разположена на тротоара точно пред някакво уличное кафене – отоплено и с покрив, но без прозорци. Дори в този час на нощта кафенето бе пълно почти до последно място и изтерзаните клиенти имаха вид, сякаш са готови да платят маса пари на латернаджията, само и само да се премести другаде. Латерната се оказа копие на познатата ми от хотел „Рембранд“ – същите ярки бои, същото многоцветно платнище и еднакво облечени кукли, подскачащи на своите еластични

върви, – ала в музикално и чисто механично отношение тази машина безспорно отстъпваше на подобната от „Рембранд“. Латернаджията и тук бе възстар, но този имаше трийсетсантиметрова рошава сива брада, която нито бе мита, нито ресана, откакто притежателят ѝ бе престанал да се бръсне; на главата си носеше каубойска шапка, а тялото му бе загърнато в огромен войнишки шинел, дълъг до глезените. Сред подрънкването, стоновете и хриповете, издавани от латерната, май долових мотив от „Бохеми“ и небето е свидетел, че Пучини е обрекъл умиращата Мими на много по-малко страдание в сравнение с това, което би изтърпяла тя, ако тази нощ бе на Рембрандплейн.

Старецът имаше само един слушател, но очевидно вдълбочен в изпълнението. В негово лице разпознах едно от момчетата в групата, която бях видял при латерната срещу „Рембранд“. Дрехите му бяха вехти, но чисти; дългата му черна коса опираше о болезнено слаби рамене с плещи, чиито лопатки изпъкваха през якето му като шипове. Дори от това разстояние – около двайсетина метра – не бе трудно да забележа, че омършавя-ването му е в напреднала фаза. Успяха да различа само част от лицето му, но и това бе достатъчно, за да видя една мъртвешки хлътнала буза и кожа с цвят на стар пергамент.

Момчето стоеше опряно в края на латерната, ала не любов към Мими го задържаше там. Не мърдаше оттам, защото ако нямаше къде да се подпре, положително щеше да се стовари на земята. Несъмнено младежът бе много болен и при първото немислено движение от негова страна щеше да припадне. Сегиз-тогиз цялото му тяло се разтърсваше от конвулсивни спазми, по-нарядко гърлото му се раздираше от свирепа кашлица. Види се, старецът с огромния шинел разбираше какво е състоянието му, защото непрекъснато кръжеше около него, явно чудейки се как да постъпи, и само цъкаше с език и помахваше безпомощно ръце досущ като смахната квачка. Освен това често се озърташе през рамо и подозрително оглеждаше площада, сякаш се боеше от нещо или от някого.

Астрид бързо се насочи към латерната, следвана плътно от мен. Усмихна се извинително на брадатия старец, обгърна с ръка младежа и го отдръпна от опората му. Тозчас той направи усилие да се задържи изправен и аз успях да видя, че е доста висок, най-малко с петнайсет сантиметра се извисяваше над момичето – ръстът само подчертаваше фигурата му на скелет. Погледът му бе втренчен и безжизнен; лицето му бе лице на човек, умиращ от глад; бузите му бяха така невероятно хлътнали, че всеки би се усъмнил дали има зъби в устата си. Астрид се помъчи по-лю да го води, по-лю да го носи, но макар да бе омършавял дотолкова, че

едва ли тежеше повече от момиче, ако въобще имаше някакво тегло, непрестанните му залитания я заваляха по тротоара.

Доближих се до тях, без зъб да обеля, свих ръка около кръста на момчето и поех тежестта му. Астрид изви поглед към мен, кафявите ѝ очи бяха болни от тревога и страх. Не вярвам лицето ми с цвят на сепия да ѝ е вдъхнало особено доверие.

– Моля ви! – Гласът ѝ бе умолителен. – Моля ви, оставете ме. Мога да се оправя и сама.

– Едва ли. Той е много болен, мис Лемей. Тя се втрени в мен.

– Мистър Шърман!

– Не бих казал, че ми харесва това – рекох разчленено аз. – Преди час или два вие никога през живота си не ме бяхте виждали, дори не бяхте чували името ми. А сега, след като хванах тен и станах по-привлекателен... Аа.

Джордж, чиито гумени крака изведнъж се превърнаха на пихтия, почти се бе изплъзнал от прегръдката ми. Ясно бе, че с тая валсова стъпка двамата нямаше да стигнем далеч, затова се приведох и го преметнах през рамо, по пожарникарски. Астрид улови ръката ми панически.

– Не! Недейте! Недейте!

– Защо не? – възразих уместно аз. – Така е по-лесно.

– Не, не! Ако полицията ви види, ще го откарат.

Пуснах го, отново го хванах през кръста и се помъчих да го крепя в колкото е възможно по-вертикално положение.

– Преследвач и преследван – казах аз. – И вие сте като ван Гелдер.

– Моля?

– Но, разбира се, брат ви Джордж...

– Откъде знаете името му? – прошепна тя.

– Това ми е работата – отвърнах аз надут. – Та исках да кажа, че брат ви Джордж е в по-неизгодно положение, тъй като не е самата енигма за полицията. Да имаш един бивш затворник за брат е наистина неизгодно.

Не отговори нищо. Съмнявам се дали някога през живота си съм виждал човек с по-нешастен и съсипан вид от нея.

– Къде живее? – попитах аз.

– При мен, разбира се. – Въпросът като че я изненада. – Не е далеч.

Наистина не беше, трябваше да се върви само петдесетина метра надолу по една улица – ако един такъв мрачен и тесен сокак може да се нарече улица – след „Балинова“. Стълбите към квартирата на Астрид бяха ужасно криви и сбутани и с Джордж на рамо видях доста зор,

додето ги преодоля. Астрид отключи вратата на жилището си, което се оказва не по-голямо от заешка дупка. Доколкото успях да видя, състоеше се от миниатюрна всекидневна плюс една също толкова миниатюрна спалня, свързана с нея. Преминах в спалнята, положих Джордж на тясното легло, разкърших се и обърсах челото си.

– Бих предпочел да се изкатеря по пожарникарска стълба, отколкото по тия проклетите ваши стълби – казах искрено аз.

– Съжалявам. В дамския пансион е по-евтино, но с Джордж... А в „Балинова“ не плащат много.

Очевидно бе от двете мизерни стаички – чисти, ала опърпани като дрехите на Джордж, – че всъщност плащат твърде, твърде малко.

– Хората във вашето положение са щастливи, че изобщо получават нещо – казах аз.

– Моля?

– Стига с това „моля“. Отлично знаете за какво говоря. Нали, мис Лемей... или да минем на „ти“, Астрид?

– Откъде знаете името ми? – Надали изобщо съм виждал момиче да си кърши ръцете, но тъкмо това правеше в момента Астрид. – Откъде... откъде знаете разни неща за мен?

– Хайде, престани – подхванах грубо аз. – Отдай поне някаква почит на приятеля си.

– Какъв приятел? Нямам приятел.

– Тогава твой бивш приятел. Или „последния ти приятел“ по-добре ти звучи?

– Джими? – прошепна тя.

– Джими Дюкло, да – кимнах аз. Той може би бе хлътнал по тебе – и то фатално, – но вече ми бе казал някои неща за теб. Дори имам твоя снимка.

Изглеждаше объркана.

– Но на летището...

– Та какво очакваше да направя – да те прегърна? Джими бе убит на летището, защото бе надушил нещо. Какво е това нещо?

– Съжалявам, не мога да ви помогна.

– Не можеш? Или не искаш? Не отговори.

– Обичаше ли го, Астрид? Джими?

Погледна ме безизразно, очите ѝ блестяха. Кимна бавно.

– И пак не искаш да ми кажеш? – Мълчание. Въздъхнах и опитах друга тактика. – Джими Дюкло беше ли ти доверил с какво се занимава?

Поклати глава.

– Но ти се досещаше? Кимна.

– И издаде на някой предположенията си. Това вече я жегна.

– Не! Не съм! Не съм казвала на никого. Кълна се в бога, не съм казвала!

Обичаше го, няма съмнение, и не лъжеше.

– Споменавал ли е някога за мен?

– Не.

– Но ти знаеш за мен?

Само ме изгледа, две едри сълзи бавно се търкулнаха надолу по бузите ѝ.

– Много добре знаеш, че завеждам Бюрото за борба с наркотици към „Интерпол“ в Лондон.

Пак мълчание. Хванах я за раменете и едно я разтърсих.

– Нали, нали знаеш? Кимна. Царица на мълчанието.

– Щом Джими не ти е казал за мен, тогава кой? Потоци нови сълзи последваха сега първите две по бузите ѝ. Явно днес ѝ бе ден за плач, а на мен – за въздишки, затова въздъхнах и смених тактиката още веднъж. Хвърлих поглед през вратата към момчето в спалнята.

– Доколкото разбирам – казах аз, – Джордж не вади хляба на къщата?

– Джордж не може да работи. – Тонът ѝ бе, сякаш изтъква най-обикновен природен закон. – Не е работил вече повече от година. Но какво общо има Джордж с това?

– Много общо има Джордж с това. – Отидох и се надвесих над него, завзирах се внимателно в лицето му, вдигнах единия от клепачите му и го спуснах обратно. – Какво правиш, когато е така?

– Никой нищо не може да направи. Повдигнах ръкава на кльощавата ръка на Джордж.

Надупчена, посиняла и обезобразена от безброй инжекции, наистина отвратителна гледка – в сравнение с неговата ръката на Труди бе нищо.

– Повече нищо никой няма да може да направи за него – казах аз. – Знаеш това, нали?

– Знам го. – Улови подозрителния ми поглед, престана да избърсва лицето си с дантелена кърпичка, голяма колкото пощенска марка, и се усмихна горчиво. – Явно искате да си навия ръкавите.

– Нямам навик да обиждам красиви момичета. Само искам да ти задам няколко прости въпроса, на които спокойно можеш да отговориш. От колко време Джордж е така?

- От три години.
- От колко време работиш в „Балинова“?
- От три години.
- Харесва ли ти там?

– Да ми харесва? – Това момиче се издаваше при всяко отваряне на устата си. – Знаете ли какво означава да работиш в нощен клуб, при това в нощен клуб като този? Отвратителни, гадни, самотни старци похотливо ти се мазнят...

– Джими Дюкло не беше нито отвратителен, нито гаден, нито стар. Смути се.

– Не, не... Разбира се, че не. Джими...

– Джими Дюкло е мъртъв, Астрид. Умря, защото хлътна по една компаньонка от нощен клуб, която бива изнудвана.

– Никой не ме изнудва.

– Така ли? А тогава кой оказва натиск върху теб, за да мълчиш и да вършиш работа, която очевидно ненавиждаш? И защо оказват натиск върху теб? Дали заради Джордж? Какво е направил той или какво те казват, че е направил? Знам, че е бил в затвора, значи, не може да е за това. Какво те накара, Астрид, да ме шпионираш? Какво знаеш за смъртта на Джими Дюкло? Видях как бе убит. Но кой го уби и защо?

– Аз не съм знаела, че ще бъде убит! – Седна на канапето, което използваше за легло, и покри лицето си с ръце, раменете ѝ потръпваха. – Не съм, не съм знаела, че ще бъде убит!

– Добре, Астрид. – Отказах се от по-нататъшни опити, защото не постигах нищо друго освен растяща неприязън към себе си. Навярно обичаше Дюкло, той бе мъртъв едва от вчера и сега аз явно разочоплях кървящи рани. – Виждал съм прекалено много хора, обхванати от страх пред смъртта, за да знам, че е излишно да те насилвам да говориш. Но помисли, Астрид, заради себе си – помисли. Сега вече няма какво друго да те интересува освен собствения ти живот. У Джордж няма повече живот.

– Нищо не мога да ви помогна, нищо не мога да кажа. – Продължаваше да държи лицето си в ръце. – Моля ви, вървете си.

Сам не виждах какво друго ми остава да направя, затова я послушах и си тръгнах.

Съблечен по панталони и фанелка, аз се оглеждах в миниатюрното огледало на миниатюрната баня. Всички следи от грима като че бяха изчезнали от лицето, врата и ръцете ми, ала трудно би могло да се каже същото за големия и допреди малко чисто бял пешкир, който държах.

Целият бе напоен и омърлян непоправимо с шоколадови на цвят петна.

Минах в спалнята, която едва успяваше да побере леглото и кушетката, поставени там. На леглото седяха Мега и Белинда – и двете изглеждаха прелестно в очарователни нощници, чиято материя се състоеше предимно от дупки. Но в момента ме занимаваха по-спешни въпроси от това, как някои производители на дамски нощници пестят материал.

– От това пешкир не става – недоволено измърмори Белинда.

– Ще кажете, че сте си чистили грима. – Посегнах към ризата си, чиято яка от вътрешната страна бе станала кафеникава, но да я оправя нямаше как. – Значи, повечето от момичетата по нощните клубове живеят в това общежитие „Париж“, така ли?

Мега кимна.

– Така каза Мери.

– Мери?

– Симпатичната англичанка, дето работи в „Трианон“.

– В „Трианон“ не работят никакви симпатични англичанки, а най-вече палави. Тя беше ли в църквата? – Мега поклати глава. – Това поне съвпада с казаното от Астрид.

– Астрид? – учуди се Белинда. – Ти си говорил с нея?

– Видяхме се за малко. Ала, боя се, без особена полза. Не беше никак общителна. – Разказах им накратко колко необщителна е била, после продължих: – Крайно време е вие двете да свършите някаква работа, вместо да висите по нощните клубове. – Спогледаха се, сетне студено се обърнаха отново към мен. – Ти, Меги, утре се поразходи из парка Вондел. Виж дали Труди е там – познаваш я. Не позволявай да те види – и тя те познава. Наблюдавай какво прави, дали се среща с някого и прочее; този парк е голям, но няма да ти е трудно да я откриеш, ако е там – ще я придружава една стара госпожа, която е около пет стъпки в диаметър. Белинда, ти утре вечер дръж под око общежитието. Ако разпознаеш някое момиче, което е било в църквата, проследи го и узнай къде е тръгнало. – Напъхах се в подгизналото си яке. – А сега, лека нощ.

– Тръгна ли? Това ли е всичко? – Меги като че бе изненадана.

– Явно бърза – додаде Белинда.

– Утре вечер – обещах аз – ще ви заведе на царско угощение и ще ви разкажа всичко за Златокъдрото момиче и трите мечета. Тази вечер обаче имам още работа.

Глава VII

Оставих полицейската кола точно до един знак „Паркирането забранено“ и извървях последните сто метра до хотела. Латерната беше отишла там, където прекарваше нощните часове, а фойето бе безлюдно, с изключение на помощник-управителя, който дремеше на един стол зад рецепцията. Протегнах се и безшумно откахих ключа от стаята си, после се качих до втория етаж пеша и чак тогава взех асансьора, за да не събудя помощник-управителя от, види се, дълбокия му и несъмнено заслужен сън.

Съблякох мокрите си дрехи – тоест всичките, – изкъпах се, облякох сухи, слязох с асансьора и шумно треснах ключа си на рецепцията. Помощник-управителят замига сънено, погледна ме, сетне часовника си и на края ключа.

– Мистър Шърман... Не съм ви усетил кога сте дошли.

– О, преди часове. Спяхте. С една такава детска невинност...

Не ме слушаше. За втори път се взря със замътен поглед в часовника си.

– Къде сте тръгнали, мистър Шърман?

– Да сомнамбулствувам.

– В два часа през нощта!

– Не сомнамбулствувам денем – отвърнах аз на място. Обърнах се и огледах фойето. – Гледай ти! Нито портиер, нито носач, нито такси, нито латернаджия – къде са? Какво нехайство! Ще отговаряте за тази ваша небрежност.

– Моля?

– С вечно бдение се печели господство над моретата.

– Не разбирам.

– И аз също. Има ли някъде отворена бръснарница по това време на нощта?

– Да има какво?

– Няма значение. Сигурен съм, че ще намеря. Тръгнах. Двайсет метра след хотела влязох в един вход, твърдо решен да бъда безжалостен към този, който прояви желание да ме последва, ала подир две-три минути стана ясно, че такъв няма. Запалих колата и подкарах към пристанището, паркирах на две преки от Първата протестантска църква на Американското хугенотско общество. Закрачих надолу по канала.

Обточен с неизбежните брястове и липи, каналът бе мрачен и засинал, никакъв лъч светлина от съседните тесни улички с мъждукащи фенери не трептеше по повърхността му. Никъде по къщите от двете страни на канала не се забелязваше осветен прозорец. Църквата изглеждаше по-разнебитена и порутена отвсякога, навяваше онова странно чувство на усамотеност, покой и бдителност, което повечето църкви излъчват нощем. Гигантският кран с масивната си стрела изпъкваше заплашително на фона на нощното небе. Всичко наоколо внушаваше абсолютна безжизненост. Липсваше само гробище.

Прекоших улицата, изкачих стъпалата и бутнах църковната порта. Беше отключена. Наистина нямаше причина да бъде заключена, ала все пак останах малко изненадан. Явно пантите бяха много хубаво смазани, защото вратата се отвори и затвори съвсем безшумно.

Включих фенерчето и бързо осветих помещението в кръг. Нямаше никой. Преминах към по-методично проучване. Вътрешността на църквата бе малка, даже – по-малка, отколкото би могло да се предположи отвън. Всичко бе окадено и страшно старо – направи ми впечатление, че дъбовите пейки са дялани на ръка. Насочих светлината нагоре, ала там нямаше никакъв балкон, само няколко тесни прашни прозорчета от цветно стъкло, които дори при слънчево време биха пропуснали минимално количество светлина. Централната порта бе единственият вход към църквата. Вътре имаше още една врата, разположена в дъното, по средата между амвона и един античен орган, задвижван от мехове.

Поех към тази врата, хванах валчестата дръжка и угасих фенерчето. Този път пантите изскърцаха, но слабо. Пристъпих опипом и добре, че бях предпазлив, защото отвъд прага кракът ми не попадна на хоризонтален под, а пропадна до първото стъпало на спускащо се надолу стълбище. Заслизах по тия стъпала, осемнайсет на брой, като описах пълен кръг, и продължих пипнешком напред с протегнатата ръка, за да открия вратата, която усещах, че трябва да е някъде пред мен. Ала не напипах никаква врата. Запалих фенерчето.

Помещението, в което се озовах, по големина бе на половината от залата горе. Отново направих бърз оглед с фенерчето. Прозорци изобщо нямаше, само две голи крушки на тавана. Намерих ключа и го щракнах. Тук бе дори по-одимено, отколкото в самата църква. Грубият дървен под бе загорял от мръсотия, наслагвана от безброй години. В средата имаше няколко маси и столове, а покрай две от стените бяха подредени сепарета, много тесни и високи. Приличаше на средновековна кръчма.

Усетих как ноздрите ми потрепнаха неволно, долавяйки добре

познатата и омразна миризма. Можеше да идва отвсякъде, но аз си въобразих, че ще да е от сепаретата вдясно. Оставих фенерчето, измъкнах пистолета от кобура под мишницата си, бръкнах в джоба за заглушителя и го поставих. Прекосих с котешка стъпка помещението и обонянието ми потвърждаваше, че напредвам във върнатата посока. Първото сепаре бе празно. Също и второто. Сетне дочух човешко дишане. Запрокрадвах се напред милиметър по милиметър, лявото ми око и цевта на пистолета обходиха преградата към третото сепаре едновременно.

Предпазните ми мерки се оказаха ненужни. Нищо опасно нямаше тук. На малката чамова маса забелязах две неща: пепелник с угарка от цигара, изпушена докрай, и горната половина от тялото на човек, който лежеше по лице, дълбоко заспал. Не бе необходимо да видя лика му, за да позная кой е. Омършавялата фигура и овехтелите дрехи на Джордж не можеха да се сбъркат. Преди няколко часа бих се заклел, че няма да е в състояние да мръдне от леглото си в продължение на следващото денонощие, по-точно – бих се заклел, ако беше нормален човек. Ала закоравелите наркомани са твърде далеч от нормалното и организъмът им е способен на учудващи, макар и краткотрайни, възстановителни подвизи. Оставих го на мястото му. Засега нямаше какво да го мисля.

В дъното на това помещение между двата реда сепарета попаднах на нова врата. Отворих я доста по-небрежно, отколкото предишните, влязох, намерих ключ и запалих осветлението.

Тази стая бе дълга, но тясна; минаваше по цялата ширина на църквата и бе широка не повече от три метра. И двете ѝ стени бяха покрити с лавици, отрупани с библии. Не ме изненада откритието, че са същите като намерените в склада на Моргенщерн и Мюгенталер – библии, които Първата протестантска църква така щедро предоставя на амстердамските хотели. Едва ли щях да открия нещо повече при повторното им оглеждане, ала все пак затъкнах пистолета в колана си и се заех да ги прегледам. Подбрах напосоки няколко тома от първия ред и последователно ги прелистих – бяха безобидни като библии, което е възможно най-безобидното нещо. Преминах към втория ред и беглата ми проверка даде същия резултат. Отделих няколко библии от втория ред настрана и взех една от третия.

Този екземпляр можеше да събуди подозрения, както и да mine за съвсем безобиден, зависи как бихте обяснили причината за жестоко повредения му вид, при това библията като съдържание бе напълно унищожена, защото дупката, гладко издълбана по средата, преминаваше, кажи-речи, през цялата дебелина на книгата – самият пробив бе с размер

и форма на смокиня. Разгледах още няколко библии от същия ред – всичките бяха все така пробити в средата, очевидно машинно. След като отделих един от продупчените екземпляри, върнах оставалите на мястото им и тръгнах към поредната врата, разположена в противоположния край на тясната стая. Отворих я и щракнах електрическия ключ.

Трябваше да призная, че Първата протестантска църква наистина бе се постарала до предела на своите възможности и във висша степен сполучливо да възприеме призивите на авангардното днешно духовенство, според което дълг на църквата е да бъде в крак с нашия технически век и да участва дейно в неговото развитие. Навярно висшите църковни сановници имаха право да очакват думите им да не бъдат схванати чак толкова буквално, но тъй или инак, когато общо формулирани постулати се прилагат на практика, винаги съществува опасност от известна доза изпълнителски неточности, както май бе станало в този случай – това помещение, което заемаше почти половината от сутеренната площ на църквата, всъщност представляваше отлично оборудвана работилница.

Според некомпетентната ми преценка тук имаше всичко – стругове, бормашини, преси, матрици, пещ, една голяма шамповъчна машина и множество работни маси, към които бяха прикрепени разни по-малки машини, чието предназначение бе мистерия за мен. В единия край подът бе покрит с нещо подобно на месингови и медни стружки, понеже преобладаваха гъсто навити спираловидни парчета. Някакъв сандък в близкия ъгъл съдържаше голяма купчина мръсни оловни тръби – всичките очевидно стари, – както и няколко рула употребявана цинкова ламарина за покрив. Въобще помещението от край до край бе изключително функционално и несъмнено посветено на някакво производство, за чийто краен продукт човек можеше само да гадае, защото образци от него наистина не се виждаха наоколо.

Намирах се в средата на работилницата, напредвайки бавно, когато, колкото чух, толкова си и въобразих, че чувам откъм вратата зад мен да долита възможно най-нищожен звук. Същевременно отново усетих онава смущаващо, пощипващо усещане да играе по врата ми – някой бе втренчил поглед в него, далеч не с приятелско намерение, и то от разстояние само няколко метра.

Продължих равнодушно, което хич не е лесно, когато знаеш, че още преди да извършиш следващата си крачка, можеш да получиш 38-милиметров куршум или нещо също толкова смъртоносно в тила, ала друг избор нямах, защото да се обърна въоръжен с нищо друго освен с

една пробита библия в лявата си ръка – pistolетът бе останал затъкнат в колана ми – означаваше сигурен начин преждевременно да предизвикам неволния натиск на неспокойния пръст върху спусъка. Бях постъпил като малоумник, за такава идиотска грешка щях да съсия от ругатни всеки друг на мое място, а сега по всичко изглеждаше, че ще трябва да платя за глупостта си. Отключената главна порта, отключената врата към сутерена, свободният и открит достъп за всеки любопитен вещаеше само едно: присъствието на спотаен човек с pistolет, чиято работа не е да предотврати влизане в църквата, а да не допусне излизане от нея, и то завинаги. Недоумявах къде ли се е крил – може би на амвона, може би в някое странично помещение с изход към стълбището, чието съществуване аз не бях проявил нужното внимание да откроя.

Стигнах края на работилницата, хвърлих кос поглед вляво към последния струг, издадох слабо възклицание на изненада и се сниших зад него. В това положение не останах повече от две секунди, защото едва ли имаше смисъл да се отлага това, което знаех, че е неизбежно – когато светкавично повдигнах глава над струга, цевта на pistolета вече бе изравнена с дясното ми око.

Човекът бе на около петнайсетина крачки от мен и напредваше безшумно с гумените си мокасини – съсухрена фигура с миша физиономия, жълтеникав лик и горящи черни очи. Това, което държеше насочено по посока на струга пред мен, бе далеч по-страшно от всеки 38-милиметров pistolет, в ръцете си стискаше една смразяваща кръвта в жилите „мечкоубийка“ – двуцевна, дванайсетмилиметрова ловджийска пушка с отрязани цеви и приклад, може би най-безпогрешното оръжие за къси разстояния, измислено някога.

Видях го и в същия момент дръпнах спусъка, понеже повече от сигурно бе, че втори момент за мен никога няма да има.

Една червена роза цъфна в челото на съсухрения мъж. Той отстъпи крачка назад, конвулсивната стъпка на човек вече мъртъв, и се свлече на пода почти тъй безшумно, както се приближаваше към мен, продължавайки да стиска „мечкоубийката“ в ръка. Машинално насочих поглед към вратата, но ако имаше някакви подкрепления, те благоразумно укриха този факт. Изправих се и бързо преминах в стаята, където бяха складирани библиите, ала и там нямаше никой, пусто бе и в сепаретата в помещението при Джордж, който все още лежеше в безсъзнание на масата. Вдигнах го съвсем не нежно от мястото му, нарах го и се качих в църковната зала, стоварих го безцеремонно зад амвона, където оставаше прикрит, ако някой реши да надзърне отвън, макар че не виждах

защо някому ще хрумне да надзърта в църквата по това време на нощта, отворих главната порта и се огледах – улицата по канала бе безлюдна и в двете посоки.

Три минути по-късно паркирах таксито недалеч от църквата. Влязох, хванах Джордж и го повлякох първо по стълбите надолу, после през пътя, за да го натоваря на края в колата на задната седалка. Той на часа се изгърколи на пода и понеже ми се стори в по-голяма безопасност там, не го бутнах, проверих бързо да не би някой да проявява интерес към действията ми и влязох обратно в църквата.

Джобовете на мъртвия се оказаха празни с изключение на няколко „домашни“ цигари, което подсказваше красноречиво, че е бил порядъчно омаян, когато е тръгнал подир мен. Взех „мечкоубийката“ в лявата си ръка, с дясната хванах здраво мъртвеца за яката – всеки друг способ за транспорт щеше да завърши с много кървави петна по костюма ми, а други удобни дрехи не ми бяха останали – и го повлякох през сутерена, а сетне нагоре по стълбите, като пътьом затварях вратите и гасях осветлението.

Отново грижливо разузнаване от главната църковна порта, отново безлюдна улица. Домъкнах мъртвия зад незначителното прикритие, предлагано от таксито, и го спуснах в канала така безшумно, както несъмнено и той би ме спуснал, ако бе малко по-сръчен с „мечкоубийката“, която пратих във водата след него. Върнах се при таксито и тъкмо се канех да седна зад волана, когато предната врата на къщата непосредствено до църквата широко се разтвори и в очертанятия ѝ се появи някакъв човек, който нерешително се огледа и сетне тръгна към мен.

Беше висок, широкоплещест мъж, облечен в огромен халат, заметнат с хавлия отгоре. Главата му бе доста внушителна – с чудесна, гъста бяла коса, бели мустаци, червендалесто лице със здрав тен и израз на някаква, поне за момента учудена благосклонност.

– Мога ли да помогна с нещо? – Притежаваше дълбок и обработен глас на човек, очевидно свикнал да се чува доста често как говори. – Станало ли е нещо?

– Какво да е станало?

– Стори ми се, че чух някакъв шум в църквата.

– В църквата ли? – Сега бе мой ред да бъда учуден.

– Да. В моята църква. Ето там. – И ми я посочи в случай, че не знам какво е църква. – Аз съм пасторът. Казвам се Гудбоди. Д-р Тадеус Гудбоди. Опасявах се да не би някой да е влязъл...

– О, не съм аз, отче. В църква не съм влизал от години.

Кимна, сякаш това изобщо не го изненада.

– Живеем в безбожен век. Чудноват час да не си у дома, млади човече.

– Не и за таксиметров шофьор, нощна смяна. Изглежда ме с недоверие и надникна в таксито.

– Милостиви небеса! Отзад има някакъв труп.

– Няма никакъв труп отзад. Това е един пиян моряк, когото карам на кораба му. Преди малко се стовари долу, та затова спрях да го кача обратно на седалката. Помислих си – добавих добродетелно, – че ще бъде милосърдно от моя страна. Иначе, ако беше труп, кой щеше да му мисли.

Християнската ми забележка не помогна нищо. С тон, който навярно пазеше за порицания към заблудените овци от стадото си, пасторът каза:

– Държа да видя с очите си.

Пристъпи решително напред и аз решително го отблъснах назад.

– Не ме карайте да загубя книжката си – рекох аз. – Моля ви.

– Знам! Сигурен съм! Има нещо нередно тук. А как впрочем мога да те накарам да си загубиш книжката, момко?

– Ами, като ви бутна в канала, ще ми вземат книжката. Тоест – добавих многозначително – ако успеете да се изкатерите обратно.

– Какво! В канала! Мен? Божия служител? С насилие ли ме заплашвате, сър?

– Да.

Д-р Гудбоди бързо отстъпи няколко крачки назад.

– Запомних номера ви, сър. Ще се оплача, където...

Нощта отлиташе, а аз исках поне малко да поспя преди утрешния ден, затова без повече обяснения се метнах в колата и подкарах. Д-р Гудбоди размаха юмрука си пред стъклото по начин, който не говореше особено добре за схващането му по въпроса за братската любов, и разпалено забълва някаква тирада, но аз не можах да чуя дума от нея. Чудех се дали ще се оплаче в полицията, струваше ми се малко вероятно.

Омръзна ми да разнасям Джордж по тия стълби. Вярно, не тежеше почти нищо, ала както не бях спал, нито пък вечерял, не се чувствавах хич в настроение за тая работа, още повече до гуша ми бе дошло от наркомани. Вратата към малкото жилище на Астрид бе отключена, което можеше и да се очаква, щом Джордж последен е минал през нея. Отворих, запалих осветлението, прекосих край спящото момиче и положих

не особено майчински Джордж на леглото му. Предполагам, че Астрид се събуди от изскърцването на пружината, а не от ярката светлина в стаята ѝ – във всеки случай, когато се върнах при нея, седеше изправена в канапето си и търкаше сънено очи. Погледнах я, както се надявах, изпитателно и не казах нищо.

– Спеше, когато си легнах – рече тя в опит за отбрана. – Явно е станал и е излязъл отново. – След като посрещнах този шедьовър на дедукцията с подобаващото мълчание, тя продължи почти отчаяно: – Не съм го чула кога е излязъл. Не съм. Къде го намерихте?

– Никога не би се досетила, сигурен съм. В един гараж, проснат върху някаква латерна, опитвайки се да свали калъфа ѝ. Ала не му се удаваше много.

Както и по-рано, тя отново зарови лицето си в ръце – този път не плачеше, макар да предполагах мрачно, че това е само въпрос на време.

– Какво има толкова страшно в това? – попитах. – Той има слабост към латерните, нали, Астрид? Чудя се какво им харесва чак толкова. Странно. Може би обича музиката?

– Не. Тоест да. Още от дете...

– О, моля те, млъкни. Ако обичаше музиката, по-скоро щеше да слуша звуците на пневматична сонда. Причината да се върти около тия латерни е съвсем ясна. И ние двамата с теб я знаем много добре.

Изглежда ме втренчено, без изненада – очите ѝ преливаха от страх. Отпуснах се уморено в края на леглото и хванах двете ѝ ръце между дланите си.

– Астрид?

– Да?

– Ти си почти толкова свършен лъжец, колкото съм и аз. Ти не си тръгнала да търсиш Джордж, защото си знаела отлично къде е, както отлично знаеш къде съм го намерил – на място, където е в пълна безопасност, на място, където полицията никога няма да го намери, защото просто никога няма да им хрумне да проверяват там. – Въздъхнах. – Цигарата не е спринцовка наистина, но, предполагам, все пак е по-добре, отколкото нищо.

Очите ѝ ужасено се разшириха, сетне отново зарови лицето си в дланите. Както и очаквах, раменете ѝ се затресоха. Точно какво ме подтикна, не зная, но просто не можех да стоя до нея, без поне да направя някакъв бегъл жест на съчувствие, и когато я докоснах, тя вцепенено ме погледна с плувалите си в сълзи очи, протегна ръце и горчиво зариди на рамото ми. Вече бях привикнал към този начин на държане с мен в

Амстердам, ала далеч не бях се помирил с него, затова се опитах полека да отместя ръцете ѝ, но това само я накара да стегне прегръдката си още по-здраво. Знаех, че този изблик няма връзка с мен – в момента тя се нуждаеше от нещо, в което да се вкопчи, и аз се случих наблизко. Постепенно риданията намаляха и тя се отпусна, мокрото ѝ лице изглеждаше безпомощно и безкрайно отчаяно.

– Още не е съвсем късно, Астрид – казах аз.

– Не е вярно. Знаете не по-зле от мен, че още от самото начало е било съвсем късно.

– За Джордж, да. Но не разбираш ли, че искам да ти помогна?

– Та как можете да ми помогнете?

– Като унищожа хората, които са погубили твоя брат. Като унищожа хората, които погубват теб. Но ми е нужна помощ. В края на краищата всички се нуждаем от помощ – и ти, и аз, всички. Помогни ми – и аз ще помогна и на теб. Обещавам ти, Астрид.

Не бих казал, че отчаянието на лицето ѝ се замени с някакъв друг израз, но най-малкото като че се поразсея.

Тя кимна един-два пъти, усмихна се уморено и каза:

– Изглежда, сте много добър в унищожаването на хора.

– И ти можеш да бъдеш – отвърнах аз и ѝ подадох един малък пистолет, „Лилипут“, за чиято поразяваща сила невярна представа създаваше неговият нищожен, двацет и един милиметров калибър.

Десет минути по-късно си тръгнах. Като излязох на улицата, насреща пред един вход забелязах двама мъже в опърпани дрехи, които седяха на стъпала и спореха разгорещено, но тихо. Прехвърлих пистолета си в джоба и тръгнах към тях. Щом се доближих на десетина крачки, туксакси смених посоката, защото въздухът бе така кошмарно напоен с острата миризма на ром, сякаш за да възбуди подозрения, че тия хора не толкова са пили, колкото току-що са се измъкнали от някоя бъчва с най-долнокачествен ром след порядъчно дълго киснене в нея. Види се, бях почнал да съзирам призраци зад всеки ъгъл – трябваше ми сън, нищо друго, затова се качих в таксито, върнах се в хотела и легнах да спя.

Глава VIII

Слънцето вече грееше в стаята, когато портативният ми будилник зазвъня на другата сутрин или по-точно – същата сутрин. Взех душ, обръснах се, облякох се, слязох и закусих в ресторанта, след което се почувствувах така ободрен, че бях в състояние да се усмихна и учтиво да кажа „добро утро“ на помощник-управителя, после на портиера и на края на латернаджията. Поспях се за минута-две пред хотела, като усърдно се завзирах около себе си с вид на човек, който очаква появата на сянката си, ала, изглежда, имаше някакво разколебаване и аз, непродружаван от никого, отидох до таксито, където го бях паркирал през нощта. Макар и с голямо подозрение, свалих покривалото от колата, но се оказа, че адска машина няма, потеглих и пристигнах в Главното полицейско управление на Марниксшраат точно в уговореното време – десет часа.

Подготвил пълномощното за обиск, полковник де Грааф ме чакаше на улицата. С него бе и инспектор ван Гелдер. Двамата ме поздравиха с вежливата сдържаност на хора, които смятат, че само им се губи времето, ала са твърде възпитани, за да го кажат; сетне ме поканиха в една обслужвана от шофьор полицейска кола, която бе далеч по-люксовна от предоставената на мен.

– Все още ли смятате, че посещението ни у Моргенщерн и Мюгенталер е желателно? – попита де Грааф. – И необходимо?

– Повече отвсякога.

– Тогава сигурно има нещо ново? За да мислите така?

– Не – излъгах аз. Докоснах главата си. – Понякога ми става нещо.

Де Грааф и ван Гелдер се спогледаха за миг.

– Какво нещо? – попита де Грааф предпазливо.

– Просто ме обземат предчувствия.

Последва нова къса размяна на погледи с цел, красноречив израз на единодушното им становище спрямо полицейски служители, които се ръководят от този научен принцип; после де Грааф благоразумно измести разговора в друга посока:

– Осем цивилни полицаи ни чакат пред склада в един цивилен фургон. Впрочем нали казахте, че всъщност не искате действителен обиск.

– Да, по-скоро искам да се създаде впечатление за обиск. А това, което наистина ми трябва, са фактурите, по които да съставя списък на

всички доставчици на сувенирни стоки в този склад.

– Надявам се, знаете какво вършите – забеляза ван Гелдер. Гласът му прозвуча строго.

– Вие се надявате – отвърнах. – А аз?

Никой от двамата не отговори какво мисли, че чувствавам, и понеже нямаше изгледи разговорът да вземе по-плодоносен обрат, през целия път мълчахме. Паркирахме пред склада, непосредствено до един фургон с неопределен сив цвят и излязохме, като в същото време от фургона слезе някакъв мъж в тъмен костюм и приближи към нас. Цивилното облекло не успяваше да прикрие особено сполучливо професията му – от петдесет метра можех да разбера, че е фанте.

– Готови сме, сър – обърна се той към де Грааф.

– Доведете хората си.

– Добре, сър. – Полицаят посочи нагоре. – Какво ще кажете за това, сър?

Вдигнахме поглед по посока на ръката му. Тази сутрин от време на време подухваше вятър, не много силен, но достатъчен, за да поклаща бавно, макар и неравномерно пъстроцветния предмет, провиснал от подезната греда под стряхата на склада. Той описваше дъга с дължина около метър и половина и по своето внушение представляваше едно от най-ужасяващите неща, които съм виждал.

Без съмнение това бе кукла, и то много голяма – повече от метър висока, – облечена в неизменния безукорно спретнат и красиво ушит национален холандски костюм, дългата надиплена пола кокетно се издуваше от вятъра. Обикновено през скрипците на подезните греди се прокарва телено или конопено въже, ала в случая някой бе предпочел да използва верига – куклата бе прикрепена към нея с помощта на зловеща на вид кука, както можеше да се различи дори отдолу – кука, която бе твърде тясна, за да обхване шията, тъй че очевидно е трябвало да бъде забита, понеже вратът бе пречупен и главата полягаше встрани под абсурден ъгъл, като почти докосваше дясното рамо. В края на краищата това не бе нищо повече от една повредена кукла, но въздействието ѝ бе ужасяващо до крайност. Явно не само аз я възприемах по този начин.

– Каква кошмарна гледка. – Де Грааф наистина изглеждаше потресен. – Какво означава това, за бога? Каква е идеята му, какво иска да каже? Що за помрачен ум може да измисли подобна гадост?

– Помрачени умове има навред – поклати глава ван Гелдер. – И Амстердам е със значителен принос. Пренебрегнат любовник, ненавиждана тъща...

– Да, да, цял легион са. Но това... това тук е лудост, граничеща с извратеност. Да изразиш чувствата си по този отвратителен начин. – Погледна ме особено, сякаш бе променил мнението си относно безцелността на посещението ни в склада. – Майор Шърман, не ви ли прави впечатление колко странно...

– Впечатлението ми не се различава от вашето. Извършилият това има неопровержими претенции за място в психопатологична клиника. Но не за това съм дошъл тук.

– Разбира се, разбира се. – Де Грааф още веднъж продължително изгледа висящата кукла, сякаш не можеше да откъсне очите си от нея, на края тръсна поривисто глава и ни поведе по стъпалата към входа на склада. Някакъв портиер ни отведе до втория етаж и оттам до канцеларията в дъното, чиято стоманена врата, за разлика от последния път, когато бях тук, сега бе гостоприемно разтворена.

В остър контраст със самия склад канцеларията беше просторна, подредена, модерна, комфортна – застлана с красив килим, боядисана в преливащи се жълти тонове и обзаведена със скъпа, най-съвременна скандинавска мебел, по-прилягаща за някоя разкошна гостна, отколкото за търговска канцелария в пристанищния район. Двама мъже, седнали в дълбоки кресла зад големи тапицирани с кожа бюра, станаха вежливо на крака и поканиха де Грааф, ван Гелдер и мен да седнем в други, също тъй удобни кресла, докато те останаха прави. За мен това бе добре дошло, понеже по този начин получавах възможност да ги разгледам по-подробно, а те бяха необикновено сходни по външност и заслужаваха да се разгледат. Ала само няколко секунди успях да се наслаждавам на топлото им посрещане.

– Забравих да свърша една много важна работа – обърнах се към де Грааф. – Трябва непременно да се обадя на един приятел.

Наистина трябваше непременно – рядко изпитвам нажежена тежест да пари стомаха ми, но случи ли ми се, гледам да взема лечебни мерки без никакво отлагане.

– Чак толкова важно, че да изскочи от ума ви? – изненада се де Грааф.

– Умът ми е зает с други неща. За това се сетих едва сега. – Говорех самата истина.

– Може би да телефонирате...

– Не, не. Трябва лично.

– Не бихте ли ми казали от какъв характер...

– Полковник де Грааф!

Той кимна разбиращо – види се, оценявайки факта, че няма да седна да споделям държавни тайни в присъствието на двамата собственици на склада, към които несъмнено хранех сериозни подозрения.

– Мога ли да взема колата ви с шофьора?

– Разбира се – съгласи се той без въодушевление.

– А бихте ли почакали да се върна, преди да...

– Искате прекалено много, майор Шърман.

– Знам. Но няма да се забавя повече от пет минути. Едва ли имаше и толкова. Накарах шофьора да спре пред първото кафене, което срещнахме, влязох вътре и поисках да използвам телефона. В ухото ми прозвуча сигналът за повикване и тутакси усетих как раменете ми се отпускат от облекчение, когато слушалката от ответната страна, след връзка с централата на хотела, бе вдигната почти моментално.

– Меги?

– Добро утро, майор Шърман. – Меги, както винаги, бе учтива и прецизна, докато аз никога не бях изпитвал по-голяма радост да чуя гласа ѝ.

– Добре, че ви хванах. Опасявах се да не би вече да сте излезли. Белинда е там, нали? – Далеч повече се опасявах за друго, ала сега не бе моментът да ѝ обяснявам.

– Да, още е тук – отвърна Меги спокойно.

– Искам и двете да напуснете този хотел веднага. Като казвам веднага, имам пред вид до десет минути. Пет, ако е възможно.

– Да напуснем? Искаш да кажеш...

– Искам да кажа да си съберете багажа, да платите и повече изобщо да не се вясвате нататък. Идете в друг хотел. Който и да е... Идиот, не в моя, разбира се. В някой подходящ... Взимайте таксата, колкото щете, и внимавайте да не ви следят. Обадете се в канцеларията на полковник де Грааф и оставете телефонния номер на новия си хотел. Продиктувайте числата в обратен ред.

– В обратен ред? – Меги бе слисана. – Значи, на полицията също нямаш доверие.

– Не знам какво разбираш под „също“, но нямам доверие на никого, точка. Щом се устроите, идете да потърсите Астрид Лемей. Ще я намерите у дома ѝ – имате адреса – или в „Балинова“. Кажете ѝ, че трябва да дойде да живее във вашия хотел, докато не ѝ кажа, че е в безопасност да се прибере.

– Ами брат ѝ...

– Джордж може да остане в квартирата. За него няма опасност. –

Трудно ми бе да си спомня по-късно дали това твърдение представляваше шестата или седмата капитална грешка подред, която допуснах в Амстердам. – Опасност грози нея. Ако откаже да тръгне с вас, кажете ѝ, че по мое нареждане отивате в полицията да издадете Джордж.

– Но какво да го издаваме...

– Няма какво. Обаче тя няма да знае това. Толкова е подплашена, че само като споменете думата „полиция“...

– Това е безобразно жестоко – прекъсна ме на свой ред Меги възмутено.

– Глупости! – извиках аз и треснах слушалката на мястото ѝ.

Минута по-късно отново бях в склада и сега необезпокояван, можах да огледам по-обстойно собствениците. И двамата, кажи-речи, представляваха карикатура на представата, изградена у чужденеца, за типичния амстердамчанин: бяха масивни, много пълни, с тежки гуши. При запознаването ми с тях преди малко лицата им издаваха благородно положение и приветливост – израз, от който в момента не бе останала ни следа. Види се, че Грааф не бе проявил търпение дори за пет минути и бе започнал процедурата без мен. Не го укорих и той на свой ред прояви тактичност да не ме разпитва как съм си свършил работата. Моргенщерн и Мюгенталер стояха горе-долу на същите места, където бях ги оставил, само че сега се гледаха вцепенено, смаяно и във висша степен недоумяващо. С невярващ жест Мюгенталер отпусна ръката си, в която държеше лист хартия, да падне като прекършена.

– Пълномощно за обиск. – Патетичният и сърцераздирателен тон можеше да разплаче и статуя; ако бе наполовина по-слаб, щеше да бъде роден Хамлет. – Обиск у Моргенщерн и Мюгенталер! От сто и петдесет години нашите две фамилии са сред най-уважаваните търговци на Амстердам. И сега това! – Попипа зад себе си и потъна в едно кресло, обхванат от нещо подобно на унес, листът се изплъзна от ръката му. – Пълномощно за обиск!

– Пълномощно за обиск – взе да приглася Моргенщерн. Той също бе намерил за необходимо да потърси подкрепата на едно кресло. – Представяш ли си, Ернест, обиск! Най-черният ден за Моргенщерн и Мюгенталер! Господи! Какъв срам! Какъв позор! Пълномощно за обиск!

Мюгенталер размаха отчаяно отпуснатата си ръка.

– Хайде, обискирайте навсякъде... където искате.

– Не желаете ли да узнаете какво търсим? – попита вежливо де Грааф.

– За какво ми е да знам? – Мюгенталер се помъчи да даде воля на някакъв моментен изблик на възмущение, ала не бяха му останали сили.
– От сто и петдесет години...

– Моля, моля, господа – прекъсна го де Грааф с успокояващ тон, – не го вземайте толкова надълбоко. Разбирам какъв шок е това за вас и лично аз смятам, че ни пратиха тук за зелен хайвер. Но при нас постъпи официален сигнал и няма как да не спазим протокола. Имаме сведения, че притежавате придобити по незаконен път диаманти...

– Диаманти! – Мюгенталер се облещи срещу партньора си. – Чуваш ли, Ян? Диаманти?! – Заклати глава и подхвърли към де Грааф: – Като ги намерите, дайте ми един-два, а?

Де Грааф не реагира на мрачния сарказъм.

– И нещо много по-съществено: че разполагате с техника за обработка на диаманти.

– Претъпкани сме от мазето до тавана с такава техника – каза натъртено Моргенщерн. – Уверете се сами.

– А може ли да видим и фактурите на доставчиците ви?

– Всичко, всичко – уморено рече Мюгенталер.

– Благодаря ви за съдействието. – Де Грааф кимна към ван Гелдер, който стана и напусна стаята. Де Грааф продължи доверително: – Извинявам се предварително за това губене на време, както съм сигурен, че ще се окаже. Откровено казано, за мен е по-интригуващо, че на една верига, закачена за вашата подемна греда, виси кошмарно нещо. Кукла.

– Какво, какво? – запита Мюгенталер.

– Кукла. Голяма.

– Кукла на верига! – Мюгенталер изглеждаше едновременно сацисан и отвлечен, което не се постига лесно. – Пред нашия склад!? Представяш ли си, Ян!

Не би било съвсем точно да се каже, че се втурнахме нагоре, понеже телосложението на Моргенщерн и Мюгенталер не бе в рамките на нормалните стандарти, но все пак се придвижихме доста бързо. На третия етаж заварихме ван Гелдер и хората му да претърсват и по настояване на де Грааф ван Гелдер се присъедини към нас. Надявах се, че полиците му няма да се преуморяят от търсене, понеже знаех, че няма да открият нищо. Те дори не се натъкнаха на конопената миризма, която така плътно бе наситила този етаж предишната вечер, макар че непоносимо сладникавият аромат на някакъв силен стаен дезодорант, заел мястото й в момента, трудно би могъл да мине за по-приятен. Ала едва ли имаше смисъл да споменавам някому за това.

Вече с гръб към нас, куклата продължаваше леко да се полюшва от сутрешния бриз, а мургавата ѝ глава бе отпусната на дясното рамо. Подкрепян от Моргенщерн и съвсем не във възторг от нестабилното си положение, Мюгенталер се протегна боязливо, улови веригата точно над куклата и я притегли толкова, колкото да откачи куклата, макар и след значителни усилия. Задържа я в ръце, като дълго време не отдели втрещения си поглед от нея, после поклати глава и вдигна очи към Моргенщерн.

– Ян, този, който е измислил тази отвратителна, ненормална шега, ще бъде уволнен от нашата фирма още преди залез слънце.

– Ще бъде уволнен още този час – поправи го Моргенщерн. Лицето му бе сгърчено от отвращение, причинено от осакатяването на куклата, не от самата нея. – И само каква хубава кукла!

Моргенщерн ни най-малко не преувеличаваше. Куклата действително бе много красива и красотата ѝ далеч не се дължеше единствено или най-вече на изящно извезания тоалет. Независимо че шията ѝ бе прекършена и жестоко раздробена от куклата, лицето ѝ бе пленително красиво – представляваше майсторска художествена творба, в която нюансите на тъмната коса, кафявите очи и мургав тен се преливаха прекрасно; фините черти бяха така умело моделирани, че наистина бе трудно да се приеме това лице за лице на кукла, а не за човешка физиономия с определена индивидуалност и характер. Ала не само аз мислех по този начин.

Де Грааф пое куклата от Мюгенталер и я заоглежда.

– Колко е красива – промърмори той. – И колко е истинска, просто като жива. – Обърна се към Мюгенталер: – Имате ли някаква представа кой може да е направил тази кукла?

– Такава кукла не съм виждал през живота си. При нас няма такива. Сигурен съм, но все пак трябва да се пепита експедитора от етажa. Във всеки случай знам, че не е от нашите.

– И колко сполучливо оцветено е лицето – размишляваше де Грааф. – Колко автентично изглежда. Никой не може да сътвори подобно нещо по въображение. Разбира се, разбира се, той сигурно е работил по жив модел, изобразил е някого, когото познава. Не съм ли прав, инспекторе?

– Другояче не би могло да се направи това лице – отсече ван Гелдер.

– Имам чувството, че съм виждал някъде подобна физиономия – продължи де Грааф. – Някой от вас, господа, да е виждал момиче, което да прилича на куклата?

Всички заклатихме бавно глави, никой по-бавно от мен. Старата тежест отново се бе върнала в стомаха ми, само че този път облицована с дебел пласт лед. Куклата не само поразително много приличаше на Астрид Лемей, а беше досущ като самата нея, куклата беше Астрид Лемей.

Петнайсет минути по-късно, след като пълният обиск на склада завърши с очаквания негативен резултат, де Грааф се сбогува с Мюгенталер и Моргенщерн на външните стълби, докато ние с ван Гелдер стояхме встрани. Мюгенталер отново бе възвърнал лъчезарното си изражение, а до него Моргенщерн се усмихваше със снизходително задоволство. Де Грааф крепко стисна ръцете и на двамата.

– Още веднъж хиляди извинения. – Де Грааф бе почти прочувствен. – Сведенията ни се оказаха точни, както обичайно – няма що. Всички документи за това посещение ще бъдат унищожени – засмя се широко. – Фактурите ще ви върнем веднага щом заинтересованите не успеят да намерят незаконните доставчици на диаманти, които очакват да открият по тях. Приятен ден, господа.

Ние с ван Гелдер на свой ред казахме довиждане и аз особено сърдечно стиснах ръката на Моргенщерн, като си помислих колко е хубаво, че той, види се, не притежава способност да чете мисли и няма късмета да се е родил на тоя свят с инстинкт да усеща кога угроза или смърт надвисва на косъм – защото Моргенщерн беше човекът, който снощи пръв тръгна да излиза от нощния клуб „Балинова“, след като Меги и Белинда вече бяха на улицата.

По обратния път към Марниксшраат разговор се поведе между де Грааф и ван Гелдер, докато аз не участвах. И двамата като че бяха много по-заинтригувани от историята с обесената кукла, отколкото от повода за посещението ни в склада, което ясно показваше какво мислят по този въпрос, пък аз няхах желание да ги осведомявам, че предпочитанието им е оправдано, и затова мълчах.

Щом влязохме в канцеларията, де Грааф предложи:

– Да пием по едно кафе. Имаме едно момиче тук, което прави най-хубавото кафе в Амстердам.

– Ще пропусна това удоволствие. За жалост, бързам много.

– Имате планове? Или може би сте подхванали някакви действия?

– Нито едното, нито другото. Просто искам да се изтегна на леглото си и да помисля.

– Тогава защо...

– Защо дойдох дотук? Имам две малки молби към вас, затова. Моля ви първо да проверите дали няма нещо за мен, предадено по телефона.

– Някакво известие?

– Да, от човека, когото трябваше да срещна, когато бяхме в склада.
– Толкова бях уверен в думите си, че трудно можех да определя дали казвам истината, или лъжа.

Де Грааф кимна, вдигна слушалката, обясни кратко за какво става въпрос, записа дълга поредица букви и цифри и на края ми подаде листа. Буквите не означаваха нищо, цифрите, в обратен ред, щяха да дадат новия телефонен номер на момичетата. Прибрах листа в джоба.

– Благодаря ви. Ще трябва да го дешифрирам.

– И втората ви малка молба?

– Ако може да ми дадете за временно ползване един бинокъл.

– Бинокъл?

– Интересуват ме някои видове птици... – обясних аз.

– Все пак – обади се ван Гелдер многозначително – не забравяйте, майор Шърман, че трябва да си сътрудничим тясно...

– Е?

– Вие не сте особено общителен, ако мога така да се изразя.

– Ще общувам с вас, когато разполагам с нещо, което заслужава да се сподели. Сам знаете, че с тази работа се занимавате повече от година, а аз съм тук от два дена, и то непълни. Затова, както ви казах, трябва да си отида в хотела, да легна и да помисля.

Не отидох в хотела, нито легнах да помисля. Спрях таксито до една телефонна будка, която прецених, че е на благоразумно разстояние от Главното полицейско управление, и завъртях номера, получен от де Грааф.

Гласът от ответната страна извести: „Хотел «Туринг»“.

Не ми беше непознат, но никога не бях отсядал в него – хотел от подобен тип не подходеше на банковата ми сметка, ала иначе бе приличен и бих го препоръчал на момичетата.

– Казвам се Шърман. Пол Шърман. Две млади дами нали се регистрираха при вас тази сутрин. Възможно ли е да ме свържете с тях?

– Съжалявам, но в момента ги няма. Нищо тревожно: ако не бяха по следите на Астрид Лемей, сигурно изпълняваха задачите, които бях им поставил снощи. Гласът отсреща предугади следващия ми въпрос. – Оставиха нещо за вас, мистър Шърман. Помолиха ме да ви предам, че не са успели да намерят вашия общ приятел и сега търсят другите ви приятели. Боя се, че е малко неясно, сър.

Благодарих и затворих. „Помогни ми – бях казал на Астрид, – и аз ще ти помогна.“ Помагах ѝ, не ще и съмнение, както взе да изглежда,

помагах ѝ да се озове в най-близкия канал или ковчег. Скочих в полицейското такси и доста врагове си създадох в краткото пътуване до непотенциозния квартал в съседство с Рембрандплейн.

Вратата към квартирата на Астрид беше заключена, ала на кръста си все още носех моя пояс с криминална железария. Както бях забелязал и преди, жилището ѝ бе спретнато, подредено и мизерно. Нямаше никакви следи от насилие или трескаво заминаване. Отворих малкото чекмеджета и шкафове и наистина ми се видяха твърде бедни на дрехи, но нали Астрид сама беше казала, че са полупразни, тъй че по това не можеше да се правят заключения. Огледах навсякъде, където бе възможно да има оставено някакво известие, ала и да имаше, не успях да го намеря; още повече, не вярвах да е имало. Заключих отново вратата и подкарах към нощния клуб „Балинова“.

За нощен клуб късният утринен час бе нечовешки ранен и според очакванията ми входът му бе здраво залостен. Вратата се оказа необикновено яка и остана безучастна към юмруците и ритниците, с които я обсипах, ала за щастие същото не би могло да се каже за един от спящите вътре, когото сигурно съм разсънил прекалено, защото след малко чух ключ да се превърта в ключалката и вратата се откряна два пръста. Пъхнах крак в цепнатината и я поразширих достатъчно, та да видя главата и раменете на една повехнала блондинка, която целомъдрено стискаше наметката си чак под брадата – като се вземе под внимание, че миналия път, когато я видях, голотата ѝ се прикриваше само от тънък слой прозрачни сапунени мехурчета, това ми се стори малко излишно.

– Искам да говоря с управителя.

– Отваряме в шест часа.

– Няма да правя резервация. Не търся работа. Трябва да говоря с управителя. Сега.

– Няма го.

– Така ли? Искрено се надявам, че следващата работа, която си намерите, ще бъде така хубава като тази.

– Не ви разбирам. – Нищо чудно, че осветлението снощи в „Балинова“ беше толкова приглушено – на дневна светлина това червено лице ще изпразни заведението също като слух, че някой от клиентите е болен от чума. – Какво искате да кажете с това?

Понижих глас, както се прави, когато човек говори с мрачна тържественост:

– Просто, че няма да си намерите изобщо работа, ако управителят разбере, че съм идвал да го търся по много важен въпрос и вие не сте ми

позволили да го видя.

Момичето ме изгледа колебливо, после каза: „Почакайте“ – и се опита да затвори вратата, ала аз бях много по-силен от нея и след един-два напразни напъна тя се отказа и хлътна навътре. Върна се след трийсет секунди, придружена от един мъж, все още във вечерен тоалет.

Не се доближих до него въобще. Като повечето хора и аз не изпитвам симпатии към змиите, а този човек натрапчиво ми напомняше тъкмо на това. Беше дълъг и слаб, движеше се с гъвкава грация и бе женствено елегантен и наконтен, притежаваше нездравата бледнина на нощна твар. Лицето му сякаш бе от алабастр, чертите – изгладени, устните – несъществуващи, тъмната му коса, сресана на път, бе прилепнала плътно по черепа. Костюмът му бе с модна кройка, ала не бе шит от толкова добър шивач като моя – издутината под лявата му мишница бе ясно забележима. В слабата си, бяла, грижливо поддържана ръка държеше нефритено цигаре, на лицето му бе отпечатан израз – навярно постоянен – на презрителна духовитост. Само за да го накараш да те погледне, беше достатъчно извинение, за да го удариш. Изпусна струйка цигарен дим във въздуха и заговори:

– За какво е този шум, драги ми господине? – По гласа приличаше на французин или италианец, но всъщност беше англичанин. – Не е отворено, нали виждате.

– Сега е отворено. – Кимнах към вратата. – Вие ли сте управителят?

– Аз съм представител на управителя. Ако се обадите по-късно – отново изпусна струйка от противния си дим, – доста по-късно, тогава ще видим...

– Аз съм адвокат, дошъл съм от Англия по спешна работа. – Подадох му визитна картичка, от която личеше, че съм английски адвокат. – Наложително е да говоря с управителя веднага. Става въпрос за голяма сума пари.

Ако изражение като неговото изобщо би могло да омекне, в такъв случай нещо подобно се получи и сега, само че бе необходимо много остро око, за да се долови разликата.

– Не ви обещавам нищо, мистър Харисън. – Това име бе изписано на картичката. – Навярно ще успея да склоня мистър Дърел да ви приеме.

Отдалечи се със стъпка на балетист във ваканция и се върна след няколко секунди. Кимна и се отдръпна встрани с цел да ме пропусне да тръгна пред него по един дълъг и зле осветен коридор – маневра, която никак не ми се хареса, но нямаше как. В края на коридора една отворена

врата отвеждаше в просторна и светла стая и тъй като по всичко личеше, че трябва да вляза, без да чукам, без колебание прекрачих прага. Пътът забелязах, че вратата е от тип, който завеждащият подземните хранилища на Английската банка би отказал да постави на своя кабинет като ненужно разточителство.

Вътрешността на стаята далеч немалко приличаше на същинско банково хранилище. Два огромни сейфа, достатъчно обширни да се разхождаш в тях, бяха вградени в едната стена. Другата стена бе заредена с цяла батарея метални касети с ключалки, подобни на шкафчетата за оставяне на багаж, разпространени по железопътните гари. Другите две стени нищо чудно също да бяха лишени от прозорци, само че бе невъзможно да се разбере, защото бяха изцяло закрити с алени и виолетови завеси.

Мъжът, седнал зад голямото махагоново бюро, обаче ни най-малко не приличаше на банков директор, най-малкото на английска банка, чито директори обикновено се отличават със загорял тен и здрав вид, дължащи се на слабостта им към голфа и навика да не се застояват много-много зад бюрото. Този човек имаше около четирийсет килограма излишно тегло, кожата му бе жълтеникава, косата – мазно черна, лицето – тлъсто, с постоянно кръвясали пъстри очи. Носеше добре скроен син костюм от алпака⁴, най-разнообразни пръстени блестяха и по двете му ръце, а устните му бяха разтегнати в приветлива усмивка, която изобщо не му прилягаше.

– Мистър Харисън? – Не се изправи, изобщо навярно от опит се бе убедил, че не си струва усилието. – Драго ми е да се запознаем. Казвам се Дърел.

Може, но положително кръщелното му име беше друго – приличаше ми на арменец, все пак не бях сигурен. Ала отвърнах на поздрава му тъй вежливо, сякаш наистина се казваше Дърел.

– Имали сте да разговаряте по някакъв въпрос с мен? – грейна той. Мистър Дърел не бе вчерашен и знаеше, че един адвокат няма да се вдигне чак от Англия дотук, ако работата не е изключително важна и непременно от финансово естество.

– Всъщност не точно с вас. А с един член от вашия персонал.

Приветливата усмивка изстина.

– С човек от моя персонал?

– Да.

4. Плат от вълната на южноамериканско домашно животно от рода на ламите. Б. р.

– Тогава защо ме безпокоите?

– Защото не можах да я намеря на домашния ѝ адрес. Научих, че работи тук.

– Става дума за жена?

– Да, казва се Астрид Лемей.

– Ами, вижте. – Гласът му внезапно омокна, сякаш искаше да помогне. – Астрид Лемей ли казахте? Работела тук, така ли? – Навъси чело замислено. – Тук имаме много момичета, но точно с това име, право да ви кажа... – Поклати глава.

– Но нейни приятели ми казаха, че точно тук работи – възразих аз.

– Сигурно има някаква грешка. Марсел? Приличният на влечуго мъж пусна презрителната си усмивка.

– Няма жена с такова име тук.

– Или да е работела преди тук?

Марсел повдигна рамене, отиде до едно шкафче, извади някаква папка и я остави на бюрото, като направи знак към мен.

– Тук са записани всички момичета, които са в момента при нас, както и напусналите през последната година. Проверете.

Не си направих труд да погледна.

– Явно не съм осведомен точно – рекох аз. – Извинявайте за безпокойството.

– Предлагам ви да я потърсите по другите нощни клубове. – В типичния бизнесменски стил Дърел вече усилено записваше нещо на лист хартия, за да подскаже, че разговорът е приключил. – Приятен ден, мистър Харисън.

Марсел отдавна бе тръгнал към вратата. Последвах го и на излизане отново се обърнах и се усмихнах извинително:

– Наистина съжалявам...

– Приятен ден. – Дори не повдигна главата си. Удължих с още миг-два притеснената си усмивка, после възпитано притворих вратата след себе си. Вратата бе солидна и положително не пропускаше никакъв звук.

Застанал в самото начало на коридора, Марсел за пореден път ми се ухили и без дори да благоволит да продума, презрително даде да се разбере, че трябва да мина пред него. Кимнах и в момента, когато го подминавах, с голямо задоволство и не по-малка сила забих юмрук в стомаха му и макар да смятах, че му е достатъчно, още веднъж го ударих, този път във врата. Извадих пистолета, нанизах заглушителя, хванах безжизнения Марсел за яката и го повлякох към канцеларията, вратата

отворих с другата ръка.

Дърел вдигна поглед от бюрото. Очите му се разшириха, колкото могат да се разширят очи, потънали в гънки тлъстина. Сетне лицето му застина, както обикновено става, когато човек иска да скрие мислите и намеренията си.

– Недей – казах аз, – недей да опитваш никоя от обичайните хитрини. Не посягай към никакви бутони, не натискай никакви скрити копчета по пода и моля те не бъди дотам наивен, че да вадиш пистолета, който сигурно се намира в най-горното чекмедже отдясно, понеже си десняк.

Не се опита да ми приложи никоя от обичайните хитрини.

– Отдръпни се със стола си две крачки назад. Отдръпна се със стола си две крачки назад. Пуснах Марсел на пода, пипнешком затворих вратата, превъртях ключа и го пяхнах в джоба.

– Стани!

Дърел стана. Едва ли имаше повече от метър и петдесет. По конструкция много напомняше крастава жаба. Кимнах към по-близкия от двата огромни сейфа.

– Отвори го.

– А значи това било. – С лицето си успя да се справи, но съвсем не бе така добър с гласа си: не му се удаде да прикрие нищожно малката нотка на облекчение. – Грабеж. А, мистър Харисън?

– Ела тук – казах. Дойде. – Знаеш ли кой съм аз?

– Дали знам кой сте? – Недоумение. – Та нали току-що ми казахте...

– Че се казвам Харисън. Но кой съм аз?

– Не разбирам.

Изпищя и попипа кървящата ивица, оставена от заглушителя на пистолета ми.

– Кой съм?

– Шърман. – Омраза бликаше от очите и плътния му глас. – „Интерпол“.

– Отвори сейфа!

– Невъзможно. Знам само половината от комбинацията. Марсел има...

Вторият писък бе по-остър, а рязката в другата буза – сравнително по-голяма от първата.

– Отвори сейфа!

Дърел пипкаво нагласи комбинацията и най на края отвори

масивната врата. Сейфът имаше площ около седемдесет квадратни сантиметра – наистина достатъчно, за да побере голямо количество гулдени, но ако всички слухове за „Балинова“ бяха верни – слухове, в които под секрет се споменаваха за потайни игрални домове, далеч поинтересни шоу-програми в сутерена и бърза продажба на артикули, обикновено нефигуриращи сред асортимента на магазините за продажба на дребно, – тогава тия размери едва ли бяха достатъчни.

Кимнах към Марсел.

– Докарай го тук и го бутни вътре.

– Вътре в сейфа?! – Изглеждаше наистина ужасен.

– Не искам, като се свести, да прекъсва разговора ни.

– Разговора ни!?

– Хайде.

– Ще се задуши. За десет минути и...

– Ако се наложи още веднъж да повтарям, преди това ще пусна един куршум в капачката ти, тъй че до края на живота си ще трябва да ходиш с бастун. Не ми ли вярваш?

Повярва ми. Освен ако не е пълен глупак – а Дърел не беше, – човек винаги може да познае кога го заплашват сериозно. Натика Марсел в сейфа и това навярно бе най-тежката работа, която бе извършвал от години, понеже се наложи да употреби доста усилия, докато нагоди тялото на Марсел в тясното пространство така, че да може да се затвори вратата. На края всичко бе готово и вратата хлопна.

Претърсих основно Дърел. В себе си нямаше оръжие. Както и очаквах, от дясното чекмедже на бюрото му изскочи голям автоматичен револвер, незнайна за мен марка. Това не бе никак странно, тъй като аз не съм голям специалист по пистолети, освен ако не става въпрос за стрелба.

– Астрид Лемей – подхванах аз. – Работи тук.

– Работи тук.

– Къде е?

– Не знам. Кълна се в бога, не знам. – Последните думи бяха, кажи-речи, сподавен писък, виждайки ме да вдигам пистолета отново.

– А не можеш ли да разбереш къде е?

– Как мога да разбера?

– Твоето незнание и необщителност ти правят чест – казах аз. – Но те са предизвикани от страх. Страх от някого, страх от нещо. Несъмнено ще станеш по-общителен и знаещ, щом се научиш да се страхуваш от още някой, и то повече. Отвори сейфа.

Отвори сейфа. Марсел продължаваше да е в безсъзнание.

– Влизай вътре.

– Не. – Тази едничка дума прозвуча като дрезгав вик. – Няма въздух, затваря се херметически... Двамата вътре ще издъхнем за минути...

– Ще издъхнеш за секунди, ако не влезеш. Влезе, но вече трепереше. Който и да беше този, види се, не бе от важните клечки, вдъхновителят или вдъхновителите на търговията с наркотици бе човек, който притежаваше абсолютна твърдост и безпощадност, а Дърел не притежаваше нито едното, нито другото.

В следващите пет минути прерових безрезултатно всички чекмеджета и шкафове, достъпни за мен. Всичко, каквото проверих, беше свързано по един или друг начин със служебните? проблеми на нощния клуб и напълно естествено, защото бе малко вероятно Дърел да държи документи от някакъв уличаващ характер на места, където и чистачката би могла да ги пипне. След пет минути отворих сейфа.

Дърел не бе прав относно количеството въздух, налично във вътрешността на този сейф. Оказа се, че дори и за пет минути дишане не е достатъчен. Дърел беше полуприпаднал и коленете му се бяха врязали в гърба на Марсел, за когото бе цяло щастие, че още е в несвяст. Най-малкото, така предполагах – не си направих труд да проверя. Хванах Дърел за рамото и го дръпнах.

Сякаш издърпвах бивол, затънал в блато, ала на края успях да го измъкна и той се търколи на пода. Остана да лежи проснат за малко, после се вдигна като пиян на колене. Изчаках търпеливо, докато бясната магарешка кашлица спадне до обикновени свистящи хрипове и цветът на лицето му премине през цял спектър с начален тон синьомораво, та до светлорозово, което можех да взема за естествения му тен, ако не знаех, че нормално напомня за цвета на стар вестник. Смушках го в ребрата и му дадох знак да се изправи, след няколко несполучливи опита – успя.

– Къде е Астрид Лемей?

– Беше тук тази сутрин. – Гласът му прозвуча като продран шепот, но все пак бе доловим. – Каза, че има някакви семейни неприятности и трябва да напусне страната.

– Сама?

– Не, с брат си.

– И той ли беше тук?

– Не.

– За къде каза, че заминава?

– За Атина. Тя е оттам.

– И дойде тук само за да ти каже това?

– Имаше да получава заплата за два месеца назад. Не ѝ достигаха пари за билета.

Наредих му да влезе обратно в сейфа. Възпротиви се, но на края реши, че е за предпочитане пред куршум, и се настани при Марсел. Просто не исках да го ужасявам допълнително, като му позволя да чуе това, което се готвех да кажа по телефона.

Позвъних в „Схипхол“ и от централата ме свързаха с човека, когото търсех.

– Тук е инспектор ван Гелдер от Главно полицейско управление – казах аз. – Интересува ме какви самолети са излетели за Атина тази сутрин. Да, навярно КЛИМ. Искам да разбера дали две лица, с имена Астрид Лемей и Джордж Лемей, са били на борда. Отличителните им белези са горе-долу следните... Сигурен ли сте?

Гласът отсреща отвърна, че двамата със сигурност са били на борда. Срещнали известна трудност, естествено, докато Джордж бъде допуснат на самолета в такова състояние, и медицинските, и полицейските власти на летището имали възражения, но в крайна сметка молбите на сестра му надделели. Благодарих за информацията и поставих слушалката на мястото ѝ.

Отворих сейфа. Този път бе престоял затворен не повече от две минути, тъй че не очаквах двамата вътре да са в окаяно състояние. Излязох прав: лицето на Дърел едва бе станало червеникавокафяво, докато Марсел не само бе дошъл в съзнание, но и вече се опитваше да измъкне пистолета си от под мишницата, който небрежно бях забравил да прибера. Като посягах да взема пистолета му, преди да се е наранил с него, аз си помислих каква забележителна способност да се възстановява бързо притежава Марсел. С горчивина щях да си припомня този факт при един случай, от който ме делеше ден, ден и половина и който щеше да бъде далеч по-неблагоприятен за мен.

Оставих ги и двамата да седят на пода и понеже май нямаше какво повече да си кажем, никой зъб не обели. Отключих вратата на канцеларията, заключих я след себе си, усмихнах се ласкаво на повехналата блондинка и пузнах ключа в уличния канал пред „Балинова“. Дори да нямаха резервен подръка, телефоните и алармените звънци в канцеларията работеха и един оксигенист за не повече от два-три часа щеше да се справи с вратата. Въздухът в стаята до това време щеше да им стигне. Но тъй или инак този въпрос не бе особено важен.

Подкарах обратно към жилището на Астрид и се заех с това, което трябваше да сторя още при първото си идване тук – попитах съседите дали са я виждали тази сутрин. Двама души бяха я видели и версиите им съвпадаха. Преди два часа Астрид и Джордж качили два-три куфара в едно такси и заминали.

Астрид беше офейкала и аз изпитвах някаква тъга и празнота от това, ала не защото бе казала, че ще ми помогне и не спази думата си, а защото сама бе затворила последния си спасителен изход.

Нейните господари не я убиха по две причини. Те знаеха, че ще мога да докажа вината им за нейната смърт, и по този начин обръчът около тях би се затегнал твърде много. От друга страна, вече бе излишно да я премахват, защото тя бе заминала и повече не представляваше опасност за тях – когато страхът е достатъчно силен, може да запечата човешката уста така непреодолимо като смъртта.

Изпитвах добри чувства към Астрид и бих желал да я видя щастлива отново. Не мога да я обвинявам. За нея всички врати бяха затворени.

Глава IX

Кръгзорът от върха на извисения над пристанището небостъргач „Хавенгебоу“ безспорно е най-угледният в Амстердам. Ала днес предлаганата гледка не ме вълнуваше, единствено се интересувах доколко удобна за наблюдение е тази позиция. Слънцето грееше ярко, но на тая височина бе ветровито и хладно. И на морското равнище вятърът не бе особено слаб – сегиз-тогиз по синьосивата водна повърхност изскачаха рошави бели „зайчета“ пяна.

Терасата на небостъргача бе претъпкана от туристи – повечето с разчорлени от вятъра коси, бинокли и фотоапарати в ръце и макар да нямах фотоапарат, не мисля, че се различавах по нещо от тях, ако, разбира се, изключим повода да се кача тук.

Подпрях се на лакти и заоглеждах морето. Наистина можех да се гордея с бинокъла, даден ми от де Грааф – при почти идеалната видимост днес по-силна оптика изобщо не бе ми необходима.

Скоро улових един крайбрежен параход с водоизместимост около хиляда тона, който тъкмо влизаше в пристанището. Още щом го забелязах, успях да съзря, че корпусът му е обшит с големи поръждавели кръпки, а на кърмата различих да се вее белгийският флаг. Часът също съвпаднаше – оставаха минути до пладне. Проследих по-нататъшния курс на кораба и ми се стори, че направи по-голям обход в сравнение с другите съдове, които преди него видях да влизат в пристанището; също така се придържаше много близо до шамандурите, маркиращи прохода, ала може би тъкмо там дълбочината бе най-безопасна.

Не го изпуснах от очи през цялото време и когато наближи кея, вече успях да прочета доста олющения надпис на ръждивия нос. „Мариане“ – гласеше името. Види се, капитанът й педантично спазваше разписанието, но дали също така педантично съблюдаваше законите, бе отделен въпрос.

Слязох в ресторанта и си поръчах обяд. Не бях гладен, но предпочетох да се нахраня, тъй като в Амстердам досега ми вървеше да ям рядко и нередовно. Качеството на храната в „Хавенресторант“ е добре известно и аз ни най-малко не се усъмних в достойнствата на заведението, само че не си спомням какво точно обядвах този ден.

В един и половина пристигнах в хотел „Туринг“. Както и очаквах, Меги и Белинда още не се бяха върнали. Казах на рецепцията, че ще

почакам във фойето, но по начало нямам голяма слабост към хотелските фойета, още по-малко когато имам да преглеждам книжа като тези в папката, взета от склада на Моргенщерн и Мюгенталер, затова поседях, додето администраторът напусне за момент мястото си, качих се с асансьора на четвъртия етаж и влязох в стаята на момичетата. Тук беше малко по-приятно в сравнение с предишната им стая и кушетката, която незабавно опитах, се оказа малко по-мека, ала това съвсем не бе достатъчен повод за Меги и Белинда да се премият презглава от радост, още повече че при първото кълбо, накъдето и да е, щяха да се натъкнат на стена.

Останах изтегнат на кушетката повече от час, прелиствайки складовите фактури, които излязоха страшно безинтересни. Ала между всичките имена на доставчици едно се повтаряше удивително често и стоките му се връзваха логически с моите подозрения. Записах си името и адреса.

В ключалката се превъртя ключ и Меги и Белинда се появиха на прага. Щом ме видяха, на лицата им се изписа облекчение, моментално последвано от очебийно раздразнение.

– Нещо случило ли се е? – попитах спокойно.

– Така ни разтревожи – отвърна хладно Меги. – Администраторът ни каза, че ни чакаш във фойето, а тебе никакъв те няма.

– Чакахме половина час. – Белинда направо бе гневна от този факт. – Помислихме, че си си отишъл.

– Бях много уморен и исках да полегна. Добре, да приемем, че съм се извинил, как мина при вас сутринта?

– Как... – Меги не изглеждаше особено помирена. – Не успяхме да намерим Астрид...

– Знам. Администраторът ми предаде съобщението ви. Можем да престанем да се безпокоим за Астрид. Тя замина.

– Замина?! – възкликнаха едновременно.

– Да. Извън страната.

– Извън страната?!

– Атина.

– Атина?!

– Вижте – не се съдържам аз, – нека оставим водевила за после. Дватамата с Джордж са излетели от „Схипхол“ тази сутрин, това е.

– Но защо? – попита Белинда.

– От страх. Лошите я теглят от едната страна, а добрият – аз – от другата. Ето защо тя решава да офейка.

– А откъде знаеш, че е заминала? – Многозначителен въпрос от страна на Меги.

– Един човек от „Балинова“ ми каза. – Повече нищо не добавих: ако изобщо им бяха останали някакви илюзии за техния мил и деликатен шеф, исках да ги запазят. – Плюс това проверих и на летището.

– Аха. – Меги не бе никак впечатлена от сутрешната ми дейност, още повече сигурно мислеше, че аз съм виновен Астрид да замине, и както винаги, имаше право. – Кой ще почва първи, Белинда или аз?

– Най-напред виж това. – Подадох ѝ листчето с цифрите 910020. – Говори ли ти нещо?

– Нищо – отвърна Меги, след като огледа внимателно написаното и не пропусна да погледне от обратната страна на листа.

– Я дай на мен – предложи непретенциозно Белинда. – Добра съм по анаграми и всякакви кръстосани съчетания.

Действително. Почти веднага рече:

– Обърни го. Става 020019 – два часа след полунощ на 19-и, тоест утре сутринта.

– Общо взето, така е – снизходително казах аз. Половин час бях си блъскал главата, докато се сетя.

– И какво ще има тогава? – попита подозрително Меги.

– Който е написал цифрите, е забравил да обясни – отвърнах уклончиво, понеже вече почна да ми омръзва да лъжа. – Е, хайде, Меги, давай първо ти.

– Добре. – Седна на леглото и приглади светлозелената си памучна рокля, която ѝ стоеше така, сякаш се бе събрала от многократно пране. – Сложих си тази рокля за парка, понеже Труди не ме е виждала с нея, на главата си вързах шал и...

– Носеше тъмни очила.

– Точно така. – Не беше лесно да объркаш Меги. – Помотях се около половин час, предимно между пенсионери и детски колички. После я забелязах, по-точно забелязах тази невероятно дебела стара... стара...

– Вещица?

– Вещица. Беше облечена, както ми описа. След това съзрях и Труди. Носеше бяла памучна рокля с дълъг ръкав и не се спираше на едно място, припикаше наоколо като агне. – Меги замълча за момент и добави замислено: – Много е хубава, наистина.

– Много си великодушна, Меги. Схвана намека.

– Не след дълго седнаха на една пейка. Аз заех позиция на около трийсетина метра от тях, наблюдавах ги прикрита зад едно списание.

Холандско списание.

– Умно – одобрих аз.

– После Труди взе да сплита косите на куклата си...

– Каква кукла?

– Куклата, която носеше със себе си – обясни търпеливо Меги. – Ако продължаваш да ме прекъсваш, ще ми бъде трудно да си припомня всички подробности. Докато се занимаваше с това, някакъв мъж приближи и седна до тях. Едър мъж в тъмен костюм и с яка на свещеник, бели мустаци и прекрасна бяла коса. Въобще имаше много приятен вид.

– Положително – казах механично аз. Добре можех да си представя грабващото очарование на отец Тадеус Гудбоди, стига човек да не го срещне в три и половина сутринта.

– Труди изглеждаше много доволна от присъствието му. След минута-две обви ръка около врата му и зашепна нещо в ухото му. Той си даде вид, че уж е страшно поразен от чутото, но можеше да се види, че всъщност не е, защото спокойно бръкна в джоба си и тикна нещо в ръката на Труди. Пари, предполагам. – Готов бях да задам заядливи въпрос, откъде е толкова сигурна, че не е било спринцовка, ала Меги не ми даде възможност. – Тогава тя стана и без да оставя куклата си, заподскача към близкия сладоледчийски фургон. Купи си рогче сладолед и... тръгна право към мен.

– И ти си обра крушите?

– Вдигнах списанието по-високо – отвърна Меги с достойнство. – Ала беше излишно. Тя мина доста встрани от мен и отиде при един друг открит фургон, отдалечен на двайсетина метра.

– За да се порадва на куклите?

– Откъде знаеш? – Меги бе явно разочарована.

– Всеки втори фургон в Амстердам комай продава кукли.

– Точно така направи. Почна да си играе с тях, да ги милва. Продавачът – някакъв старец – се опита да си придаде недоволен вид, но кой може да се разсърди на такова момиче? После Труди обиколи веднъж фургона и се върна на пейката. През цялото време предлагаше сладолед на куклата си.

– И не изглеждаше много обезпокоена, че куклата ѝ не иска. А междувременно пасторът и старата госпожа какво правеха?

– Разговаряха Като че ли имаха много неща да си кажат. Когато Труди се върна при тях, продължиха още известно време, след това пасторът потупа Труди по гърба, всички станаха, той свали шапката си и се поклони на старата госпожа, както я нарече, и си тръгнаха.

– Идиллична сцена. Заедно ли тръгнаха?

– Не. Пасторът се отдели.

– Опита ли да го проследиш?

– Не.

– Много добре. А тебе следиха ли те?

– Не ми се вярва.

– Не ти се вярва?!

– Ти знаеш ли колко народ излизаше от парка по същото време, когато и аз си тръгнах? Може би петдесет-шеiset души, ако не и повече. Глупаво би било да твърдя, че никой от тях не ме е наблюдавал. Но във всеки случай дотук никой не ме проследи.

– Белинда, ти?

– Има едно кафене точно срещу това общежитие „Париж“. Много момичета влизаха и излизаха оттам, ала вече пиех четвъртата си чаша кафе, когато най-сетне разпознах една, която бе в църквата снощи. Висока, с кестенява коса, фрапантна, предполагам, че би я нарекъл...

– Откъде знаеш как бих я нарекъл? Снощи беше облечена като монахиня, нали?

– Да.

– Тогава как си видяла, че косата ѝ е кестенява?

– Познах я по бенката на лявата буза.

– И по черните вежди – добави Меги.

– Именно – съгласи се Белинда.

Отказах се от повече възражения. Излишно бе да се съмнявам. Когато една красива жена разучава друга красива жена, очите ѝ се превръщат в могъщи телескопи.

– Проследих я до Калвершраат – продължи Белинда. – Там влезе в един голям магазин. Уж тръгна наслуки из партера, ала никак не бе наслуки, защото твърде скоро се приближи към щанда с надпис: „СУВЕНИРИ – САМО ЗА ИЗПРАЩАНЕ В ЧУЖБИНА“. Момичето заразглежда отгоре-отгоре изложените сувенири, но аз знаех, че най-много от всичко я интересуват куклите.

– Гледай ти – казах аз, – пак кукли. Но откъде знаеше, че тъкмо те я интересуват?

– Просто знаех – отвърна Белинда с тон на човек, който се мъчи да опише как изглеждат отделните цветове на слепец по рождение. – След малко заразглежда много внимателно една специфична група кукли. След кратко колебание направи своя избор, ала аз знаех, че изобщо не се колебае. – Замълчах благоразумно. – Заговори с продавача и той си

записа нещо на лист хартия.

– Адреса, на който...

– Адреса, на който да се изпрати пратката. – Продължи с равен глас, сякаш изобщо не бе ме чула. – На края плати и излезе.

– Последва ли я?

– Не. Добре ли съм направила и аз?

– Да.

– Никой не ме проследи.

– А не те ли наблюдава някой? В магазина имам пред вид. Например някой едър дебеланко на средна възраст.

Белинда се разсмя.

– Сума едри...

– Добре, добре. Знам, че сума едри дебеланковци на средна възраст жертвуват сума време, за да те зяпат. А не бих се учудил, ако и слабите млади мъже не са по-малко на брой... – Замълчах замислено. – Двете ми момичета, обичам ви.

Спогледаха се.

– Ами – рече Белинда – много мило.

– Професионално казано, момичета, професионално казано. Чудесни рапорти и от двете, трябва да призная. Белинда, успя ли да видиш куклата, която момичето избра в магазина?

– Плащат ми, за да виждам едно или друго – отвърна чинно.

Измерих я с поглед, но не възразих.

– Точно така. Куклата е била с носия от остров Хюйлер. Същата като ония, дето видяхме в склада.

– Как успя да познаеш?!

– Бих могъл да ви излъжа, че съм медиум или гений. Но всъщност чисто и просто имам достъп до сведения, които на вас не са известни.

– Тогава кажи ги и на нас. – Това каза Белинда, разбира се.

– Не.

– Защо не?

– Защото в Амстердам има хора, които могат да ви хванат и да ви натикат в някоя тъмна, пуста стая и да ви накарат да проговорите.

Последва дълга пауза, сетне Белинда се обади:

– Ас теб не може ли да се случи същото?

– Може – признах аз. – Само че няма да им е толкова лесно да ме натикат в тъмната, пуста стая, първо на първо. – Извадих сноп фактури. – Да сте чували за Кастел Линден? Не? И аз не съм. По всичко изглежда обаче, че оттам снабдяват нашите приятели Моргенщерн и Мюгенталер

с голямо количество стенни часовници.

– Но защо именно стенни часовници? – учуди се Меги.

– Не знам – излъгах откровено. – Може да има някаква връзка. Бях помолил Астрид да види дали няма да може да установи източника на един от видовете часовници – нали знаете, тя имаше доста познати от „подземния“ свят, от които искаше иначе да се отърве. Но ето че сега замина. Утре ще намина нататък.

– Ние можем да отидем още днес – заяви Белинда. – Какво ни пречи...

– Идете и със следващия самолет отлитате обратно в Англия. А ако не отлетите, нямам намерение да си губя времето да търся трупове ви. Ясно ли е?

– Да, сър – казаха кротко и в хор.

Колкото и да е неприятно, все по-ясно взе да става на сътруднички-те ми, че аз далеч не хапя толкова лошо, колкото ляя.

Събрах книгата и станах.

– Останалият ден е на ваше разположение. Ще се видим утре сутринта.

Изненадващо, двете като че не останаха особено очаровани от перспективата да имат остатъка от деня на свое разположение.

– А ти? – попита Меги.

– Ще се поразходя с колата из околността. Да ми се поизбистри главата. После ще поспя, а вечерта ще направя едно плаване с кораб.

– От ония романтични нощни обиколки по каналите? – Белинда се помъчи да вложи порядъчна доза фриволност в гласа си, ала нищо не излезе. Сякаш двете с Меги бяха надушили нещо, което на мен бе убягнало. – Нали ще трябва някой да пази гърба ти. Ще дойда с теб.

– Друг път. И запомнете, недейте да ходите при каналите. Изобщо не се доближавайте до тях, нито до разни нощни клубове. И най-вече кракът ви да не е стъпил на пристанището или близо до оня склад.

– А ти недей да ходиш никъде тая вечер. – Не повярвах на ушите си. За пет години никога не бях чувал Меги да говори така страстно, дори яростно, да оставим настрана, че никога не бе ми давала съвети какво да правя. Улови ръката ми, още един небивал досега момент. – Моля те.

– Меги!

– Толкова ли е наложително да правиш това плаване довечера?

– Виж, Меги...

– В два часа през нощта, нали?

– Какво ти става, Меги? Сякаш не си...

– Не знам. Впрочем знам много добре. Просто ледени тръпки лазят по гърба ми.

– Заповядай им да не лазят.

– Меги е права. – Белинда пристъпи крачка към мен. – Не трябва да излизаш тая вечер. – Лицето ѝ бе изопнато от напрежение.

– И ти ли, Белинда?

– Моля те.

В стаята владееше някаква странна тягостна атмосфера, която ни на йота не успях да проумея. Лицата им умоляваха, очите им гледаха почти отчаяно, сякаш току-що бях съобщил, че ще се хвърля от някоя скала в морето.

– Идеята на Меги е да останеш при нас – каза Белинда.

– Да – кимна Меги, – не ходи никъде и остани при нас.

– О, по дяволите! – отвърнах аз. – Следващия път, когато ми потърбват помощници, ще гледам да си подбера по-големи момичета.

Тръгнах към вратата, но Меги препречи пътя ми, повдигна се и ме целуна. Миг по-късно Белинда етери същото.

– Това е много лошо за дисциплината – казах аз. Шърман без почва под краката си. – Наистина много лошо.

Отворих вратата и от прага се обърнах да видя дали поне са съгласни с мен. Ала те мълчаха, просто стояха като вкаменени на местата си с някакво необикновено безнадеждно изражение. Тръснах гневно глава и излязох.

На връщане към „Рембранд“ спрях да купя малко кафяв табак и канап, с чиято помощ в стаята си пакетирах комплекта дрехи, които горедолу бяха изсъхнали от снощната „баня“, написах отгоре някакво фиктивно име и адрес и слязох на рецепцията. Помощник-управителят беше на мястото си.

– Къде се намира най-близкият пощенски клон? – попитах.

– О, излишни грижи, мистър Шърман. – Педантичната доброжелателност се задействуваше автоматично, но усмивката вече бе изчезнала. – Ние ще изпратим пакета ви.

– Благодаря ви, предпочитам да го пусна лично.

– А, разбирам.

Нищо не разбираше, просто не исках да има сбърчени чела и повдигнати вежди при вида на Шърман с тайнствен кафяв пакет под мишницата. Даде ми адрес, който изобщо не бе ми нужен.

Пъгнах пакета в багажника на полицейското такси и подкарах към края на града, пресякох предградията и продължих да напредвам на

север. Не след дълго си дадох сметка, че се движа по брега на Зуйдер Зее, но погледът ми не стигаше до водата, понеже вдясно от пътя се издигаше висока защитна дига. Отляво също нямаше какво толкова да се гледа – холандският пейзаж трудно може да предизвика изблик на опиянение у туриста.

Скоро достигнах един пътепоказалец с надпис „Хюйлер, 5 км“, а няколкостотин метра по-нататък свих вляво от главното шосе и след минути-две спрях сред малкия площад на едно миниатюрно живописно селце. На площада имаше поща, отвън – обществен телефон. Заключих колата и я оставих там.

Върнах се пеша на магистралата и се закатерих по тревистия склон на дигата отсреща, докато набрах достатъчно височина, за да надникна отвъд, към Зуйдер Зее. Свеж бриз полъхваше над сините води, изпъстрени с лъчисти отблясъци от късното следобедно слънце, и с това като че се изчерпваша впечатленията от пейзажа – околната суша бе толкова ниска, че се очертаваше едва забележимо на хоризонта, подобно на плоска тъмна черта. Накъдето и да погледне човек, над равното пространство единствено се открояваше един остров в североизточна посока, на около миля от брега.

Това бе остров Хюйлер, който всъщност е остров само по име. Инженерите са построили изкуствен провлак до него с цел да улеснят достъпа на жителите му до богатата на цивилизацията и да стимулират курортното дело. Върху провлака бе прокарано асфалтирано шосе.

Впрочем няма да е точно да се каже, че островът действително се открояваше на общия фон, защото повърхността му бе толкова заравнена и ниска, че всяка вълна с умерена големина положително би преминала безпрепятствено през него. Все пак плоският му релеф бе разнообразен от пръснати тук-таме ферми, няколко големи, типично холандски плевни, а на западния бряг, обърнато към сушата, бе разположено малко селце, струпано около пристанището. Също така островът имаше своите канали, разбира се. Друго нямаше какво да се види, затова слязох от дигата, продължих по магистралата до близката автобусна спирка и с първия автобус се върнах в Амстердам.

Реших да вечерям рано, тъй като не очаквах да имам друга такава възможност в по-късните часове, при това смятах, че каквото и да ми готви съдбата тази нощ, по-добре ще е да го посрещна сит. После легнах да спя, тъй като още по-малко очаквах да имам друга възможност и за сън.

Пътническият будилник зазвъня в дванайсет и половина. Събудих

се, без да се чувствавам особено отпочинал. Облякох се грижливо: тъмен костюм, отдолу моряшко поло, най-отгоре – тъмно брезентово яке; обух леки обувки с гумени подметки. Пистолета си поставих в непромокаем калъф и го върнах в кобура под мишницата. В кесия от същата материя сложих два резервни пълнителя, пяхнах я в джоба на якето и дръпнах ципа. Хвърлих копнеещ поглед към бутилката уиски в шкафа, но тъй или инак не се изкуших да я взема: Тръгнах.

Както вече имах навик, превърнал се, кажи-речи, във втора моя природа, излязох през пожарния изход. Улицата долу беше безлюдна, което никак не ме изненада – предварително знаех, че никой няма да ме проследи, като напускам хотела. Просто не бе необходимо, защото тези, които ми желаеха злото, знаеха къде отивам и къде могат да ме намерят. Бях уверен, че знаят. Надеждата ми бе никой да не подозира, че знам какво знаят те.

Предпочетох да вървя пеша, защото едно, че не разполагах с полицейската кола в момента, и друго – станал бях алергичен към таксиметровите услуги в Амстердам. Улиците бяха пусти, поне улиците, които подбирах. Градът изглеждаше много спокоен и мирен.

Достигнах района на пристанището, ориентирах се и продължих, додето намерих прикритие в сянката под навеса на някакъв склад. Фосфоресциращият циферблат на часовника ми показваше два без двайсет. Вятърът се бе усилил, а и въобще бе застудяло доста, ала не валеше. Независимо че дъждът се усещаше във въздуха. Надушвах го въпреки силната носталгична миризма на море, катран, въжета и всичко останало, което кара пристанищата навред по света да изпускат една и съща миризма. Накъсани облаци бягаха по мрачното небе, като сегиз-тогиз откриваха бледия лик на непълната луна, по-често я закриваха, но дори и тогава тъмнината нито за миг не ставаше непроницаема, защото в звездната синева непрекъснато просветляваха бързо променящи се пролуки.

Възползувах се от временните прояснения, за да огледам пристанището, което се разпростираше напред в мрака и после преминаваше в безкрая. Тук можеше да се изброят буквално стотици шлепове и нищо чудно – амстердамското пристанище е едно от най-големите за шлепове в света. По размери те са най-различни, от малки седемметрови съдове до масивните рейнски шлепове, и всичките са така плътно наблъскани един до друг, сякаш е невъзможно да се измъкнат от тази плетеница. Ала знаех, че хаосът е по-скоро привиден, отколкото действителен. Независимо че са подредени прекалено на гъсто, всеки шлеп, макар и след изключително сложни маневри, има осигурен тесен проход, който

извежда до два-три по-широки канала, откъдето се достига свободно водно пространство. Със сушата шлеповете са свързани посредством поредица от дълги понтонни мостове, от които перпендикулярно се разклоняват по-тесни и къси продължения.

Луната се скри зад облак. Измъкнах се от сянката и тръгнах по един от централните понтони, гумените ми обувки съвсем безшумно стъпваха по мокрото дърво, но дори и да тропотех с подковани обуца, въпрос бе дали някой – изключвам, естествено, тия със зли намерения спрямо мен – щеше да обърне внимание, понеже между стотиците съдове, навързани тук само в две-три каюти, се забелязваше светлина, независимо че във всички шлепове почти сигурно имаше хора – екипажа, а както често се случва, и семействата на екипажа. С изключение на протяжния шепот на вятъра и на слабото проскърцване и стържене, издавано от шлеповете при допира им един о друг, тишината бе направо гробна. Пристанището на шлеповете представляваше един малък град и този град в момента спеше.

Бях преодолял около една трета от дължината на централния понтон, когато луната проблесна. Спрях и погледнах назад.

На петдесетина метра двама души решително и тихо приближаваха към мен. Различавах ги просто като сенки, силуети, ала успях все пак да забележа, че десните ръце на тези силуети са по-издължени в сравнение с левите. Държаха нещо в десниците си. Не се изненадах, познавайки какво е това „нещо“, както не се изненадах да видя самите силуети.

За миг отклоних поглед вдясно. Двама други напредваха неотклонно откъм сушата по съседния успореден понтон. Бяха на една линия със силуетите директно срещу мен.

Завъртях глава вляво. И там двама, още два движещи се силуета. Искрено се възхитих на координацията им.

Обърнах се и продължих напред. Щом тръгнах, измъкнах пистолета, свалих непромокаемия калъф и го прибрах в джоба. Луната отново се скри. Затичах се, същевременно хвърлих поглед през рамо. Трите двойки не закъснях да преминат в бяг. След пет метра пак погледнах назад. Двата силуета по моя понтон бяха спрели и тъкмо се прицелваха в мен или поне така ми се стори, защото на звездна светлина е трудно да се разбере със сигурност, но миг по-късно вече нямаше никакво съмнение – къси червени езичета проблеснаха в мрака, без да бъдат последвани от гърмежи, което бе съвсем понятно, понеже надали някой с нормален разсъдък би дръзнал да смути съня на стотици яки холандски, немски и белгийски моряци, стига да може да го избегне, разбира се. Ала

тези хора, види се, нямаха нищо против да смущават мен. Луната се показа отново и аз продължих да тичам.

Куршумът, който ме засегна, увреди повече дрехите ми, отколкото мен, въпреки че рязката палеща болка в горната част на дясната ръка ме застави неволно да посегна и притисна удареното място. Толкова засега ми стигаше. Отклоних се незабавно от централния понтон, скочих на носа на някакъв шлеп, пристанал край малко странично мостче, и безшумно се прокраднах по палубата, додето стигна прикритието на щурвалската кабина. Щом се заслоних, надзърнах предпазливо иззад ъгъла.

Двамата мъже на централния понтон стояха на едно място и правеха настойчиви знаци на своите приятели вдясно, с които указваха, че трябва да ме заобиколят и – вероятността никак не бе малка – да ме застрелят в гръб. Помислих си колко невежи са относно изискванията на честната игра и спортменството, ала другите им способности не бяха под съмнение. Съвършено ясно бе, че ако изобщо успеят да ме пипнат – а според мен имаха големи шансове, – това ще стане само посредством обход и обкръжение отвсякъде, и най-доброто противодействие от моя страна бе да им покажа колкото е възможно по-скоро, че няма да им се удаде лесно да осъществят замисъла си. Затова временно отклоних вниманието си от двойката на централния понтон, като предполагах, и то основателно, надявах се, че те ще останат да изчакат от сегашната си позиция резултата от обхода на приятелите си, и се обърнах по посока на левия понтон.

Пет секунди и ето ги, двамата се появиха, без да тичат, но с уверен ход, взирайки се зад щурвалски кабинни и каюти, което бе безразсъдно смело от тяхна страна, дори глупаво, защото допускаха почти брутално да бъдат изложени на лунните лъчи, докато аз бях укрит във възможно най-плътна сянка, тъй че ги видях много преди те да ме забележат. Съмнявам се дали изобщо успяха да разберат къде съм. За единия съм сигурен, че не ме видя, понеже не би могъл да види каквото и да било – навярно издъхна, преди да се удари о моста и да се плъзне необикновено беззвучно във водата, просто едва чуто цопна. Прицелих се за втори изстрел, но другият реагира наистина мълниеносно и плонжира назад, далеч от мушката ми, преди да опъна повторно спусъка. Не знам откъде ми хрумна, че моето спортменско май дори е на по-ниско ниво и от тяхното, ала тази вечер бях в настроение да бия патици от пусия.

Обърнах гръб, придвижих се няколко крачки напред и отново надникнах иззад ъгъла на щурвалската кабина.

Двамата на централния понтон не бяха мръднали. Вероятно не бяха

разбрали какво се е случило. Разстоянието бе прекалено голямо за точен пистолетен изстрел на тъмно, все пак внимателно се прицелих и опитах. Но тази патица наистина бе твърде далеч. Чух как единият от двамата извика, сетне сграбчи крака си, ала от бързината, с която последва приятеля си и скочи от понтона в един шлеп, можеше да се отсъди, че не е ударен лошо. Луната пак се скри зад облак, много малък облак беше, но друг не виждах да се задава в близките две-три минути, а дотогава лесно щяха да разберат къде съм. Затова бързо прибягах по шлепа, върнах се на централния понтон и продължих да бягам навътре в пристанището.

Не бях изминал и десет метра, когато проклетата луна отново се подаде. Хвърлих се по очи, като се приземих тъй, че да съм с лице към брега. Вляво понтонът бе пуст, което не бе учудващо, понеже самоувереността на оцелелия от тази двойка положително бе сериозно разклатена. Огледах се вдясно. Двата силуета бяха се приближили чувствително повече в сравнение с приятелите им, благоразумно опразнили току-що централния понтон, и от факта, че продължаваха да се движат решително и смело напред, ставаше ясно, че все още не са узнали, че един от групата им се намира на дъното на пристанището. Ала и те бързо се увериха каква добродетел е благоразумието, защото моментално се ометоха от понтона, след като отправих към тях два последователни и неточни изстрела. Междувременно двойката от централния понтон предпазливо се опитваше да възвърне предишната си позиция, ала те бяха прекалено далеч, за да ме обезпокоят, както и аз тях.

Нови пет минути продължи тази смъртоносна „криеница“ – бягай, търси прикритие, стреляй веднъж, после отново бягай, – като през цялото време противниците ми бавно и неумолимо настъпваха все по-близо и по-близо към мен. Вече действаха крайно разумно, гледаха почти да не рискуват и съобразително използваша численото си превъзходство – един или двама задържаха вниманието ми, докато останалите се промъкнаха от едно прикритие до друго. Трезво и хладнокръвно си давах сметка, че ако в най-скоро време не измисля нещо, тази игра ще има един-единствен изход, който няма да закъснее много.

Колкото и неуместно да изглежда, на няколко пъти в кратките секунди, прекарани в прикритие по шлеповете, мислите ми се насочваха към Меги и Белинда. Защо ли не могат да ме видят отнякъде сега – казвах си, – за да намерят обяснението на странното си поведение към мен вчера следобед? Дали не бяха предположили, или доловили с помощта на някаква неповторима женска интуиция, че тъкмо това ще ми се случи, като са знаели какъв ще бъде краят, и са се бояли да ми кажат? И по-

добре, че не ми казаха, но вярата им в непогрешимостта на техния шеф ще бъде печално разбита. Бе ме обзело отчаяние, а, вярвам, и видът ми го е издавал. Очаквах наистина да се натъкна на някой изкусен стрелец или на още по-изкусен жонгльор с нож, с когото бих могъл да се справя, при малко късмет – дори и с двама, ала не предполагах, че ще налетя на цяла хайка. А какво бях казал на Белинда там, пред склада? – „Който от борбата бяга, ще дочака нов ден в борба да прекара.“ Но вече няха накъде да бягам – до края на централния понтон оставаха само още двадесет метра. Действително бе кошмарно да чувствуваш, че си като в капан и смъртта ти е неизбежна, когато стотици хора спят навред около теб и единственото, което е необходимо да сториш, за да се спасиш, е да отвиеш заглушителя и да гръмнеш два пъти във въздуха – за секунди цялото пристанище щеше да се оживи от спасителна врява. Ала аз не можех да си позволя този изход – каквото имах да правя, трябваше да го свърша тази нощ, при това много добре знаех, че втора такава възможност не ще ми се отвори. Изпусна ли момента днес, от утре присъствието ми в Амстердам нямаше да струва и пукнат грош. Не бих си позволил да вдигна на крак пристанището дори да ми бе останал и най-нищожен шанс. А вече не вярвах, че имам и такъв, във всеки случай шансовете според разбирането на всеки здравомислещ бяха изчерпани. Но не смятам, че бях особено здравомислещ тогава.

Погледнах часовника си. Два без шест минути. Времето минаваше бързо. Вдигнах очи към небето. Малко облаче плавно се носеше към луната и несъмнено щом я закриеше, преследвачите ми щяха да се втурнат в своя пореден и почти сигурно последен шурм, докато за мен този момент щеше да предостави поредната и почти сигурно последна възможност за бягство. Огледах се – товарът на този шлеп се състоеше от старо желязо и аз подбрах един къс метал. Отново прецених движението на малкото тъмно облаче, което като че се бе смалило още повече. Нямаше да закрие с най-плътната си част луната, но и така трябваше да свърши работа.

Във втория пълнител имах останали пет патрона – изстрелях ги бързо един след друг, където предполагах, че се крият преследвачите ми. Надявах се по този начин да ги задържа за няколко секунди, ала всъщност не вярвах, че дори и за толкова кратко ще успее да ги възпра. Без да се бавя, върнах пистолета в непромокаемия калъф и за по-сигурно не го прибрах пак в кобура, а го пхнах в джоба на якето, дръпнах ципа, сетне пробягах по шлепа, отскочих от планшира и се хвърлих с цялата си дължина на централния понтон. Докато отчаяно драсках да се

изправя на крака, осъзнах, че проклетият облак е подминал луната изобщо.

Внезапно ме обхвана необикновено спокойствие – никакъв избор вече нямах. Тичах, защото нищо друго не бе ми останало, при това тичах като пиян, на зигзаг, за да избягам от мушката на моите ексекutori по намерения. За по-малко от три секунди пет или шест пъти дочух мекия притъпен звук – куршумите прелитаха дяволски близо край мен, – а на два пъти усетих как яки мъжки ръце, които не можех да видя, яростно теглят дрехите ми. Изведнъж отметнах глава назад, поривисто разперих ръце, като същевременно запокитих парчето метал във водата, и тежко се строполих на понтона даже още преди да чуя плясъка. Вдигнах се клатешком на крака, задържах се секунда, хванах се за гърлото и с гръб напред се хвърлих във водата. Поех си максимално дълбоко въздух, като се постарях да не го изпусна при удара о водната повърхност.

Водата бе студена, но не чак ледена, прозрачна и не много дълбока. Ходилата ми докоснаха тиня и аз останах така, забит в тинята. Почнах да издишам поетия въздух крайно бавно и внимателно, пестейки запаса си, който вероятно не бе особено голям, понеже да се гмуркам не ми се бе налагало често. Ако не бях преценил погрешно нетърпението на моите преследвачи час по-скоро да си разчистят сметките с мен – впрочем очакванията ми излязоха верни, – двойката от централния понтон до пет секунди трябваше да дойде и да надникне с надежда над мястото, където потънах. Надявах се, че от нищожното количество мехурчета, излизащи на повърхността, двамата няма да се сдържат да не си извадят невярното заключение, и то бързо, защото не бих могъл още дълго да играя тази роля.

След близо пет минути, както ми се стори, ала всъщност едва ли бяха минали повече от трийсет секунди, престанах да издишам и съответно да изпращам мехурчета на повърхността по простата причина, че повече въздух в дробовете си нямах. Гърдите започнаха да ме преболяват слабо. Усещах, дори почти чувах, как сърцето ми кънти в празните дробове, междувременно ушите ми забучаха. Освободих се от тинята и заплувах вдясно с горещата молба ориентацията ми да е правилна. Оказа се, че не съм сбъркал. Ръката ми напипа кила на някакъв шлеп, използвах тази хватка да се провра бързо под него и сетне изплувах на повърхността.

Не мисля, че бих могъл да издържа отдолу още дори броени секунди, без да нагълтам вода. Тъй че когато излязох на повърхността, трябваше да проявя голямо самообладание и воля, за да се въздържа да не

поема въздух с шумно свистене, което щеше да се чуе най-малко на петдесет метра, все пак при особени обстоятелства, когато животът му е поставен на карта, човек е в състояние да демонстрира неподозирана сила на волята, и аз сега се задоволих с няколко наистина дълбоки, но безшумни вдишвания.

Отначало не виждах нищо около себе си, но това се дължеше на масления слой, покрил повърхността на водата, който за момент бе слепнал клепачите ми. Очистих ги, ала се оказа, че няма какво толкова да се види – освен шлепа, зад чийто мрачен корпус се криех, още различавах централния понтон точно насреща и някакъв друг шлеп на десетина метра встрани. Успях да доловя човешки гласове, монотонен и тих говор. Безшумно преплувах до кърмата на шлепа, закрепих се за руля и предпазливо надигнах глава. Двама мъже, единият от които с фенерче, приведени, се взираха в мястото, където току-що бях изчезнал – водата бе достатъчно тъмна и спокойна.

Изправиха се. Единият сви рамене и обърна дланите си с жест, сякаш поднасяше тепсия, вторият кимна в съгласие и нежно потри крака си. Първият вдигна на два пъти ръце над главата си и ги кръстоса – веднъж вляво и втори път вдясно. Почти едновременно с тези движения някъде отблизо долетя отсеченото, пропукващо хриптене, издавано от корабните дизели при запалване. Очевидно и двамата бяха безучастни към това ново събитие – мъжът, който даде сигнала, на часа сграбчи ръката на другаря си – а той куцаше наистина лошо – и го поведе към брега с възможно най-бързата за него скорост.

Добрах се до борда на шлепа. Звучи действително като просто гимнастическо упражнение, ала когато отвесният корпус се извисява четири стъпки над водата, тази елементарна гимнастика може да се превърне в почти неосъществима операция, както се оказа за мен. В края на краищата успях да се изтегля с помощта на въжето, висящо от кърмата, прехвърлих се на планшира и останах да лежа там в продължение на близо половин минута, дишайки като кит на сухо, докато на края извес-тен прилив на сили, както и съзнанието, че трябва да се бърза, ме извадиха от това състояние на пълно изтощение, станах на крака и поех към носа на шлепа и централния понтон.

Двамата мъже, които допреди малко така настървено искаха да ми видят сметката и няма съмнение, сега бяха изпълнени с честното задоволение на хора, свършили добре една полезна работа, в момента се различаваха само като две смътни очертания и се прета-пяха в дълбоките сенки на складовете по брега. Излязох на понтона, замръзнах, свит на

мястото си за секунда, колкото да се ориентирам откъде идва шумът на дизеловия мотор, после се приведох и затичах бързо към сушата, додето стигнах страничния понтон, където бе пристанал търсеният шлеп. Отначало на четири крака, сетне пълзешком на лакти и колене, сантиметър по сантиметър напредвах, докато видях на края и самия шлеп.

На дължина имаше най-малко двайсет метра, в широчина бе масивен, а по конструкция едва ли би могъл да бъде по-грозен и грубоват. Три четвърти от предната му част бе изцяло заета от дъсчени трюмове, отзад идваше ред на шурвалската кабина, а вдясно, долепени до нея, се намираха помещенията за екипажа. През пердетата на прозорците прозираше жълта светлина. Едър мъж с тъмна островърха шапка разговаряше от прозореца на шурвалската кабина с един моряк, който се готвеше да се покатери на страничния понтон, за да отвърже въжетата.

Кърмата на шлепа плътно опираше о централния понтон, където бях залегнал. Изчаках моряка да се качи на страничния понтон и да тръгне към носа да го освободи, тогава се прехвърлих на кърмата и останях свит зад кабината, докато не чух изтропването на въжетата върху палубата, последвано от топуркането на човешки ходила, когато морякът се завърна на борда. После тихо се запромъквах напред, напипах някаква метална стълба, закрепена в челната част на кабината, изкатерих се по нея и се проснах по очи върху неравния шурвалски покрив. Навигационните светлини бяха запалени, ала нямаше защо да се тревожа – те бяха така разположени от двете страни на покрива, че избраната от мен позиция оставаше в сравнително най-плътна сянка.

Звукът на мотора се задълбочи, страничният понтон бавно се заотдалечава назад. Запитах се мрачно дали не се надянах от трън, та на глог.

Глава X

Предварително бях съвсем сигурен, че тази нощ ще ми се наложи да излизам в открито море, и всеки, оказал се на мое място и при същите условия, при които аз очаквах да пътувам, би трябвало да помисли как да предотврати опасността да се измокри до кости. Ако бях проявил поне минимална предвидливост, в момента можех да имам на свое разположение леководолазен костюм, ала подобна идея въобще не ми дойде на ум, та сега друга възможност не ми оставаше, освен да лежа вдървен на шурвалския покрив и да изкупвам небрежността си.

Изпитвах чувството, че тялото ми все повече и повече се вледенява и бързо приближава точката на смъртта. Нощният вятър, бръснещ водите на Зуйдер Зее, беше достатъчно студен, за да предизвика тръпки дори у топло облечен човек, седнал неподвижно, а аз съвсем не бях облечен топло. Дрехите ми бяха пределно напоени с морска вода и режещият вятър ме караше да се чувствавам така, сякаш се превръщам в леден блок – с тази разлика, че ледените блокове обикновено са инертни тела, докато аз зъзнях като болен от тропическа малария. Единствената ми утеха бе, че имах възможно най-съвършения имунитет срещу дъжд – повече от това май нямаше как да се намокря.

С вкочанени премръзнали пръсти, които трепереха постоянно, отворих циповете на външните си джобове, извадих пистолета и останалия ми един резервен пълнител от непромокаемите калъпки, сетне заредих пистолета и го мушнах под якето си. Вяло си представих какво ще се случи, ако при тревога установя, че пръстът ми на спусъка е безжизнено замръзнал, и побързах да пхна дясната си ръка в подгизналото яке, но в резултат само премръзна повече, та я измъкнах отново навън.

Светлините на Амстердам бледнееха далеч зад нас – вече бяхме навлезли доста навътре в Зуйдер Зее. Забелязах, че шлепът следва широкия обходен курс на „Мариане“, когато вчера по пладне влезе в пристанището. Премина наистина много близо до първите две шамандури и като гледах над носа, струваше ми се неизбежно сблъскването с третата, отдалечена на около четиристотин метра напред. Ала нито за миг не се съмнявах, че шкиперът добре си знае работата.

С намаляването на оборотите звукът на мотора се понижи. На палубата се показаха двама души – първите членове на екипажа, които се повиха навън, откак напуснахме пристанището. Помъчих се да прилегна

още по-плътно до покрива, но те не тръгнаха в моята посока, а се насочиха към кърмата. Обърнах се, за да ги наблюдавам по-добре.

Единият от моряците носеше метален прът с привързани въжета към двата му края. Всеки бе застанал от едната страна на кувертата. Дватама едновременно отпуснаха по малко въже, предполагам, докато лостът стигна съвсем близо до водното равнище. Отново се обърнах и погледнах напред. Вече напредвахме изключително бавно, шлепът отстоеше на около двайсет метра от светещата шамандура и според курса му щеше да премине на не повече от шест метра встрани от нея. От щурвалската кабина се разнесе рязка команда, наново насочих поглед към кърмата и забелязах, че двамата моряци оставиха въжето свободно да се изплъзва между пръстите им, като същевременно единият броеше на глас. Не бе трудно човек да се досети каква е причината за това броење. Макар че тъмнината ми пречеше да видя, по въжетата положително е имало навързани през равни интервали възли, тъй че въжето да се отпуска равномерно и от двамата, за да бъде железният лост под прав ъгъл спрямо посоката на движение.

Шлепът точно се бе изравнил с шамандурата, когато единият от моряците тихо се обади и тозчас бавно, но непоколебимо двамата задържаха въжетата обратно към борда. Знаех какво ще се случи, но все пак наблюдавах много внимателно. След известно време една шейсет-сантиметрова цилиндрична шамандура изскочи над водата, последвана от четириъбна котвичка, като за единия от зъбците ѝ се бе закачил металният прът. Към котвичката бе привързано някакво въже. Заедно с шамандурата и лоста тя бе изтеглена на борда, после моряците задържаха въжето, вързано за нея, докато на края някакъв предмет се показва над водата и бе качен на палубата. Предметът представляваше сива метална кутия с обръчи, която имаше площ около четирийсет квадратни сантиметра и височина двайсет и пет. Моментално бе прибрана в каютата, но дори още преди това шлепът отново се движеше с пълна мощ и шамандурата бързо се заотдалечава назад. Цялата операция бе извършена с лекота и сигурност, които издаваха добро познаване на току-що приложената техника.

Времето течеше, но само какво мразовито и ужасно време беше. Предполагах, че по-студено от това не може да ми стане, както и че е изключено да се намокря повече, ала не бях прав – към четири сутринта небето се смрачи, скоро заваля и наистина по-студен дъжд от този никога не бях усещал да пада върху мен. До този момент нищожната топлинка, останала съхранена в тялото ми, беше смогнала горе-долу да

поизсуши част от белъто ми, но от кръста надолу – все пак нагоре брезентовото яке предпазваше значително – положението бе просто безнадеждно. Единствено се надявах, че когато дойде време отново да вляза във водата, крайниците ми няма да бъдат напълно вдървени и парализирани, че да потъна като ютия.

Първите проблясъци на зората се появиха в небето и аз вече успях криво-ляво да различа в южна и източна посока смътните очертания на суша. Скоро наново се стъмни и за известно време настъпи пълен мрак, после същинската зора разпростря бледото си сияние над източния хоризонт и за втори път съзрях земя, след което постепенно стигнах до заключението, че се намираме доста близо до северния бряг на Хюйлер и скоро ще свием на югозапад, а сетне право на юг, към малкото пристанище на острова.

Никога не съм изпадал във възторг от тромавия ход на тия проклетни шлепове. Отнесено към бреговата линия на Хюйлер, шлепът сякаш не мърдаше от мястото си. Последното нещо, което можех да си пожелая, бе да достигнем пристанището на Хюйлер посред бял ден, та да се възбуди любопитството на неминуемите корабни посрещани, какъв е този ексцентричен член на екипажа, който предпочита ледения покрив на щурвалската кабина пред топлината вътре. Като се сетих за топлината, побързах да прогоня тая мисъл от главата си.

Слънцето изгря над далечния бряг на Зуйдер Зее, ала не донесе нищо добро за мен – лъчите му се отличаваха със странна безпомощност, що се отнася до сушенето на дрехи – и не след дълго с радост установих, че това слънце е едно от ония утринни слънца, които само мамят, защото съвсем скоро попадна под булото на един мрачен облак и смразяващият, леден дъжд отново затупка по тялото ми, преустановявайки и малкото живително кръвообръщение, останало в него. Ала все пак бях доволен, тъй като облакът смрачи атмосферата, а дъждът би могъл да разколебае пристанищните кибици да напуснат домовете си.

Наближавахме края на пътуването. Дъждът се усили до такава степен, че сега капките болезнено се вливаха в лицето и ръцете ми и със свистене падаха по морската повърхност, като образуваха малки кръгчета пяна. Видимостта бе намаляла до двеста метра и макар да забелязвах поредицата навигационни знаци, следвани в момента от шлепа, не можех да различа пристанището отпред.

Поставих пистолета в непромокаемия калъф и го натиках в кобура. По-сигурно би било да го сложа, както преди, във външния джоб на якето и да дръпна ципа, но нямах намерение да взимам якето със себе си,

понеже бях толкова изнемощял и вцепенен от нощното си преживяване, че това тежко и спъващо движенията яке можеше бързо-бързо да реши въпроса дали ще достигна благополучно брега, или не. И тук се сетих за още едно нещо, което от нехайство бях забравил – надуваема спасителна риза или пояс.

Измъкнах се от вкоравения брезент и свих дрехата на топка под мишницата. Изведнъж вятърът ми се стори далеч по-леден отвсякога, но вече не бе време да мисля за това. Запълзях заднишком по покрива, безшумно се плъзнах надолу по стълбата, промъкнах се под прозорците на каютата, вече с дръпнати пердета, огледах бегло носа – излишна предпазливост, тъй като едва ли някой с нормален разсъдък би излязъл на палубата в тоя момент, ако не е наложително, разбира се, – пуснах брезентовото яке зад борда, прехвърлих се през планшира на кърмата, увиснах в цял ръст на ръце, проверих дали съм достатъчно встрани от витлото и скочих.

В морето бе по-топло, отколкото на шурвалския покрив, което бе добре дошло за мен, тъй като се чувствавах почти панически слаб. Първоначалното ми намерение бе да изчакам във водата, докато шлепът влезе в пристанището или поне при тези атмосферни условия, докато се изгуби в дъждовния сумрак, ала ако изобщо имаше момент, подходящ за отказване от усложнени планове, то той бе настъпил. Основната ми и единствена мисъл сега беше да оцелея. Забъхтах след бързо отдалечаващата се кърма на шлепа с най-голямата скорост, която можех да изстискам от себе си.

Ставаше въпрос за плуване в продължение на не повече от десет минути – нещо, което всяко шестгодишно дете с добра плувна техника би постигнало с лекота, но този критерий бе твърде висок за мен тази сутрин и макар да не твърдя, че животът ми е висял на косъм, съмнявам се дали бих успял да доплувам до острова, ако разстоянието беше двойно по-дълго. Щом пред погледа ми ясно се очерта вълноломната стена, тутакси се отклоних вдясно от навигационната маркировка и на края стигнах брега.

Изкачих се с мъка на пустия плаж и като по някакъв знак дъждът внезапно спря. Предпазливо се промъкнах нагоре по едва открояващото се възвишение пред мен, чийто връх бе наравно с вълнолома, проснах се по очи върху наводнената земя и поляка повдигнах глава.

Непосредствено вдясно се очертаваха двете малки правоъгълни пристанища на Хюйлер, външното бе свързано с вътрешното посредством тесен проход. Отвъд пристанището се намираще самото селце

Хюйлер – кокетно и живописно като фотография на пощенска картичка: с изключение на една дълга и две по-къси прави улици, обточили вътрешното пристанище, то представляваше очарователен лабиринт от криви улички и абсурден конгломерат от боядисани предимно, в зелено и бяло къщи, издигнати на подпори като предпазна мярка срещу наводнения. Пространството между тези своеобразни кокили беше зазидано и те явно се използваша за мазета, докато в къщите се влизаше по едни дървени стълби с вход на първия етаж.

Без да губя време, насочих вниманието си отново към външното пристанище. Шлепът беше пристанал край вътрешната стена и разтоварването му вече вървеше под пълна пара. Два малки крана, разположени на кея, опразваха трюмовете от множество сандъци и чували, които мен никак не ме интересуваха, след като сигурно съдържаха напълно законни стоки. За разлика от тях особено силно ме интригуваше малкият метален сандък, прибран от морето, за който бях не по-малко сигурен, че съдържа най-незаконната стока, която човек е способен да си представи. Затова оставих законния товар да си се разтоварва на воля и съсредоточих вниманието си върху каютата на шлепа. Молах се горещо да не съм закъснял, въпреки че не виждах как бих могъл да ги изпусна.

Не бях закъснял, но малко оставаше. Нямахме и трийсет секунди, откак почнах да надзиравам каютата, и ето че двама души излязоха оттам, единият с чувал на рамо. Независимо че отвътре чувалът беше добре уплътнен, очевидните дори отдалеч правоъгълни очертания ми дадоха основание почти без никакво съмнение да вярвам, че тъкмо там е сандъчето, което ме интересува.

Двамата мъже се запътиха към брега. Наблюдавах ги известно време, за да добия представа в каква посока горе-долу ще се движат, после се изпързалих по гръб надолу по калния бряг – още един разход за банковата ми сметка, след тазнощните жестоки изтезания костюмът ми не ставаше за нищо – и тръгнах да ги проследя.

Оказаха се твърде лесни за следене. Не само поради простата причина, че изобщо не се опасяваха от „сенки“ зад гърба си – тесните и изпъстрени с най-невероятни чупки улички на селцето превръщат Хюйлер в рай за преследвача. Скоро двамата стигнаха до някаква голяма и ниска постройка, разположена в северните покрайнини на селото. Партерът – или мазето, както се пада тук – бе изграден от бетон. Горният етаж, достижим по дървено стълбище подобно на едно друго, от чието прикритие наблюдавах, отдалечен на безопасните четирийсет метра, имаше тесни и високи прозорци, преградени с тъй гъсто подредени решетки, че дори за

котка би било трудно да се провре през тях, масивната врата бе укрепена с два напречни метални лоста, заключени с два огромни катинара. Двата мъже се изкачиха по стълбите. Този, чиито ръце бяха свободни, отключи катинарите, отвори вратата и двамата влязоха вътре. След не повече от двадесет секунди се появиха отново, заключиха вратата и си тръгнаха. Сега ръцете и на двамата бяха свободни.

Изпитах моментен пристъп на разкаяние, задето позволих теглото на моя касоразбивачески пояс да ме убеди, че ще е по-разумно да го оставя в хотела тази нощ – все пак човек няма обичай да плува със значително количество железария около кръста си. Ала съжалението ми трая кратко. Да оставим настрана, че близо петдесет съседски прозореца надзираваха входа към тази здраво барикадирана постройка и че един чужденец тук неминуемо ще бъде разпознат, и то моментално от всеки жител на Хюйлер – просто все още бе твърде рано да разкривам картите си: дребната риба може да оръфа наистина доста от стръвта, но аз бях по следите на китовете и разчитах на примамката в онова сандъче, за да забия харпуна си.

Не се нуждаех от пътеводител, за да се ориентирам как да изляза от Хюйлер. Пристанището се намираще в западната част на острова, значи, началото на провлака трябваше да започва от изток. Вървах по тесните криви улички далеч не в настроение да се наслаждавам на необикновенния и старинен чар, който всяко лято привлича десетки хиляди туристи в селцето. Скоро достигнах малък дъгообразен мост, прехвърлен над тесен канал. По средата на моста се разминах с първите жители от селото, които срещаш досега – това бяха три достолепни хюйлерски матрони, облечени в техните традиционни надиплени носии. Изгледаха ме без любопитство и сетне безразлично продължиха по пътя си, сякаш е най-естественото нещо на света в ранните утринни часове да срещнеш по улиците на Хюйлер човек, който очевидно съвсем скоро се е къпал с дрехите в морето.

Само няколко метра след канала се натъкнах на изненадващо голям паркинг – в момента имаше паркирани две леки коли и поне пет-шест велосипеда, никой от които не разполагаше с катинар, верига или някакво друго обезопасяващо средство. Види се, кражбата не представляваше проблем за остров Хюйлер, което никак не ме изненада – когато достопочтените обитатели на Хюйлер се заемат с престъпление, заемат се на широка нога. В паркинга нямаше жива душа – нито служител, нито клиент. Изпитвайки по-остро чувство за вина, отколкото за всичко друго, сторено след пристигането ми в Амстердам, аз грижливо подбрах най-

запазения измежду велосипедите, забутах го към заключената бариера на паркинга, прехвърлих го от другата страна, прескочих след него и се метнах на седлото. Нямаше викове: „Дръжте крадеца!“, нито пък нещо от този род.

От години не бях карал колело и макар да не бях в подобавашо физическо състояние, бързо му хванах цаката отново и докато трудно би могло да се каже, че изпитвах наслада от карането, все пак бе за предпочитане, вместо да се тътря пеша, още повече че от усилието червените ми кръвни телца се пораздвижиха малко.

Оставих колелото на селското площадче, където бях паркирал полицейското такси, и замислено погледнах първо телефонната будка отсреща, после часовника си – реших, че все още е прекалено рано, затова седнах в колата и потеглих.

След половин миля, измината по шосето за Амстердам, достигнах някаква стара холандска плевня, отдалечена достатъчно от дома на собственика ѝ. Спрях колата в такова положение, че да закрива кръгозора към плевнята на всеки, който случайно или не погледне от фермата към нея. Отключих багажника, измъкнах увития в кафяв табак пакет, сетне се отправих към плевнята, намерих вратата ѝ отворена, влязох и се преоблякох изцяло в сухи дрехи. Ала това съвсем не ме превърна в нов човек – все още ми бе невъзможно да овладеем треперенето си, но ако не друго, поне вече не бях потопен в дълбините на тоя лепкав, ледено студен ужас, в който прекарах часове.

Върнах се в колата и продължих. След близо половин миля съзрях някаква крайпътна постройка с размери на малко бунгало, чиято фирма предизвикателно твърдеше, че пред себе си виждам мотел. Мотел или не, важното бе, че е отворено, а на мен повече и не ми трябваше. Закръглената съдържателка ме попита дали искам закуска, ала аз ѝ дадох да разбере, че в момента потребностите ми са други и по-спешни. В Холандия имат очарователния обичай да пълнят чашката ти с болс наравно с ръба и съдържателката с удивление и немалко подозрение проследи как треперещите ми ръце се мъчат да отнесат течността до устата ми. Все пак не разлях повече от половината, ала не бе трудно да доловя, че съдържателката се двоуми дали да повика полиция или бърза помощ, за да се справи с алкохолик в състояние на делириум, а може би с наркоман, загубил спринцовката си, но все пак тя излезе смела жена и ми донесе и втория болс, който поръчах. Този път разсипах едва около четвърт от чашката, а при третия тур не само че не разлях капка, ами и почувствах как остатъкът от бездействащите ми червени кръвни телца бързо

стават на крака и чевръсто се залавят за работа. При четвъртия болс рътката ми бе непоклатима като скала.

Помолих съдържателката да ми послужи с една електрическа самобръсначка, сетне си поръчах великанска закуска – яйца, бекон, сирене, около четири вида хляб и половин галон, колкото много, толкова и лошо кафе. Иначе храната бе превъзходна. Макар да бе новооткрит, мотелът имаше добри данни. Поисках разрешение да използвам телефона.

Свързах се с хотел „Туринг“ за секунди, ала далеч не толкова бе потребно на телефонистката, за да получи отговор от стаята на Меги и Белинда. Най на края прозвуча сънливият до болка глас на Меги.

– Ало. Кой е?

Представях си я съвсем живо как седи на телефона, протяга се и се прозява.

– Снощи цяла нощ на гуляй, а? – строго процедих аз.

– Какво? – Все още не можеше да включи.

– Цял ден после спите като заклани. – Наближаваше осем часът. – Нищо повече от две безделнички с минижуп.

– Ама... това ти ли си?

– Кой друг освен повелителя и господаря. – Макар и със закъснение, алкохолът почна да оказва своето въздействие.

– Белинда! Върнал се е! – Пауза. – Казва, че е повелител и господар.

– О, така се радвам! – Гласът на Белинда. – Така се радвам. Ние...

– Едва ли се радваш и наполовина, колкото мен. Спокойно можеш да се върнеш в леглото си. Опитай да дочакаш млекаря утре сутринта.

– Изобщо не сме излизали от стаята си. – Беше попарена. – Безпокояхме се много и почти не сме мигнали, мислехме...

– Ако обичаш, дай ми да говоря с Меги. Меги? Обличай се бързо. Забрави за всякакви бани и закуски. Вземи...

– Даже да не закусвам? Сигурна съм, че ти си закусвал, и то не как да е. – Лошо влияеше Белинда на това момиче.

– Да.

– И си преспал в луксозен хотел?

– Аристокрацията има своите привилегии. Вземи такси, слез в покрайнините на града, оттам повикай по телефона междуградско такси и тръгни към Хюйлер.

– Където правят куклите?

– Именно. Ще те срещна по пътя с едно жълточервено такси. – Дадох ѝ номера на колата. – Щом ме видиш, накарай шофьора да спре. И

не губи нито минута.

Затворих, платих сметката на съдържателката и продължих. Радвах се, че останах жив. Тая нощ се случи такава, че изгледите да дочакам утрото наистина бяха нищожни, но все пак се измъкнах здрав и читав и бях доволен. Момичетата също. Вече не изпитвах студ, нито влага, нито глад – болсът весело гонеше червените кръвни телца из тялото ми в някаква бясна въртележка, всички пътеводни нишки се сплитаха в красиво вземо и до края на днешния ден всичко щеше да свърши. Никога досега не бях се чувствувал така добре.

Никога повече нямаше да се чувствавам така добре.

Близко до предградията забелязах в далечината едно жълто такси и намалих скоростта. Спрях и пресякох от другата страна на платното тъкмо когато Меги слизаше от него. Беше облечена с тъмносиня пола и жакет, отдолу с бяла блуза и ако действително бе изкарала безсънна нощ, във всеки случай по нищо не й личеше. Изглеждаше красива, но впрочем тя винаги беше такава – имаше нещо особено в нея тази сутрин.

– Охо – рече тя, – какъв свеж призрак. Мога ли да те целуна?

– В никакъв случай – отвърнах аз с достойнство. – Взаимоотношенията между работодателя и работника са...

– О, млъкни, Пол. – Целуна ме без позволение. – Каква работа си ми приготвил?

– Отиваш веднага в Хюйлер. Долу на пристанището има къде да закусиш. Искам да държиш под око една постройка, но не непрекъснато. – Описах ѝ я подробно, както и месторазположението ѝ. – Просто наблюдавай кой влиза и излиза оттам, въобще какво става. И помни, че си турист. Затова гледай през цялото време да има хора около теб или най-малкото да си близо до хора. Белинда в хотела ли остана?

– Да. – Меги се засмя. – Докато се обличах, зазвъня телефонът и Белинда вдигна... Мисля, вестите са добри.

– Кого познава Белинда в Амстердам? – запитах остро. – Кой се обади?

– Астрид Лемей.

– Чуваш ли се какво говориш, по дяволите! Астрид офейка. Имам доказателства.

– Безспорно. – Меги се забавляваше. – Офейкала е, защото ти си и възложил много важна задача и тя не е могла да я изпълни, понеже навсякъде са я следили. Ето защо тя офейква отгук, слиза в Париж, осребрява си продължението на билета до Атина и незабавно се връща

обратно. Дватама с Джордж са отседнали при някакви приятели извън Амстердам, на които Астрид има доверие. Каза да ти предадем, че е по следата, която си ѝ дал. Също каза, че е ходила в Кастел Линден и че...

– Боже господи, какво чувам! – подскочих аз. – Боже господи!

Погледнах Меги, застанала пред мен с бавно замираща усмивка на устните си, и за миг изпитах желание да се нахвърля зверски върху нея заради невежеството ѝ, заради глупостта ѝ, заради ухилената ѝ физиономия, заради кухите ѝ приказки за добри вести, но тутакси ме обхвана ужасен срам, защото вината бе само моя, Меги нямаше пръст в тази работа, и по-скоро бих отрязал ръката си, отколкото да посегна на нея. Прегърнах я през рамо и казах:

– Меги, трябва да те оставя.

Усмихна ми се колебливо:

– Извинявай, но нищо не разбирам.

– Меги?

– Да, Пол?

– Откъде, мислиш, Астрид Лемей е научила телефонния номер на новия ви хотел?

– Господи! – изстена тя, защото сега разбра всичко. Без да се обръщам повече назад, дотичах до колата си, запалих мотора и занатисках газта като обзет от бяс, което си бе и истина, предполагам. Включих бутона, под чието действие синият полицейски „буркан“ изскачаше на покрива, и надух сирената, после нахлувих слушалките на главата си и отчаяно се запипках с копчетата за настройване на радиотелефона. Никой не бе ми показвал как се работи с такова нещо и едва ли сега бе най-подходящият момент да се уча. Шумът в колата бе ужасяващ: пронизителният рев на форсирания до дупка мотор, воят на сирената, пукотът и пращането на слушалките, ала над всичко се извисяваха, поне на мен така ми се струваше, жестоките, ядни и безплодни ругатни, които сипех към себе си, докато се мъчех да се оправя с идиотското радио. После изведнъж пращането секна и в ушите ми прозвуча някакъв спокоен и уверен глас.

– Главно полицейско управление – изкрещях аз. – Дайте ми полковник де Грааф. Няма абсолютно никакво значение кой съм. По-бързо, човече, по-бързо!

Настъпи дълга и вбесяваща пауза, а междувременно аз продължавах да слаломирам сред най-оживеното сутрешно движение. На края гласът в слушалките отново се обади:

– Полковник де Грааф още не е дошъл в канцеларията си.

– Тогава намерете го в къщи! – викнах аз. Нова пауза и ето че ме свързаха с дома му. – Полковник де Грааф? Да, да, да. Няма значение това. Куклата, която видяхме вчера. Познавам едно момиче със същото лице. Астрид Лемей. – Де Грааф взе да задава въпроси, но аз на часа го пресякох. – За бога, това не е важно. Склада... Мисля, че я грози гибелна опасност. Имаме работа с патологичен престъпник. За бога, бързайте.

Захвърлих слушалките и съсредоточих вниманието си върху шофирането, като гледах да не отслабвам потока от проклетия към себе си. Ако ви трябва будала човек, казвах си злобно, Шърман е насреща. Ала същевременно съзнавах, че поне малко съм несправедлив към себе си – борех се срещу отлично ръководена криминална организация, това бе повече от сигурно, но в действията на тези престъпници бе заложен някакъв неузнаваем психопатичен елемент, който превръщаше предвиждането на поредната им стъпка в почти невъзможна задача. Несъмнено Астрид бе продала живота на Джими Дюкло, ала дилемата е била Дюкло или Джордж, а Джордж е неин брат. Също така бе ясно, че те са я пратили да влезе и под моята кожа, понеже сама тя нямаше откъде да узнае, че съм отседнал в „Рембранд“, ала наместо да спечели моята подкрепа и съчувствие, в последния момент тя се побоя, сетне аз я проследих и отгук започнаха бедите, отгук нататък тя престана да бъде актив за тях и се превърна в пасив. Тя взе да се среща с мен – или по-скоро аз с нея – без тяхното официално знание. Много бе възможно да са ме видели, когато отнасях Джордж от онази латерна на Рембрандплейн или пък в църквата, а нищо чудно двамата пияници пред квартирата ѝ да не са били никакви пияници.

На края бяха решили да я свалят от сцената, но по такъв начин, та да не възбудят подозрения у мен, че злината я е сполетяла, защото те очакват и с основание, че щом разбере какво ѝ се е случило – да речем, затворена е в плен или друга опасност я грози, – аз тогчас ще изоставя стремежите си да постигна своята крайна цел и ще направя това, което те много добре знаеха, че заема най-последно място в плановете ми, тоест да отида в полицията и да изложа всичките си разкрития, за които те вероятно се опасявах, че са доста съществени. Но този вариант също ни най-малко не ги удовлетворяваше, защото, независимо че с отиването си в полицията щях да унищожа възможността за осъществяване на основната си, голяма цел, все пак щях да нанеса такъв сериозен удар на организацията им, че може би щяха да бъдат потребни месеци, дори години, за да я закръпят отново. И така вчера сутринта Марсел и Дърел бяха изиграли своята роля, докато аз изпортих моята изцяло,

позволявайки да бъде убеден безрезервно, че Астрид и Джордж са отлетели за Атина.

Отлетели са, спор няма. Но в Париж насила са били свалени от самолета и върнати обратно в Амстердам. Когато Астрид се е обадила на Белинда, разговаряла е с pistolет на слепоочието.

Сега Астрид, разбира се, повече не им трябваше. Тя бе преминала в лагера на противника, а такива ги очаква една-единствена участ. При това вече нямаше защо да се страхуват от моите ответни действия – нали нощес в два часа бях пратен за храна на рибите в пристанището за шлепове. В този час имах ключа към всичко, защото знаех какво ги е накарало да чакат. Но също си давах сметка, че ключа намерих твърде късно, за да спася живота на Астрид.

Не катастрофирах, нито убих пешеходец на място, докато шофирах през Амстердам, ала благодарение само на бързите реакции на гражданите. В момента карах из стария град, приближавах склада и с огромна скорост се стрелнах надолу по тясната задънена уличка към него, когато забелязах полицейската барикада – една служебна кола, обърната напърно, с двама въоръжени полицаи от двете страни. Ударих спирачки. Изскочих навън, полицаят побърза да се приближи.

– Полиция – информира ме той, да не би случайно да го взема за застрахователен агент или нещо подобно. – Моля ви, обърнете обратно.

– Не можеш ли да познаеш, че колата ми е от вашите? – изръмжах аз. – Разкарай се от пътя ми.

– Улицата е затворена за минаване.

– Пуснете го, пуснете го. – Де Грааф се появи зад ъгъла и ако приствието на полицейската кола не бе достатъчно красноречиво, изразът на лицето му издаваше всичко. – Гледката не е особено приятна, майор Шърман.

Отминах го безмълвно, заобиколих близкия ъгъл и вдигнах поглед. Отдалеч пъстроцветната фигура, която лениво се полюшкваше под подемната греда на склада „Моргенщерн и Мюгенталер“, на големина почти не се различаваше от куклата, поставена на същото място вчера сутринта, ала щом приближих и погледнах отдолу, разбрах, че положително е по-голяма, много по-голяма. Беше облечена в същата народна носия като куклата, висяла там горе само допреди двайсет и четири часа – излишно бе да приближавам още повече, за да се убедя, че лицето на куклата от вчера ще бъде свършено копие на лицето, увиснало на веригата сега. Обърнах гръб и свих зад ъгъла, де Грааф дойде до мен.

– Защо не я свалите? – попитах. Имах чувството, че гласът ми

долита отнякъде далеч, нечовешки и ледено спокоен, съвсем беззвучен.

– Това е работа на лекаря. Качи се горе преди малко.

– Естествено. – Замълчах за момент, после казах: – Не може да е престояла дълго в това положение. Допреди по-малко от час беше жива. Положително складът е бил отворен отдавна...

– Днес е събота. Не работят в съботни дни.

– Естествено – повторих механично.

Друга мисъл изникна в главата ми – мисъл, която ме обля с още по-остра леденина и ужас. Да допуснем, че Астрид с пистолет на слепоочията телефонира в „Туринг“. Но тя се обажда, за да предаде известие за мен, а това известие е абсолютно безпредметно и безсмислено, след като се намирам на дъното на пристанището. Замисъл единствено можеше да има, ако съобщението ми се предаде. Следователно телефонното обаждане би било оправдано само ако знаеха, че съм жив. А откъде можеха да разберат, че все още съм жив? Никой не ме е виждал – освен трите жени в Хюйлер. И защо ще се занимават...

Имаше и нещо друго. Защо ще я принуждават да ми телефонира и сетне ще поставят себе си и своите планове в опасност посредством убийството на Астрид, след като толкова настойчиво се стремяха да ме убедят, че е жива и здрава? Ненадейно и с абсолютна сигурност намерих отговора. Те бяха забравили нещо. Аз също бях забравил нещо. Те забравиха това, което бе убягнало и на Меги – че Астрид не знае телефонния номер на новия им хотел. А аз забравих, че нито Меги, нито Белинда познават Астрид и никога не са чували гласа ѝ. Обърнах се и за втори път заобиколих ъгъла. Под стряхата на склада веригата с куката на края потрепваше леко, но вече освободена от товара си.

– Извикайте лекаря – помолих де Грааф.

След две минути се появи – някакъв младок, очевидно завършил наскоро Медицинския факултет, чието лице, според мен бе по-бледо от нормалния си тен.

– Починала е преди часове, нали? – казах рязко аз.

Кимна.

– Четири, пет часа, точно не мога да кажа.

– Благодаря.

Върнах се назад, придружен от де Грааф. Изражението му издаваше, че едва се съдържа да не ме отрупа с въпроси, но аз нямах желание да отговарям на нито един от тях.

– Аз я убих – промълвих глухо. – Струва ми се, че има опасност да убия още някой.

– Не ви разбирам – отвърна де Грааф.

– Мисля, че изпратих Меги на смърт.

– Меги?

– Прощавайте. Не бях ви казал. Имам две сътруднички, и двете от „Интерпол“. Меги е едната. Другата е в хотел „Туринг“. – Дадох му пълното име на Белинда и телефонния номер. – Свържете се с нея, ако обичате. Кажете ѝ да заключи вратата и да не мърда от стаята си, докато не се свърже с нея. Също така да не обръща внимание на никакви телефонни обаждания или записки, които не съдържат кодовата дума „Бирмингам“. Бихте ли ѝ предали всичко това лично? Много ви моля.

– Разбира се.

Кимнах към служебната кола на де Грааф.

– А можете ли да се свържете по радиотелефона с Хюйлер?

Поклати отрицателно глава.

– Тогава чрез Главното управление.

Докато де Грааф даваше нареждания на шофьора си, иззад ъгъла мрачно-мрачно приближи ван Гелдер. В ръцете си държеше дамска чанта.

– На Астрид Лемей ли е? – попитах.

Ван Гелдер кимна. – Дайте ми я, моля ви.

В отговор той разтърси категорично глава.

– Нямам право. Когато се касае за убийство...

– Дайте му я – намеси се де Грааф.

– Благодаря. – Сетне се обърнах към де Грааф: – Среден ръст, дълга черна коса, сини очи, красива външност, синя пола и жакет, бяла блуза и бяла чанта. Да се търси в района на...

– Един момент. – Де Грааф се приведе към шофьорския прозорец, после каза: – Връзките с Хюйлер изглежда са „мъртви“. Смъртта като че ли ви следва навсякъде, майор Шърман.

– Ще ви се обадя по-късно – рекох аз и тръгнах към колата си.

– И аз ще дойда с вас – обади се ван Гелдер.

– Толкова работа има за вас тук. Освен това, където отивам, не ми е необходим никакъв полицаи.

– Което означава, че ще прекрачите извън закона – закима ван Гелдер разбиращо.

– Вече съм извън закона. Астрид Лемей е мъртва.

Джими Дюкло е мъртъв. Меги също може да умре. Затова искам да поговоря с тях хора, дето убиват други хора...

– Според мен трябва да ни предадете оръжието си – съвсем

сериозно каза ван Гелдер.

– И какво очаквате да държа в ръцете си, когато разговарям с тях? Може би библия? Та да се помоля за душите им? Само през трупа ми можете да отнемете пистолета ми, ван Гелдер.

– Вярно ли предполагам, че разполагате със сведения, които криете от нас? – обади се де Грааф.

– Да.

– Това не е кавалерско, нито разумно или законно. Седнах зад волана.

– Колкото дали е разумно, ще ви се удаде възможност да прецените по-късно. Кавалерството и законността повече не ме засягат.

Запалих колата, същевременно забелязах как ван Гелдер понечи да тръгне към мен и чух де Грааф да казва: „Оставете го, инспекторе, оставете го.“

Глава XI

Не успях да си създам много доброжелатели по обратния път към Хюйлер, ала не бях и в подходящото настроение за това. Ако при нормални обстоятелства бях шофирал по този луд и абсолютно безотговорен начин, положително щях да се забъркам в най-малко пет-шест произшествия, и то все сериозни, но установих, че полицейската светлина и сирена почти като с магическа пръчка разчистват пътя пред мен. В разстояние на половин миля и повече напред автомобилите от насрещното платно и тези, пътуващи в моята посока, намаляваха или спираха, като се отбиваха плътно до банкета. За кратко бях преследван от някаква полицейска кола, която бе длъжна да прояви повече упоритост, но явно за шофьора тази гонитба не бе въпрос на живот и смърт и той благоразумно реши, че няма смисъл да се пребива само заради едната заплата. Знаех, че по радиотелефона незабавно ще бъде дадена всеобща тревога, ала не се опасявах от пътни блокади или други подобни мерки за възпиране на устрема ми – щом номерът на колата се съобщи в Главното полицейско управление, веднага ще ме оставят на мира.

Предпочитах да завърша пътуването си с друга кола или автобус, понеже на жълточервеното такси напълно му липсваше качеството да не бие на очи, но в случая бързината бе по-важна от предпазливостта. Все пак направих компромис, като изминах последната отсечка от провлака със сравнително умерен ход – зрелището, устроено от пъстрото такси, приближаващо селото със скорост от порядъка на сто мили в час, положително щеше да предизвика известни размисления дори сред прочутите със своето безразличие холандци.

Спрях колата във вече попрепълнения паркинг, свалих самото си, магнах кобура и вратовръзката, вдигнах яката на ризата си, навих ръкави и излязох с небрежно праметнато сако на лявата си ръка – отдолу носех pistolета с монтиран заглушител.

Прословутото непостоянно холандско време отново чувствително се бе променило, само че в добър смисъл. Още като напусках Амстердам, почна да се прояснява и сега по иначе безоблачното небе се носеха само ефирни, прилични на късове памук кълба, докато вече жарките лъчи на слънцето вдигаха пара от покривите на къщите и околните поля. Запътих се с бавна, все пак не съвсем бавна, крачка към постройката, която бях поръчал на Меги да наблюдава. Вратата сега беше широко

отворена и във вътрешността на няколко пъти мърнах да се движат хора – само жени, облечени в техните народни носии. Сегиз-тогиз някоя от тях излизаше и поемаше към селото, или пък се появяваше мъж с кашон в ръце, който поставяше в количка и откарваше нататък. Види се, тук бе седалището на някакъв вид надомно производство, но точно какво, бе невъзможно да се разбере отвън. Че това производство бе напълно безредно, се потвърждаваше от факта, че туристите, случайно минали оттам, любезно биваха канени да заповядат вътре и да разгледат. Всичките, които забелязах да влизат, излязоха обратно, тъй че мястото явно далеч не бе от най-злокобните. На север от постройката се простираше едно огромно пространство, почти изцяло засято с люцерна, и в далечината успях да съзря група традиционно облечени жени да обръщат окосено сено, за да се изсуши на утринното слънце. Мъжете на Хюйлер, рекох си аз, изглежда, си живеят живота – човек оставаше с впечатлението, че никой от тях не се занимава с никаква работа.

От Меги нямаше и следа тук. Върнах се в селото, купих чифт очила с бледо оцветени стъкла – плътно тъмните очила наместо да служат за прикритие, по-скоро привличат вниманието, където навярно се корени и причината толкова много хора да ги носят, – също си избрах някаква грозна сламена шапка, с която за нищо на света не бих се показал извън Хюйлер. Разбира се, тия неща трудно биха могли да минат за идеална маскировка, тъй като нищо друго освен помада или грим не бе в състояние да прикрие белезите по лицето ми, ала все пак ми осигуриха известна анонимност и според мен спомагаха да не се отличавам очебийно от тълпите туристи, които скитаха из селото.

Хюйлер е нищо и никакво селце наистина, но когато се заловите да търсите някого, за чието местонахождение нямате и понятие, и когато този някой може да блуждае нагоре-надолу едновременно с вас, тогава дори най-малкото населено място лесно се превръща в потискащо голям град. Без да бия на очи, на бърза ръка пребродих всяка уличка на Хюйлер, но никъде нямаше и помен от Меги.

Още малко оставаше и чувствавах как съвсем ще ме обземе отчаянието, от друга страна, пренебрегнах гласа, който с тъпа увереност ми повтаряше, че съм дошъл твърде късно, а също притеснението ми се усиливаше и от факта, че бързината на издирването трябва да бъде поне умерена. Сега подхвапах обиколка из всички магазини и кафенета, макар че, ако Меги все още бе жива и здрава, почти не вярвах да я намеря на такова място пред вид задачата, която ѝ бях възложил. Ала не можех да си позволя да подмина и най-незначителната вероятност.

Търсенето в магазините и кафенетата около вътрешното пристанище завърши без успех – обиколих ги всичките. После преминах към поредицата от разширяващи се концентрични кръгове, доколкото човек може да отнесе подобен геометрически термин към лабиринта от тесни улички, който се нарича Хюйлер. И тъкмо в най-външния от тези кръгове открих Меги, открих я жива, здрава и читава – облечението ми обаче едва ли бе по-силно от съзнанието колко глупаво всъщност бях постъпил.

Намерих я там, където би трябвало най-напред да я потърся, ако бях задействувал мозъка си, както бе сторила тя. Наистина бях ѝ поръчал да държи под око постройката, но същевременно да бъде и сред хора – в момента тя просто изпълняваше указанията ми. Намираще се в един голям и претъпкан сувенирен магазин, разглеждаше някои от изложените стоки, ала всъщност очите ѝ бяха другаде – втренчено наблюдаваше въпросната постройка, отдалечена на по-малко от трийсетина метра зад витрината, и то до такава степен бе се съсредоточила, че изобщо не ме забеляза. Тъкмо се приготвих да вляза в магазина, за да ѝ се обадя, когато изневиделица съзрях нещо, което тутакси ме закова на място и ме застави да се вторача почти колкото Меги, макар и не в същата посока.

От долния край на улицата се задаваха Труди и Херта. Облечена в розова рокля без ръкави и с бели памучни ръкавици до лакътя, Труди припикаше напред по обичайния си детски маниер, русата ѝ коса се вееше във въздуха, на лицето ѝ грееше усмивка. Намъкната в чудатите си дрехи, Херта достолепно напредваше с гъшата си походка покрай нея, в ръка носеше голяма кожена чанта.

Отказах се от първоначалното си намерение. Бързо прекрачих прага на магазина, ала не се запътих по посока на Меги – съвсем няхах желание Херта и Труди да ме видят, че разговарям с нея, – ами заех стратегическа позиция зад една висока „въртележка“ с пощенски картички и зачаках Херта и Труди да отминат.

Ала не отминаха. Наистина отминаха входа, спор няма, но само толкова, защото в следващия момент Труди ненадейно спря, надникна през витрината точно където стоеше Меги и задърпа Херта за ръка. Секунди по-късно успя да сломи очевидната съпротива на Херта да влезат в магазина, пусна бавачката си, която остана да кръжи заплашително след нея подобно на вулкан, готов да избухне, приближи и улови Меги за ръката.

– Аз те познавам – рече Труди възторжено. – Познавам те!

Меги се обърна и се засмя:

– И аз те познавам. Здравей, Труди.

– А това е Херта. – Труди кимна към Херта, която, изглежда, не одобряваше изобщо действията ѝ. – Херта, това е приятелката ми Меги.

В отговор Херта още повече се намръщи.

– Майор Шърман е мой приятел – продължи Труди.

– Знам – усмихна се Меги.

– Меги, ти приятелка ли си ми?

– Разбира се, Труди.

– Труди изглеждаше доволна.

– Аз имам и много други приятели. Искаш ли да ги видиш? – Тя почти притегли Меги до вратата и вдигна ръка. Сочеше на север и аз разбрах, че единствено може да става дума за сеносъбирачите в далечния край на полето. – Виж. Ето ги там.

– Сигурна съм, че са много симпатични приятели – отвърна любезно Меги.

Някакъв любител на пощенски картички се сбута в мен, за да ми подсказе, че трябва да се отместя, понеже му преча да гледа – не знам точно как съм го погледнал, но във всеки случай веднага побърза да се отдалечи.

– Те са чудесни приятели – говореше Труди. Кимна към Херта и посочи чантата в ръката ѝ. – Когато ние с Херта идваме тук, винаги им носим закуска и кафе. – После добави импулсивно: – Ела да те запозная с тях, Меги. – И когато Меги се заколеба, попита с тревога: – Ти си ми приятелка, нали?

– Разбира се, но...

– Те са толкова мили приятели – каза умолително Труди. – И са толкова весели. Свирят и танцуват. Ако сме добри, може да ни изиграят танца на сеното.

– Танца на сеното?

– Да, Меги. Танца на сеното. Хайде, Меги. Всички вие сте ми приятели. Моля те, ела. Само заради мене. А, Меги?

– Е, добре – неохотно се засмя Меги. – Щом е заради тебе, Труди. Но няма да се бавя много.

– О, как те обичам, Меги. – Труди стисна ръката ѝ. – Наистина те обичам.

Трите потеглиха. Изчаках разумно да мине малко време, после предпазливо се измъкнах от магазина. Бяха се отдалечили вече на около петдесетина метра – покрай постройката, която Меги трябваше да

наблюдава, и навътре в ливадите. Сеносьбирачите се намираха поне на петстотин метра напред и в момента трупаха своята първа купа за деня в близост до някаква типично холандска плевня, която дори от това разстояние личеше, че е порядъчно стара и порутена. Успях да доловя оживените гласове на трите, докато крачеха по прясно окосената люцерна, ала се създаваше впечатление, че само Труди бърбори – тя отново бе преминала към обичайните си подскоци досущ като пролетно агънце. Всъщност Труди никога не вървеше, а подскачаше.

Последвах ги, но без да подскачам. Жив плет обточваше края на ливадата и аз благоразумно го използвах за преграда между мен и двете момичета плюс Херта, като поддържах дистанция от трийсет-четирийсет метра зад тях. Не се и съмнявах, че методът ми на придвижване изглежда почти толкова необикновен, колкото и този на Труди – живият плет бе по-малко от пет стъпки висок и аз изминах петстотинте метра превит надве подобно на някой старец, загазил от лумбаго.

Скоро трите достигнаха старата плевня и седнаха откъм западната ѝ страна, на сянка – слънцето ставаше все по-жарко. Изравних се с плевнята, тъй че да ме прикрива от тях, както и от сеносьбирачите, пробягах бързо отделящото ме от нея разстояние и през една странична врата влязох вътре.

Не бях сгрешил в предположенията си за плевнята. Това бе постройка най-малко на сто години и действително бе в окаяно състояние. Дъсченият под бе хлътнал, дървените стени се бяха изкривили почти навсякъде, където имаше възможност за това, а някои от първоначално предназначенията за проветрение тесни цепнатини между хоризонталните дъски се бяха изкорубили и разширили до такава степен, че тук-там човек направо можеше да провре главата си през тях.

Плевнята разполагаше с втори етаж за складиране на сено, чийто под имаше вид, сякаш всеки миг ще се срути – беше толкова прогнил и прояден от червеи, че дори един английски агент за продажба на недвижими имоти би намерил за трудно да го пласира като антика, естествено. Струваше ми се, че няма да може да издържи и средно охранена мишка, камо ли мен, но долната част на плевнята не бе удобна за наблюдение, пък още повече не ми се щеше, като надничам през някоя от цепнатините по стената, да открива току под носа си някой, случайно или не, също да наднича, само че в обратна посока. Затова неохотно поех по разнебитеното дървено стълбище, което водеше горе.

Вторият етаж, чийто източна половина все още бе пълна с ланско сено, се оказа толкова афиф, колкото изглеждаше и отдолу, ала все пак с

предпазливи и опипващи крачки успях да достигна западната му страна. Тази част от плевнята предлагаше даже още по-хубави пролуки между дъските и след кратко търсене ми се удаде да намеря идеалната – широка поне петнайсет сантиметра, тя предоставяше отличен кръгозор. Точно под мен виждах главите на Меги, Труди и Херта, също виждах и селянките, около дузина, които усърдно и с опитна ръка струпваха нова купа сено, рогата на дългите им вили проблясваха на слънцето; дори успях да съзря част от селцето, включително и паркинга. Чувствувах се някак неловко и не можех да си обясня защо – събирането на сено е идилична гледка, каквато даже най-урбанистично настроеният човек не би се отказал да наблюдава. Струва ми се, че това странно безпокойство се дължеше на най-малко неподозрителния причинител – вида на самите сенокосачки, защото дори и тук, в естествената им среда, техните надиплени пъстроцветни поли, техните изящно избродирани елечета и типични снежнобели шапки не изглеждаха съвсем естествени. В тях се долавяше нещо доста повече от бегла театралност, излъчваха направо нереалност. Изпитвах чувството, почти че съм зрител на пиеса, специално поставена за мен.

Измина около половин час, през който селянките работиха без отпих, а Меги, Труди и Херта седяха под мен, като само от време на време разменяха по някоя дума – денят бе такъв – топъл, спокоен и мирен, с единствени звуци: свистене на вили и далечно жужене на пчели, – че всякакъв разговор сякаш ставаше излишен. Подвоумих се дали да рискувам и да запала една цигара, на края се престаших – потърсих в джоба на самото кибрит и цигари, след което го положих на пода с пистолета отгоре и запуших, като гледах да не допускам никакъв дим да не излиза през пролуките на дъските.

Скоро Херта погледна ръчния си часовник с размери на кухненски будилник и каза нещо на Труди, която стана, протегна ръка и помогна на Меги да се изправи. Двете се запътиха към сенокосачките, очевидно с цел да ги повикат за сутрешната им почивка, понеже междувременно Херта постла на земята карирана кърпа и подреди наоколо чаши и увита в салфетки храна.

Някакъв глас зад мене каза:

– Не пипай пистолета. Иначе ще умреш на място. Повярвах на гласа. Не се опитах да посегна към пистолета си.

– Сега се обърни много бавно.

Обърнах се много бавно. Гласът беше убедителен.

– Отдалечи се на три крачки от пистолета. Вляво. Не виждах

никого. Но го чувах отлично. Отдръпнах се на три крачки. Вляво.

Откъм другия край на плевнята долетя шумолене на сено и две фигури се появиха – отец Тадеус Гудбоди и Марсел, приличното на влечу-го конте, когото вчера ударих в стомаха и после пъхнах в сейфа на „Ба-линова“. Гудбоди не стискаше пистолет, но всъщност не му и трябваше – „чудовището“ в ръката на Марсел бе голямо колкото два обикновени пистолета и по блясъка в черните му нетрепващи очи можех да отгатна, че усилено търси и най-незначителния повод да го използва. Ни най-малко не бях обнадяден и от факта, че пистолетът му имаше заглушител – с една дума, можеха да стрелят в мен, колкото си искат, никой нямаше да чуе нищо.

– Ужасно горещо е тук – подметна капризно Гудбоди. – И опасно. – Усмихна се по начин, който ще накара всяко малко дете да пожелае да го улови за ръка. – Вашето призвание ви води на най-неочаквани места, трябва да се признае, скъпи Шърман.

– Така ли?

– Да. Последния път, когато ви срещнах, ако не ме лъже паметта, имахте претенциите да сте таксиметров шофьор.

– А, това ли било! Бас лояв, че в крайна сметка не сте се оплакали на полицията.

– Вярно, размислих – призна великодушно Гудбоди. Приблужи и повдигна пистолета ми с отвращение, преди да го запокити в сеното. – Жестоки, неприятни оръжия.

– Дума да няма – съгласих се аз. – Сега вие сигурно ще предпочете-те да вложите някакъв къде-къде по-изтънчен елемент във вашия маниер на убиване.

– Както след малко ще демонстрирам. – Гудбоди не си правеше труд да понижава тон, пък и не беше необходимо – хюйлерските жени в момента пиеха сутрешното си кафе и макар и с пълни уста, съумяваха да говорят помежду си. Гудбоди отиде към сеното, изрови някаква брезентова торба, от която извади въже. – Бъди нащрек, драги Марсел. Ако мистър Шърман направи и най-незначителното движение, колкото и безобидно да изглежда, стреляй на месо. Но не смъртоносно. В бедрото.

Марсел облиза устни. Надявах се, че няма да сметне повдигането на ризата ми, причинено от бясното туптене на сърцето ми, за движение, което би могло да се изтълкува подозрително. Гудбоди приблужи предпазливо изотзад, върза здраво края на въжето за дясната ми китка, прекара го през една хоризонтална греда и после, както ми се стори, след ненужно продължителен период на подготовка, пристегна и лявата

ми китка. Двете ми ръце бяха вдигнати на нивото на ушите. Гудбоди измъкна ново въже.

– От моя приятел Марсел – подхвана словоохотливо Гудбоди – научих, че владеете някои сръчности с ръцете. Мисля си, че нищо чудно да сте също толкова надарен и с краката. – Наведе се и омота глезените ми с ентузиазъм, който не вещаеше нищо добро за кръвообръщението на долните ми крайници. – А още си мисля, че навярно ще искате да направите някоя забележка относно сценката, която след малко ще наблюдавате. Бихме предпочели да мине без забележки. – Натъпка в устата ми някаква съвсем не чиста носна кърпа и отгоре върза друга. – Добре е, нали? Какво ще кажеш, Марсел?

Очите на Марсел проблеснаха.

– Имам да предам нещо на Шърман от мистър Дърел.

– Кротко, кротко, драги приятелю, да не избързваме толкова. По-късно ще има време за това. Но засега искаме нашият приятел да бъде в пълно владение на своите сетива – незамъглено зрение, неповреден слух и възможно най-бистър ум, – за да оцени всички художествени нюанси на забавлението, което сме подготвили в негова чест.

– Разбира се, мистър Гудбоди – каза покорно Марсел. И отново гадно облиза устни. – Но после...

– После – рече Гудбоди щедро – можеш да му предадеш каквото пожелаеш. Но помни – искам да е още жив, когато плевнята довечера почне да гори. Жалко наистина, че няма да имаме възможност да наблюдаваме това по-отблизо. – Изглеждаше искрено печален. – Вие и тази чаровна млада дама там... когато намерят обгорените ви останки между пепелищата... хм, сигурен съм, че ще направят своите изводи колко небрежни са младежите в любовните си блянове. Да се пуши в плевни, както вие току-що постъпихте, е най-неразумното нещо. Най-неразумното. Довиждане, мистър Шърман, и не мислете, че ви казвам „о ревоар“. Струва ми се, че трябва да наблюдавам танца на сеното по-отблизо. Такъв очарователен старинен обичай. Вярвам, ще се съгласите.

Гудбоди пое надолу, като остави Марсел да се облизва. Не бях във възторг от идеята да бъда насаме с Марсел, но това нямаше никакво значение за мен в момента. Обърнах се и вперих очи в пролуката между дъските.

Селянките бяха допили кафето си и трмаво се изправяха на крака. Труди и Меги се намираха точно под мен.

– Нали беше хубав кейкът, Меги? – запита Труди. – И кафето също?

– Чудесни, Трудни, чудесни. Но постоях достатъчно. Имам още да пазувам. Трябва да вървя. – Меги спря и се огледа. – Какво е това?

Два акордеона засвириха плавно и нежно. Не успях да съзря никъде музикантите – звуците сякаш долитаха иззад далечния край на купата сено, която селянките бяха струпали, преди да седнат на закуска.

Трудни скочи на крака и запляска възбудено. Протегна ръце и вдигна Меги.

– Танцът на сеното! – завика Трудни като дете, което получава подарък за рождения си ден. – Танцът на сеното! Ще играят танца на сеното! Значи, си им харесала, Меги. Те го танцуват за теб! Значи, вече си им приятел.

Селянките, всичките на средна възраст или по-стари, с необикновено, почти ужасяващо безлични лица, почнаха да се движат с някаква тровава прецизност. След като нарамиха вилите си като пушки, образуваха колона и тежко взеха да се полюшкват напред-назад – плитките им подскачаха във въздуха, докато музиката от акордеоните се засили. Направиха по един бавен пирует, после подновиха ритмичния си марш. Забелязах, че сега колоната постепенно се заизвива във форма на полумесец.

– Никога не съм виждала такъв танц. – Гласът на Меги беше озадачен.

Аз също никога не бях виждал такъв танц и с болезнена и вледеняваща увереност знаех, че никога няма да поискам да го видя повторно – не че имах някакъв шанс, както изглеждаше в момента, да видя какъвто и да било танц повече.

Трудни отрази мислите ми, ала зловещата нотка убягна на Меги.

– Никога няма да видиш такъв танц повторно, Меги – рече тя. – Те едва започват. О, Меги, те трябва много да са те харесали... Виж, искат да отидеш при тях!

– Аз?

– Да, Меги. Защото те харесват. Понякога молят мен. Днеска теб.

– Трябва да си вървя, Трудни.

– Моля те, Меги. Само малко. Нищо не трябва да правиш. Само да стоиш и да ги гледаш. Моля те, Меги. Ще се обидят, ако не отидеш при тях.

Меги се засмя едновременно с възражение и помирение:

– Е, добре.

Секунди по-късно плахата и страшно притеснена Меги застана в центъра на полукръга, съставен от нарамили вили селянки, които

настъпваха към нея, сетне отстъпваха. Постепенно фигурата на танца се измени, темпото се ускори – сега танцьорите образуваха пълен кръг около Меги. Кръгът се свиваше и разпускаше, свиваше и разпускаше, жените мрачно се привеждаха, като доближаваха съвсем близо до Меги, после отмятаха глави и плитките им се развяваха, докато отново се отдръпваха.

Гудбоди се появи в кръгозора ми, усмихваше се някак мило, учудено и ласкаво, споделяйки покровителствено насладата от очарователния старинен танц, който се разиграваше пред очите му. Застана до Труди и постави ръка на рамото ѝ – тя вдигна поглед и му се усмихна възторжено.

Чувствувах как почва да ми се повдига. Исках да извърна очи, ала да погледна встрани означаваше да изоставя Меги – никога не бих изоставил Меги, но бог ми е свидетел, че с нищо не можех да ѝ помогна. На лицето ѝ се четеше смущение и объркване, и нещо повече от сянка на безпокойство. Хвърли тревожен поглед към Труди през пролуката между две от селянките – Труди се засмя широко и окуражително размаха ръка.

Изведнъж характерът на музиката се промени. Нежната и жива танцова мелодия досега, макар и с известна военна нотка в нея, рязко се засили, като същевременно се превърна в нещо съвсем различно отпреди, нещо, което далеч не бе само военно, нещо, което бе и грубо, и примитивно, и жестоко, и насилствено. Селянките, достигнали максималното разширение на кръга си, почнаха да се приближават отново. От височината на моята позиция все още успях да наблюдавам Меги, очите ѝ бяха разширени сега и лицето ѝ излъчваше страх – приведе се на една страна и почти отчаяно потърси Труди. Ала в погледа на Труди нямаше спасение – усмивката ѝ бе изчезнала, стиснала здраво дланите си една в друга, тя бавно и първерзно облизваше устни. Обърнах се да погледна Марсел, който усилено правеше същото – но pistolетът му продължаваше да е насочен към мен и той ме дебнеше тъй внимателно, както следеше и сцената отвън. Нищо не можех да направя.

В момента селянките настъпваха към центъра на своя кръг. Овалните им лица бяха загубили своята безизразност, заменена сега от безпощадна и неумолима суровост. Засилващият се страх в очите на Меги отстъпи място на ужас, докато музиката стана още по-остра и нестройна. После с рязък замах, извършен с военна прецизност, вилите бяха свалени хоризонтално и насочени право срещу Меги. Тя изписка и отново, и отново, но гласът ѝ едва се чуваше сред безумното кресчендо на

акордеоните. Миг по-късно Меги падна и, слава богу, единственото, което виждах по-нататък, бяха гърбовете на селянките и техните вили, които многократно се извисяваха във въздуха и се забиваха неистово в нещо, проснато вече неподвижно на земята. Не издържах – трябваше да отместя погледа си. Обърнах очи към Труди – дланите ѝ сега се отваряха и пак се сключваха, екзалтираното ѝ лице излъчваше нещо кошмарно, животинско. А до нея отец Гудбоди с вечната си благонаравна и милосърдна физиономия – израз, чиято искреност се опровергаваше от вторачените му очи. Зли и умопомрачени създания, които отдавна бяха оставили границите на нормалното далеч зад себе си.

Насилих се отново да погледна към Меги. Междувременно музиката бавно затихваше, губеше примитивния си, атавистичен характер. Селянките преустановиха бесните си движения и аз забелязах как една от тях се обърна и подхвана с вилата си малко сено. За миг зърнах сгърчената фигура с бяла блуза, която вече не бе бяла, да лежи на земята, сетне хвърленото върху нея сено я скри от погледа ми. После се заредиха вила след вила сено и докато двата акордеона нежно и прочувствено разказваха с носталгия за старата Виена, селянките струпаха цяла купа върху Меги. Д-р Гудбоди и Труди, отново засмяна и приказлива, ръка за ръка тръгнаха бавно към селото.

Марсел се отмести от цепнатината в стената и въздъхна:

– Умее ги тия неща д-р Гудбоди... А, как ти се струва? И усет, и чувствителност, и място, и време, и атмосфера – изящно изпълнено, изящно изпълнено.

Добре шлифованият глас, изхождащ от тая змийска глава, не бе по-малко гнусен от подтекста на думите – и Марсел беше като останалите, напълно луд.

Предпазливо ме доближи изотзад, махна кърпата, която бе вързана през устата ми, и измъкна мръсния парцал от нея. Не си правех илюзии, че постъпката му е продиктувана от някакви хуманни мисли, както и се оказа.

– Искам да те чувам, като крещиш – подметна той небрежно. – Не вярвам дамите отвън да обърнат особено внимание.

В това бях сигурен.

– Учудвам се как д-р Гудбоди не остана. – Гласът ми изобщо не приличаше на глас, камо ли на моя – представляваше удебелено и дрезгаво стенание и с такава мъка изговарях думите, сякаш ларинксът ми бе повреден.

Марсел се захла:

– Д-р Гудбоди има да свърши належащи неща в Амстердам. И важни.

– Също и да пренесе важни неща от тук до Амстердам.

– Несъмнено – захили се отново той и аз почти успях да видя как целият се издува. – Според класическите правила, драги мой Шърман, когато човек се намира в твое то положение, загубил е играта и е на път да умре, налага се човекът в мое то положение да обясни подробно точно къде загубилият е сгрешил. Но да оставим това, че списъкът на твоите фатални грешки е толкова дълъг, та ще бъде прекалено досадно да ги изреждам всичките. Чисто и просто не ме е грижа за тия неща. Затова да преминем към другото, а?

– Към кое друго? – Почва се, рекох си, но какво от това – повече като че ли нищо не бе от значение.

– Поръката на мистър Дърел, разбира се. Болка, подобна на касапски сатър, проряза едната половина от лицето ми, щом цевта на пистолета му се впи в нея. Помислих, че лявата ми ябълчна кост положително е счупена, ала все пак не бях сигурен. С езика си обаче установих, че два от зъбите ми са изкъртени безвъзвратно.

– Мистър Дърел – заговори весело Марсел – ми поръча да ти предам, че никак не обича да бъде бичуван с пистолет.

Този път под прицел взе дясната ми буза и макар да го видях как замахва и да знаех, че там ще удари, въпреки опита да отметна глава, не успях да се дръпна. Сега не ме заболя така лошо като преди, независимо че съзнавах временната си слепота, която неминуемо последва сияйната бяла светлина, сякаш експлодирала в очите ми. Цялото ми лице бе в огън, главата ми се цепеше, ала умът ми бе необикновено бистър. Още съвсем малко от тоя систематичен побой и дори най-големият специалист по пластична хирургия ще поклати безпомощно глава. Но далеч по-страшното бе, че твърде скоро щях да загубя съзнание, хем може би за часове. Като че имах една-единствена надежда – да направя ударите му хаотични.

Изплюх един зъб и процедих:

– Кокона. – Намекът бе повече от ясен.

По една или друга причина това го вбеси. Лустрото на благовъзпитаната му изтънченост едва ли бе по-плътнo от лучена обвивка, освен това не избледня постепенно, а се изпари в миг, за да оголи един обезумял, разярен дивак, който се нахвърли върху мен със сляпата ярост и безсмислие, характерни за душевно разстроен човек, какъвто почти сигурно бе и в действителност. От всички посоки се сипеха удари върху

главата и раменете ми, юмручни и с пистолет, а когато се помъчих да се предпазя, доколкото мога, зад ръцете си, пренесе свирепата си канонада върху тялото ми. Застенах, очите ми се обърнаха, краката ми станаха на желе и стига да можех, веднага щях да се срутя на земята, само че сега останах да вися безжизнено на въжетата, стегнали китките ми.

Още няколко секунди на агония изтекоха, преди Марсел да се отърси дотам от беса си, та да проумее, че си губи само времето – от негова гледна точка сигурно бе, кажи-речи, ненужно да наказваш някого, щом не чувствава никакъв ефект от наказанието. Издаде странен гърлен звук, който вероятно говореше за разочарование най-вече, после просто остана на мястото си, като дишаше запъхтяно. Какво замисля да прави понататък, не можех да предвидя, пък и не смеех да отворя очите си.

Чух го, че се размърда, и се претраших да погледна за миг с крайчеца на окото. Моментната му ярост бе отминала и – очевидно колкото бе садистичен, толкова и не пропускаше да се възползува от изгодни възможности – сега той бе вдигнал самото ми и тъкмо го пребъркваше с надежда, но без успех, понеже портфейлите, пригодени за вътрешен джоб, неизменно падат и се губят, когато самото се носи праметнато през ръка, и аз благоразумно бях преместил портфейла, паспорта и шофьорската книжка в задния джоб на панталона си. Марсел явно бързо стигна до вярното заключение, защото почти незабавно чух стъпките му и усетих как портфейлът бива измъкнат от задния ми джоб.

Сега стоеше малко встрани от мен. Не го виждах, но го чувствавах. Изпъшках и немощно се заклатих, увиснал на въжетата, които ме държаха за гредата горе. Краката ми бяха отхвъркнали далеч назад, бомбетата на обувките ми опираха пода. Отворих очи едва-едва.

Успях да съзря краката му на не повече от метър диагонално от мен. За частица от секундата извих очи нагоре. Със съсредоточен израз, примесен с приятно удивление, Марсел бързаше да прехвърли солидната сума, която носех в портфейла си, в собствения си джоб. Държеше портфейла в лявата си ръка, докато пистолетът му висеше на свития среден пръст на същата ръка, прокаран през предпазителя на спусъка. Толкова беше погълнат от заниманието си, че не забеляза кога изпъгнах ръце, за да се заловя по-яко за въжетата.

С цялата омраза, гняв и болка, насъбрана в тялото ми, неистово се отхвърлих в пълния си ръст напред и нагоре – не мисля, че Марсел изобщо видя косящите ми крака да приближават. Не издаде никакъв звук, просто подскочи напред, падна върху мен и се свлече бавно на пода. Остана да лежи там и главата му се затъркаля от едното рамо до

другото, дали под въздействие на подсъзнателен рефлекс или на съзнателен, предизвикан от пароксизъм на агония в иначе вцепененото тяло, не можех да определя, но и без това не бях склонен да допускам никакви рискове повече. Изправих се, отстъпих назад, колкото ми позволяваха въжетата, и отново връхлетях върху него. Смътно се зачудих, че главата му остана на раменете – наистина не беше хубаво от моя страна, но в края на краищата нямах работа с хубави хора.

Пистолетът продължаваше да стои захванат около средния пръст на лявата му ръка. С бомбетата на обувките си успях да го освободя. После се помъчих да го стисна между стъпалата си, но коефициентът на триене между метала и кожата е твърде нисък и оръжието все се изплъзваше. Изух обувките след продължително влачене на токовете по пода, после и чорапите – по същия начин, но след много по-дълги усилия. Междувременно одрах значително количество кожа от ходилата си и натрупах порядъчна доза тресчици в тях, ала всъщност не изпитах реално усещане за болка – огънят в лицето ми превръщаше всички други дразнителни в маловажни, чак в несъществуващи.

С боси крака отлично сполучих да захвана пистолета. Като притисках здраво ходилата си едно към друго, събрах двата края на въжето и се изтеглих, додето достигнах гредата. По този начин си осигурих четири стъпки свободно въже, повече от достатъчно. Увиснах на лявата си ръка, протегнах дясната и същевременно свих крака в коленете. Миг по-късно държах пистолета.

Спуснах се на пода, опънах въжето, вързано за дясната ми китка, и опрях дулото о него. Още първият изстрел го прекъсна и то така гладко, сякаш бе разсечено с нож. Развързах се, отпрах предницата от снежно бялата риза на Марсел, за да избърша окървавеното си лице и уста, прибрах обратно портфейла и парите си и потеглих. Не знаех дали Марсел е жив или мъртъв, изглеждаше ми по-скоро мъртъв, ала не проявих достатъчно любопитство, за да проверя.

Глава XII

Беше рано следобед, когато се върнах в Амстердам, и слънцето – свидетел на смъртта на Меги тази сутрин – символично бе се скрило. Тежки облаци се носеха откъм Зуйдер Зее. Бих могъл да стигна града час по-рано, но дежурният лекар от крайградската болница, където спрях да ми оправят лицето, преливаше от въпроси и доста се пораздразни от упоритите ми твърдения, че за момента не се нуждая от нищо друго освен от лейкопласт – в солидно количество действително – и че шевовете и бинтовете е по-добре да останат за после. С полузатвореното си ляво око, многоцветни синини и безброй лепенки сигурно съм приличал на току-що преживял влакова катастрофа, ала все пак видът ми не бе чак толкова страшен, че да кара малките деца да се крият зад полите на майките си.

Паркирах полицейското такси недалеч от някакъв гараж за даване коли под наем и криво-ляво успях да убедя собственика да ми заеме един малък черен опел. Той не бе особено склонен и нищо чудно – състоянието на лицето ми бе такова, че всеки би се усъмнил в шофьорското ми умение, но тъй или инак човекът ми даде колата. Тъкмо напусках гаража и първите капки дъжд затупкаха по покрива; спрях до полицейското такси, взех чантата на Астрид и два чифта белезници ей така, за кадем, и продължих по своя път.

Паркирах опела във вече твърде добре познатата ми странична уличка и тръгнах надолу към канала. Надникнах зад ъгъла и моментално отдръпнах глава – следващия път надзърнах само с едно око.

Един черен мерцедес бе спрял пред входа на Първата протестантска църква на Американското хугенотско общество. Капакът на просторния багажник бе вдигнат и двама мъже тъкмо наместваха някаква очевидно много тежка кутия вътре – две или три подобни кутии вече се намираха на дъното. Единият от мъжете познах тозчас – отец Гудбоди; другия, слаб, среден на ръст, облечен в тъмен костюм, с черна коса и смугло лице, идентифицирах също моментално – мургавия убиец, който застреля Джими Дюкло на летище „Схипхол“. За миг забравих всичките си болки. Не че ме обзе безмерна радост при вида на този човек – просто досега той рядко се появяваше в мислите ми. Чувствувах, че колелото се завърта докрай.

Изнесоха още една кутия от църквата, натовариха я и затвориха

багажника. Върнах се при опела и когато завих по канала, мерцедесът на Гудбоди и мургавия мъж вече се бе отдалечил на стотина метра. Последвах ги на благоразумна дистанция.

Дъждът постепенно се засили, докато черният мерцедес напредваше през града и в югозападна посока. Макар и да нямаше още три часът, буреносна мрачина покриваше небето, сякаш падаше здрач. Лично на мен това не ми пречеше, дори напротив – така се облекчаваше задачата ми, защото в Холандия, според правилата за движение при проливен дъжд водачите са задължени да включат светлините си и при тия условия всички коли се превръщат в безформени тъмни силуети.

Отминахме предградията и продължихме извън града. Нямаше елемент на преследване и дива гонитба в нашия ход. Макар да шофираше мощна машина, Гудбоди предпочиташе да кара съвсем умерено и това едва ли бе изненадващо пред вид значителната тежина, която имаше в багажника. Следях внимателно пътните знаци и скоро напълно се уверих къде отиваме – всъщност никога не съм се и съмнявал сериозно.

Сметнах, че ще е по-мъдро да пристигна при нашата обща цел преди Гудбоди и мургавия мъж, затова се приближих плътно зад мерцедеса, на петнайсетина метра. Не се опасявах, че Гудбоди може да ме познае в огледалото си, защото задните гуми на колата му постоянно изхвърляха гъста струя пръски и за него би било много трудно да различи нещо повече от чифт къси фарове на автомобил отзад. Изчаках, додето стигнем един прав участък от пътя, изнесох се в насрещното платно и натиснах газта. Щом се изравних с мерцедеса, Гудбоди хвърли бегъл и безразличен поглед към колата, която го задминаваше, сетне все така безразлично погледна отново напред. Лицето му премина край мен просто като бледо петно и при този толкова силен дъжд и заслепителни пръски от двата автомобила знаех, че е направо невъзможно да ме познае. Отдалечих се и се върнах в дясното платно, без да намалявам скоростта.

След три километра стигнах до някакъв разклон вдясно, пътепоказалецът гласеше: „Кастел Линден – 1 км.“ Свих по страничния път и минута по-късно преминах през една величествена каменна арка с надпис от златни букви „Кастел Линден“. Продължих още може би двеста метра, после отбих встрани и спрях опела в един гъст храсталак.

Види се, пак щях да се намокря, ала май голям избор нямаше. Напуснах колата и затичах през някаква рядка горичка, докато накрая навлязох в плътен пояс от стари борове, които очевидно бяха засадени с цел да предпазват от вятър разположено в близост обиталище.

Запровирах се предпазливо между дърветата и обиталището скоро се появи – Каstel Линден. Без да обръщам повече внимание на дъжда, шибаш незащитения ми гръб, легнах по корем зад прикритието на високата трева и няколко храсти и заразглеждах.

Непосредствено пред мен се простираше обиколна пътна алея, застлана с чакъл, която вдясно водеше до арката. Отвъд този път се намираще самият замък Каstel Линден – правоъгълна, четириетажна постройка, първите два етажa с прозорци, по-нагоре с амбразури, увенчана с кули и назъбена с бойници според най-добрата средновековна традиция. Замъкът бе обкръжен с непрекъснат защитен ров, широк към пет метра, и както твърдеше пътеводителят, дълбок също толкова. Единствено липсваше подвижният мост, макар че подемните му вериги все още можеха да се видят здраво захванати в масивната зидария на стените. На негово място имаше полегато стълбище от двайсетина широки и ниски стъпала, издялани от камък, които прехвърляха рова и водеха до солидна порта, направена, изглежда, от дъбово дърво. Вляво от мен, на около трийсет метра встрани от замъка, забелязах четириъгълна, едноетажна сграда от тухли, очевидно твърде скоро построена.

Черният мерцедес се появи откъм арката, захрущя по чакълестата алея и спря близо до четириъгълната постройка. Мургавият мъж слезе и обиколи веднъж замъка, докато Гудбоди остана в колата – досега Гудбоди нито един път не ми направи впечатление да е човек, който си позволява рискове. Той също слезе и двамата се заловиха да пренесат съдържанието на багажника в сградата, чиято врата наистина беше заключена, но очевидно Гудбоди си послужи с нормален ключ, а не с шперц. След като внесоха и последната кутия, вратата се затвори след тях.

Надигнах се предпазливо и се запрокравдах зад храсталаците, додето се озовах встрани от сградата. Отново много предпазливо приближих мерцедеса и надникнах. В колата нямаше нищо забележително – във всеки случай липсваше това, което търсех. Вече със затаен дъх отидох на пръсти до един страничен прозорец и надзърнах.

Вътрешността на сградата явно представляваше съчетание от работилница, склад и показан магазин. По стените бяха окачени старинни или копия на старинни часовници с всевъзможни форми, размери и модели. Други часовници, плюс голямо количество най-различни часовникови части, стояха подредени върху четири обширни работни маси – види се, в процес на производство, поправка или реставрация. В далечния край на помещението съзрях няколко дървени кутии, подобни на онези, които Гудбоди и мургавият току-що внесоха вътре – личеше, че

съдържанието на тия кутии беше уплътнено със слама. Точно над тях имаше наковали рафтове с разнообразни часовници, поставени отгоре, като до всеки лежеше собственото му махало, верига и тежести.

Гудбоди и мургавият стояха именно край тези рафтове. Забелязах как затърсиха нещо в една от отворените кутии и започнаха да вадят оттам множество тежести, предназначени за часовник. След малко Гудбоди спря, в ръката му се появи лист хартия и той внимателно го заразглежда. После посочи в листа и каза нещо на мургавия, който кимна и продължи работата си. Без да откъсва очи от листа, Гудбоди се насочи към някаква странична врата, излезе през нея и изчезна от погледа ми. Мургавият междувременно се консултира с някакъв друг лист хартия и взе да подрежда две по две еднаквите тежести.

Тъкмо почнах да се чудя къде отиде Гудбоди, когато разбрах къде е. Гласът му прозвуча точно откъм гърба ми.

– Искрено се радвам, че не ме разочаровахте, мистър Шърман.

Обърнах се бавно. Както можеше и да се очаква, непорочната усмивка озаряваше лицето му, а в ръката си, както със същата сигурност трябваше да очаквам, държеше пистолет.

– Никой не е неунищожим, разбира се – грейна той, но вие действително притежавате известни съпротивителни сили, трябва да призная. Трудно е да не подценяваш полицаите, ала аз сигурно съм проявил доста голяма небрежност във вашия случай. На два пъти днес смятах, че съм се освободил от присъствието ви, което, признавам, започна да става някак досадно за мен. Обаче сигурен съм, че третия път ще ми донесе късмет. Трябваше да убиете Марсел, знаете ли?

– Нима не съм?

– Охо, необходимо е да се научите как да маскирате чувствата си и да не издавате разочарованието си така открито. Съвзел се е само за кратко, но достатъчно, за да привлече вниманието на симпатичните дами от ливадата. Боя се обаче, че има фрактура на черепа, също и слаб мозъчен кръвоизлив. Нищо чудно да не оживее... – Погледна ме изпитателно. – Ала май не се е изложил, като гледам...

– Да, борба до смърт – съгласих се. – Непременно ли трябва да стоим на дъжда?

– О, не, разбира се.

Введе ме в постройката, пред дулото на пистолета. Мургавият мъж ме посрещна без особена изненада – запитах се колко ли време е минало, откакто са получили предупреждението от Хюйлер.

– Жак – каза Гудбоди, – това е мистър Шърман майор Шърман.

Доколкото знам, свързан е с „Интерпол“ или с някоя друга безплодна организация от този сорт.

– Срещали сме се – ухили се Жак.

– Ама, разбира се. Каква къса памет от моя страна. Гудбоди вдигна пистолета си и ме държа под прицел, докато Жак се погрижи да отнеме моя.

– Има само един – докладва той. Отърка цевта о бузите ми, сетне отлепи част от лепенките ми и пак се захили. – Обзалагам се, че боли, нали?

– Кротко, Жак, кротко – препоръча Гудбоди. Благороден беше, няма що; ако имаше канибалски наклонности, навярно щеше да те прати в безсъзнание, преди да те свари жив. – Жак, дръж пистолета му срещу него, ако обичаш. – Прибра своя. – Трябва да ви кажа, че никога не съм имал слабост към тия оръжия. Груби и шумни, липсва им всякакъв финес...

– Като финеса да обесиш човек на верига може би? – попитах аз. – Или да умъртвиш някого с вили?

– Хайде, хайде, нека не се разстройваме – въздъхна той. – Дори и най-добрите от вашите хора са толкова непохватни, толкова очебийни. Трябва да призная, че очаквах много повече от вас. Вие, драги мой, дойдохте тук с реноме, което ни най-малко не успяхте да защитите. Грешахте на всяка крачка, и то сериозно. Подкачахте този и онзи, блажено вярвайки, че ще предизвикате някаква реакция с провокациите си. Позволихте да ви забележат на неудачни места. Два пъти ходихте в квартирата на Астрид Лемей, без да вземете предохранителни мерки. Измъкнахте от джобовете на стюарда хартийки, които бяха поставени там, за да ги намерите. Обаче – добави укоризнено – нямаше нужда да го убивате, за да сторите това. После минахте посред бял ден през Хюйлер, а всеки жител на Хюйлер, драги мой Шърман, е член на моето паство. Дори оставихте визитната си картичка по миналата нощ в сутерена на църквата ми – кръв. Не че ви се сърдя за това, драги приятелю, дори напротив – чудех се как да се отърва от Хенри, понеже вече ми пречеше, и вие разрешихте този проблем безболезнено. А какво мислите за нашата уникална изложба тук, всичките са копия на старинни часовници и са за продан...

– Тогава нищо чудно защо църквите пустеят – забелязах аз.

– А! Но човек трябва да се наслади на създаването им, не мислите ли? Ето тези тежести например. Ние ги измерваме и претегляме и в подходящо време се връщаме да ги заменим с други – като тези, които

донесохме сега. Ала нашите тежести не са съвсем еднакви с предишните. Има нещо поставено в тях. После часовниците се опаковат, проверяват се от митническите власти, запечатват се и се изпращат с официалната благословия на правителството до някои... приятели... в чужбина. Винаги съм твърдял, че това е една от най-съвършените ми схеми.

Жак прочисти гърлото си почтително.

– Струва ми се, казахте, че бързате, мистър Гудбоди.

– Голям прагматик си, Жак, голям. Но, разбира се, в случая си прав. Първо да се погрижим за нашия... ъ... елитен полицейски инспектор, пък после ще се заловим за работа. Виж сега дали хоризонтът е чист.

С гримаса на отвращение Гудбоди отново извади пистолета си, докато Жак безшумно тръгна на разузнаване. Само след секунди се върна, кимна и двамата ме подкараха пред тях: първо навън, после пресякохме чакълестата алея нагоре по стъпалата над рова и спряхме пред масивната дъбова порта. Гудбоди извади ключ, не шперц, отключи и прекрачихме прага. Изкачихме се по някакво стълбище, завървахме по дълъг коридор и на края влязохме в една стая.

Стаята беше наистина огромна и почти цялата обкичена със стотици часовници. Никога не бях виждал толкова много, събрани на едно място, нито пък с такава стойност – колекцията положително беше страшно скъпа. До един часовниците бяха стенни и с махало, някои – много големи, всички – много стари. Явно само съвсем малко от тях вървяха, но независимо от това общият им звук едва се търпеше. Не бих могъл да работя в такава стая и десет минути.

– Една от най-прекрасните колекции на света – заяви Гудбоди гордо, сякаш той бе собственикът. – Ако не и най-прекрасната. А както ще видите или по-скоро ще чуете, всичките работят безотказно.

Чух думите му, но до съзнанието ми не стигнаха. Втръчено гледах към пода, в човешката фигура, просната там, с дълга черна коса почти до раменете и изхвъркнали лопатки на плещите, щръкнали през овехтялото яке. Край него се търкаляха няколко парчета единичен електрически проводник, изолиран с гума. Близо до главата му лежаха чифт телефонни слушалки.

Не бе необходимо да съм завършил медицина, за да разбера, че Джордж Лемей е мъртъв.

– Нещастен случай – каза със съжаление Гудбоди, – истински нещастен случай. Няхахме намерения да свършва така. Боя се, че организъмът на този клетник сигурно е бил крайно обезсилен от лишенията, които е изтърпял досега.

– Вие сте го убили – казах аз.

– Формално погледнато, да.

– Защо?

– Защото неговата високопринципна сестра, която погрешно вярваше в течение на години, че разполагаме със сведения, доказващи вината на брат ѝ относно едно убийство, най на края успя да го склони да отиде в полицията. Ето защо трябваше временно да ги отстраним от амстердамската сцена – но не, разбира се, по начин, който да ви разтревожи. Боя се, мистър Шърман, че донякъде носите отговорност за смъртта на клетото момче. А също и за смъртта на сестра му. А също и за смъртта на вашата красива сътрудничка – Меги, мисля тъй се казваше. – Гудбоди бързо отстъпи назад, като държеше пистолета си насочен с изпъната ръка. – Не смейте да се нахвърляте върху мен. Доколкото виждам, не сте останали доволен от представлението, да? Сигурен съм, че същото се отнася и за Меги. А боя се също и за другата ви приятелка, Белинда, която ще умре тази вечер. А! Това ви жегна надълбоко, забелязвам. Стига да можехте, бихте ме убили, нали, мистър Шърман? – Смееше се тихо, но студените, втрещени очи бяха очи на ненормален.

– Да – отвърнах беззвучно, – бих ви убил.

– Току-що ѝ изпратихме една малка записка. – Гудбоди се забавляваше безкрайно. – Код „Бирмингам“, струва ми се... Тя ще ни намери в склада на нашите добри приятели Моргенщерн и Мюгенталер, които отсега нататък ще бъдат извън всяко подозрение завинаги. Та кой друг освен някой откачен ще дръзне да извърши в сградата на собствената си фирма две толкова зловещи престъпления? Отлично алиби, не мислите ли? Още една кукла на верига. Като хилядите навред по света – впримчени и танцуващи по нашата свирка.

– Разбира се, вие знаете много добре, че сте напълно луд, нали? – казах аз.

– Вържи го – отвърна грубо Гудбоди. Изгънчените му маниери най-после се пропукаха. Истината сигурно го засегна.

Жак стегна китките ми с дебелия гумен проводник. Същото направи и с глезените, ми, сетне ме изтика към единия край на стаята и върза ръцете ми за друга покрита с гума жица, прикрепена за един шарнирен болт, забит в стената.

– Пускай часовниците! – нареди Гудбоди.

Жак послушно тръгна из стаята, спирайки се ту тук, ту там да задвижва махалото на часовниците, като – знаменателно – не си правеше труд да се занимава с по-малките.

– Всичките работят и звънят, някои доста силничко – поясни Гудбоди със задоволство. Вече бе възвърнал самообладанието си, говореше любезно и меко, както винаги. – Тези слушалки усилват звука около десет пъти. Ето там е усилвателят, а там – микрофонът. Сам виждате, че и Двете са извън вашия обсег. Мога да ви предупредя, че слушалките са нечупливи. За петнайсет минути ще загубите ума си, за трийсет – съзнание. След това ще останете в кома от осем до десет часа. Ще се свестите безумен. Само че няма да имате възможност да се свестите. Вече почнаха да тиктакат и звънят порядъчно, нали?

– Ясно как е умрял Джордж. И вие ще наблюдавате цялата процедура. През прозорчето на онази врата, естествено. Зад нея няма да бъде толкова шумно.

– За съжаление, не ще наблюдаваме цялата процедура, както се изразихте. Дватама с Жак имаме да свършим малко работа. Но ще се върнем за най-интересната част, нали, Жак?

– Да, мистър Гудбоди – отвърна Жак, който продължаваше усърдно да обхожда часовниците.

– А ако изчезна...

– О, няма да ви се удаде. Намеренията ми бяха да изчезнете снощи във водите на пристанището, ала това беше грубиянски, панически ход, на който липсваше белегът на моя професионализъм. Сега имам много по-добра идея, нали, Жак?

– Да, наистина, мистър Гудбоди. – Жак вече трябваше да крещи, за да го чуят.

– Идеята ми е да не изчезвате въобще, мистър Шърман. Вместо това ще ви намерят само няколко минути, след като се удавите.

– Да се удавя?

– Именно. Ха, вие, разбира се, мислите, че властите моментално ще заподозрат това-онова. Добре. Първото нещо, което ще забележат, ще бъде, че ръцете ви са осяяни със следи от подкожни инжекции – знам начин, чрез който пробиви отпреди два часа изглеждат правени преди два месеца. После – аутопсия. Ще установят, че сте пълен с наркотик, което няма да е лъжа. Докато сте в безсъзнание, ще бъдете обилно инжектиран. А два часа по-късно ще ви качим във вашата кола и ще ви бутнем в някой канал, после ще съобщим на полицията. Но кой ще повярва, Шърман, неустрашимият ловец на наркотици от „Интерпол“? После ще претърсят багажа ви. Спринцовки, игли, хероин, в джобовете ви – следи от коноп. Тъжно, тъжно... Кой би помислил? Чисто и просто още един от тия, дето ловуват с кучетата и едновременно бягат със

зайците.

– Да не ви се надява човек – рекох аз. – Вие сте от умните луди.

В отговор Гудбоди се засмя, което навярно означаваше, че не е успял да ме чуе сред усилващия се трясък на часовниците. Надяна слушалките на главата ми и ги закрепил да не мърдат с помощта буквално на метри лепенки „скоч“. За миг в помещението настъпи почти гробна тишина – слушалките действуваха като временен звукоизолатор. Гудбоди прекоси стаята по посока на усилвателя, усмихна ми се отново и натисна едно копче.

Имах чувството, че съм подложен на някакъв свиреп физически удар или на мощен електрически шок. Цялото ми тяло се разтресе и затрепери, подхвърляно от конвулсивни спазми, и знаех, че дори и под лейкопласта и бандажата от „скоч“, погледната отстрани, се вижда как лицето ми се гърчи в агония. Защото наистина бях в агония, агония, десет пъти по-пронизваща и непоносима от най-доброто – или най-мръсното, – което Марсел бе в състояние да измисли. Ушите и всичките ми мозъчни клетки се изпълваха от тази безумна, пронизителна и виеща какофония, която прорязваше главата ми като с нажежени до бяло шишове и сякаш раздираше мозъка ми. Не можех да проумея защо тъпанчетата ми още не са се спукали. Неведнъж бях чувал и вярвах, че достатъчно силна звукова експлозия, избухнала в непосредствена близост до ушите ти, е способна да те направи глух моментално и за цял живот – но явно това твърдение не важеше за мен. Очевидно не бе помогнало и на Джордж. Между неистовите си мъки смътно си спомних, че Гудбоди приписа смъртта на Джордж на неговата физическа слабост.

Търкалях се обезумял насам-натам, подтикван от инстинктивната животинска реакция да избягам от болката, ала не можех да отида далеч. Жак ме бе вързал твърде изкъсо за шарнирния болт и аз нямаш възможност да се премятам повече от шейсет сантиметра и в двете посоки. Когато почувствувах жицата да се опъва при едно от поредните ми претъркавания, успях криво-ляво да фокусирам погледа си толкова, колкото да зърна какво правят Гудбоди и Жак – сега те бяха извън помещението и надничаха с интерес през прозорчето на вратата, в същия момент Жак повдигна лявата си китка и почука с пръст часовника си. Гудбоди кимна не особено охотно и миг по-късно двамата бързешком се отдалечиха. А със заслепения си от страдание мозък аз предположих, че бързат, за да се върнат по-скоро, да не изпуснат знаменития финал.

Петнайсет минути и ще съм в безсъзнание, беше казал Гудбоди. За нищо на света не можех да повярвам на думите му – никой не би бил

способен да издържи на това нещо повече от две-три минути, без да рухне психически и физически. Мятах се бясно от едната страна до другата, мъчех се да разбия слушалките о пода или да ги изхлузя. Но тук Гудбоди беше прав – те бяха нечупливи, а лепенките така умело и плътно бяха стегнати, че усилията да изтръгна слушалките завършиха единствено с разкървяване на раните по лицето ми.

Часовниците тиктакаха, звънците звънтяха почти непрекъснато. Нямахме край, нямахме затишие, нямахме дори за секунда отдых от убийствената агресия върху нервната система, която предизвикваше тези кошмарни епилептични конвулсии. Това бе своего рода един продължителен електрически шок, комуто бе необходимо още съвсем малко, за да стане ефектът му смъртоносен, и сега аз бях готов без капчица съмнение да повярвам на приказките, че имало случаи с пациенти, подложени на електрошокова терапия, които завършвали на операционната маса с тежки счупвания на крайниците, причинени от неволните контракции на мускулите.

Чувствавах как съзнанието ми взе да се отдалечава и за известно време се помъчих да насърча това чувство. Забрава, какво ли не бих дал за забрава. Ала и тук се провалих, както се бях провалил по всички линии – всичко, до което се докоснах, бе застигнато от разрушение и смърт. Меги – мъртва, Дюкло – мъртъв, Астрид – мъртва, също и брат й Джордж. Само Белинда остана, но и тя ще умре тази нощ. Голям шлем.

И в този миг разбрах. Разбрах, че не мога да оставя Белинда да умре. Това е, което ме спаси – знаех, че за нищо на света не мога да допусна тя да умре. Повече не страдах от накарнено честолюбие, провалът ми не ме интересуваше повече, пълната победа на Гудбоди и на неговите коварни съдружници беше без значение за мен. Нека наводният света с омразните им наркотици, все ми е едно. Но не можех да оставя Белинда да умре.

Успях някак да се изтегля назад, додето гърбът ми опря в стената. Освен честите гърчове, които ме разтърсваха, всяка фибра от тялото ми вибрираше – нещо много по-различно от обикновеното треперене на болен от малария, което лесно би могло да се изтрае – тресях се като човек, вързан за гигантска пневматична сонда. Вече ми бе трудно да фокусирам погледа си за по-дълго от секунда-две, все пак отчаяно се помъчих да огледам наоколо с премрежените си очи в търсене на някаква надежда за спасение. Нищо. После ненадейно грохотът в главата ми рязко премина в раздиращо кресчендо – вероятно някакъв огромен часовник в близост до микрофона отброяваше кръгъл час – и аз тутакси политнах

встрани, сякаш бях халосан с чук в слепоочието. При удара на главата ми о пода усетих, че закачих някакъв издатък ниско долу в самия край на дюшемето.

Погледът ми вече бе постоянно замъглен, способността ми да го фокусирам дори и за секунда беше изчезнала, но все пак можех смътно да различавам предмети на не повече от петнайсетина сантиметра пред лицето си, а този бе отдалечен на около осем. Трябваше да минат секунди, докато схвана с почти напълно парализираното си съзнание какво виждам, но когато осъзнах, с всички сили се вдигнах отново в седнало положение. Предметът се наричаше електрически контакт.

Ръцете ми бяха вързани на гърба и цяла вечност ми бе необходима, за да открия и хвана двата свободни края на електропроводника, който ме държеше в плен. С върховете на пръстите си попипах завършека им – жицата и от двете страни беше оголена. Отчаяно се насилих да вмъкна краищата в отворите на контакта – изобщо не ми хрумна, че контактът може да се окаже телефонен, макар да бе трудно да се очаква подобно нещо в толкова стара сграда като тази, – ала ръцете ми трепереха ужасно и не успях да уцеля. Чувствувах как съзнанието ми полека-лека тъмнее. Напипвах проклетия контакт, усещах дупките под пръстите си, ала все не можех да натикам жиците в тях. Вече не виждах нищо, пръстите ми станаха почти безчувствени, болката надхвърляше границите на човешката издръжливост и, струва ми се, дори крещях безгласно в агонията си, когато изведнъж блесна ослепителен синьобял пламък и аз се строполих на пода.

Колко дълго съм лежал в безсъзнание, не знам – трябва да е било в продължение поне на няколко минути. Първото нещо, което осъзнах, беше божествената и невероятна тишина, не пълна наистина – още чувах звъна на часовниците, но само приглушено, защото бях уцелил там, където трябва, и слушалките отново действаха като звукозаглушители. Опитих се да се повдигна и криво-ляво се закрепих в полулегнало положение. Усещах как по брадата ми се стича кръв – по-късно щях да установя, че съм си прехапал дълбоко долната устна, – лицето ми плуваше, в пот, чувствувах тялото си, сякаш съм пребит от бой. Ала всичко това бе далеч от мен, давах си сметка само за едно-единствено нещо – безкрайното блаженство на тишината. Тия хора от комитетите за ограничаване на шума наистина знаят какво искат.

Последствията от това зверско изтезание отминаха по-бързо, отколкото очаквах, но съвсем не напълно – болките в главата и тъпанчетата, както и в цялото ми тяло, щяха да ме мъчат още дълго, в това бях

сигурен. Всъщност едва ли се свързах толкова скоро, колкото си мислех, щом трябваше да mine повече от минута, преди да осъзная, че ако Гудбоди и Жак се върнат в този момент и ме заварят да си седя кротко облегнат на стената с някакво несъмнено идиотско изражение на блаженство върху лицето, втори път няма да прибягнат до никакви половинчати мерки спрямо мен. Хвърлих веднага поглед към прозорчето на вратата, ала там все още не се бяха появили учудени физиономии.

Моментално се проснах на пода и захванах наново да се търкалям насам и натам. И тъкмо навреме – едва ли имаше повече от десет секунди, след като започнах, когато при третото или четвъртото си премятане по посока на вратата съзрях главите на Гудбоди и Жак да се показват зад стъклото. Удвоих усилията си, затъркалях се по-яростно отвсякога, огъвах неистово тялото си, мяхах се с такова старание, че страдах почти толкова много, колкото и по време на истинското мъчение. При всяко превъртане към вратата излагах на показ разкривеното си от гърчове лице, очите ми бяха или вторачено разширени, или здраво стиснати в агония и мисля, че допълнен от обилната пот и кръвта, струяща от устната ми и от повторно отворените рани, дело на Марсел, спектакълът ставаше действително много убедителен. Гудбоди и Жак се смееха широко, макар че изражението на Жак ни на йота не се доближаваше до милосърдната непорочност на Гудбоди.

Осъществих един особено впечатляващ скок и в резултат цялото ми тяло литна във въздуха, та малко остана да си изкълча рамото при приземяването, след което реших, че толкоз стига – съмнявам се дали и Гудбоди бе виждал нещо равностойно на моето изпълнение – и полека лека взех да намалявам мятанията и спазмите си, които ставаха все по-слаби и слаби, докато на края с един последен конвулсивен гърч замръзнах на мястото си.

Гудбоди и Жак влязоха. Гудбоди се запъти към усилвателя и го изключи, ала секунда по-късно се засмя миловидно и пак го включи – за миг беше забравил, че освен в безсъзнание, иска и да съм обезумял, хем със сигурност. Жак обаче се приближи до него и му каза нещо, Гудбоди кимна неохотно и докато Жак тръгна да спира най-големите часовници, отново изключи усилвателя. Да даде това предложение Жак не бе подтикнат от никакво състрадание, а най-вероятно от опасението, че може да им е трудно да инжектират наркотика в тялото ми, ако съм мъртъв. После и двамата дойдоха при мен да ме разгледат. Жак ме изрита за проба в ребрата, ала толкова бях изтърпял досега, че дори и не трепнах.

– Спокойно, спокойно, драги мой – едва-едва дочух укоризнения

глас на Гудбоди. – Разбирам чувствата ти, но без белези, без белези. На полицията това няма да се хареса.

– Но погледнете лицето му – възрази Жак.

– Вярно – съгласи се Гудбоди дружески. – Но все пак отвържи ръцете му – не искам да има синини по китките, когато пожарната коман-да го измъкне от канала, също свали слушалките и ги скрий някъде.

Жак изпълни нарежданията за секунди. Като махаше слушалките, имах чувството, че ще отнесе и кожата от лицето ми с тях. Жак наистина се отнасяше твърде безцеремонно към лепенките „скоч“.

– А пък онзи – Гудбоди кимна към Джордж Лемей – го разкарай от-тук. Знаеш как да се отървеш от него. Ще ти пратя някой да ти помогне за Шърман. – За кратко настъпи тишина. Усещах, че Гудбоди стои над мен и ме наблюдава, сетне въздъхна: – Ех, боже, боже. Животът не е нищо повече от движеща се сянка.

С тия думи Гудбоди се отдалечи. Тананикаше си прочувствено на път към изхода едно сантиментално изпълнение на „Живей с мен“, както обичайно се изпълнява. Наистина имаше чувство за ситуация отец Гудбоди.

Жак отиде до някаква кутия, оставена в ъгъла, извади оттам пет-шест големи часовникови тежести, наниза ги на парче гумиран провод-ник и прикрепил този наниз около кръста на Джордж – не бе особено трудно да се отгатне какво е намислил. После повлече Джордж през ста-ята и навън по коридора – чувах как петите на мъртвия се търкат по по-да, докато Жак го тътреше към предната част на замъка. Станах, разкър-ших се да раздвижа мускулите си и тръгнах след него.

Щом стигнах вратата, дочух как моторът на мерцедеса отвън бе за-пален и колата потегли. Надникнах в коридора. Жак бе отворил прозо-реца и тъкмо размахваше ръка за поздрав – нямаше към кого друг да бъ-де отправен освен към заминаващия Гудбоди.

Жак се обърна, готов да извърши последния ритуал с тялото на Джордж. Вместо това замръзна на мястото си, лицето му застина вцепе-нено. Намирах се само на метър и половина от него и дори в слисаните му до безизразност очи можах да видя колко правилно е прочел в моето изражение, че е дошъл до края на престъпления си път. Трескаво затърси пистолета под мишницата си, ала може би за пръв път през живота си – във всеки случай и за последен – беше твърде бавен, защото този миг на парализирано изумление бе причината за гибелта му. Тъкмо вадеше пистолета си, когато го ударих точно под ребрата и щом се преви нап-ред, изтръгнах оръжието от почти отпуснатата му ръка и яростно го

шибнах с него в слепоочието. Вече в безсъзнание, макар и на крака, Жак отстъпи инстинктивно назад, первазът на прозореца го подпря в бедрата и той някак странно забавено започна да се преобръща навън и назад. Не мръднах от мястото си, просто стоях и гледах, а щом чух плясъка, едва тогава отидох до прозореца и погледнах надолу. Леко развълнувана, водата в рова се плискаше между стените на замъка и отсрещния бряг, а на повърхността в средата изскачаха мехурчета. Насочих очи вляво и успях да съзря мерцедеса на Гудбоди тъкмо да преминава през входната арка на Кастел Линден. В този момент, помислих си аз, трябва да е подхванал четвъртия куплет на „Живей с мен“.

Отдръпнах се от прозореца и слязох долу. Излязох навън, като оставих вратата след себе си широко отворена. Спрях за миг на стъпалата над рова и хвърлих още един поглед към водата и докато гледах, мехурчетата, идващи от дъното, постепенно ставаха все по-редки и по-малки и на края секнаха съвсем.

Глава XIII

Седнах в опела, втренчих се в пистолета, който току-що си бях възвърнал от Жак, и се замислих. Ако не друго, поне едно качество бях открил на тоя пистолет: всеки срещнат като че ли бе способен да ми го отнеме, когато му скимне. Неприятен факт наистина, но доведе, със себе си неизбежното заключение, че ми е необходим друг пистолет, още един, затова измъкнах чантата на Астрид изпод седалката и извадих отвътре малкия „Лилипут“, който й бях дал. Повдигнах левия си крачол няколко сантиметра, пъхнах тънката цев в чорапа чак до обувката и пуснах крачола. Канех се да затворя чантата, когато съзрях двата чифта белезници. Поколебах се, защото, както бе тръгнало днес, ако ги взема, току виж, се озовали на моите китки, ала, изглежда, вече бе твърде късно да се откажа от рисковете, които допусках непрекъснато, откак пристигнах в Амстердам, затова напъхах и двата чифта в левия джоб на самото си, а в десния пуснах резервни ключове за тях.

Когато пристигнах отново в старата част на Амстердам, след като бях оставил далеч зад себе си обичайното количество ругаещи и заплашващи с полиция шофьори, вече се здрачаваше. Дъждът бе отслабнал, но в замяна на това вятърът от минута на минута се усилваше, браздеше и вълнуваше водите на каналите.

Свих по улицата, където се намираще складът. Беше пуста, не се забелязваха нито автомобили, нито пешеходци. Всъщност безлюдни бяха само паважът и тротоарите – на перваза на един прозорец от третия етаж на фирмата „Моргенщерн и Мюгенталер“ стоеше облакътен някакъв едър тип по риза и от начина, по който непрестанно въртеше главата си насам-натам, ставаше ясно, че не е застанал там с цел да се наслаждава на хладния вечерен амстердамски въздух.

Преминах с опела покрай склада и се насочих към района на Дам, откъдето се обадих на де Грааф по един обществен телефон.

– Къде изчезнахте? – запита настойчиво де Грааф. – С какво се занимавахте?

– С нищо, което може да ви интересува. – Това трябва да бе най-абсурдното твърдение в живота ми. – Вече съм подготвен да говоря.

– Говорете.

– Не тук. Не сега. И не по телефон. Ще можете ли двамата с ван Гелдер да дойдете веднага в склада на Моргенщерн и Мюгенталер?

- Там ще говорите ли?
- Обещавам.
- Тръгваме – отвърна де Грааф мрачно.
- Един момент. Елате с цивилна кола и паркирайте малко встрани.

Те са оставили съгледвач на един от прозорците.

- Кой те?
- Тъкмо за това ще ви говоря.
- А съгледвача?
- Ще му отвлека вниманието. Ще гледам да измисля нещо.
- Аха. – Де Грааф направи пауза и продължи многозначително: –

Както ви познавам, потрепервам само като си представя какво ще измислите. – И затвори.

Отбих се в местния магазин за железарски стоки и купих топка канап и най-масивния гаечен ключ, който предлагаха. Четири минути покъсно паркирах опела на по-малко от стотина метра от склада, но не на същата улица.

Поех по един много тесен и мрачен проход, свързващ улицата със склада и успоредната на нея. Първия склад, който достигнах, се падна от лявата ми страна и имаше някакъв дървен пожарен изход с толкова паянтов вид, че при пожар положително щеше да изгори най-напред – все пак това бе едва първият, но както се оказа и последният. Подминах поне с петдесет метра постройката, която считах? че е складът на Моргенщерн и Мюгенталер, обаче така и не открих нов пожарен изход – види се, в тая част на Амстердам като средство за спасение най-много се котират навързаните чаршафи.

Върнах се при единствения пожарен изход и се качих на покрива, който тозчас не ми се понрави, както се случи и с останалите, които трябваше да прекося, за да се добера до желания. Билата на всичките бяха перпендикулярни на улицата, страните – стръмни и коварно хлъзгави от дъжда, и за капак на тия трудности архитектите от миналото, водени от криворазбрано желание да сътворят разнообразни покривни конструкции, така ловко бяха подредили нещата, че нямаше и два покрива с абсолютно еднаква височина и форма. Отначало напредвах предпазливо, но с предпазливост не стигнах доникъде и скоро усвоих единствения пълноценен метод за придвижване от едно било на друго – засилвах се по нанадолната страна и с набраната инерция отскачах към поредната нагорна стена, докато се просна по очи, и сетне издрасках на четири крака последните няколко крачки догоре. Най на края стъпих на покрива, който предполагах, че е именно търсеният, насочих се по посока на

улицата, облегнах се на перваза и надникнах.

Излязох прав още от първия път, което отдавна не бе ми се случвало. Отдалечен на близо шест метра, точно под мен часовоят продължаваше да бди. Вързах гаечния ключ за единия край на канапената топка, проснах се по корем, тъй че подемната греда да остане встрани от мен, спуснах ключа към четири метра и половина и почнах леко да го полюлявам, като с всяко движение на ръката си удължавах дължината на размаха. Вършех това с колкото се може по-голяма скорост, защото само на метър-два под мен ярка светлина прозираше изпод двойната товарна врата на последния етаж и аз не можех да бъда сигурен, че тая врата съвсем скоро няма да се отвори.

Гаечният ключ, който тежеше поне килограм и половина, сега описваше дъга от около деветдесет градуса. Отпуснах още метър канап и се зачудих кога ли съгледвачът ще долови свистенето, с което металът пореше въздуха, ала в момента, за щастие, вниманието му бе насочено другаде. Една закрыта синя кола тъкмо влизаше в улицата и нейното появяване ми помогна в две отношения: съгледвачът източи шия още повече, за да инспектира автомобила, а същевременно шумът на мотора изключваше всякаква възможност да предусети движението на ключа над главата си.

Колата спря трийсетина метра по-надолу и шофьорът угаси мотора. Ключът се намираще във връхна точка на размаха си. Когато почна да се спуска, пропуснах още шейсет сантиметра връв между пръстите си. Предугадих внезапно, но твърде късно, че нещо става, съгледвачът рязко се обърна точно навреме, за да поеме с челото си цялата тежест на ключа. Падна възник, сякаш отгоре му се беше срутил мост, и бавно се търколи навътре, далеч от погледа ми.

Вратата на автомобила се отвори и слезе де Грааф. Забеляза ме и ми махна. Отговорих му пет за четири, проверих дали пистолетчето продължава да е здраво втъкнато в чорапа ми, приплъзнах се полека надолу, додето стомахът ми опря подемната греда, сетне се извъртях и увиснах за нея на ръце. Измъкнах пистолета от кобура под мишницата, поставих го между зъбите си, залюлях се – само веднъж, – после се пуснах: левият ми крак достигна повърхността на товарната платформа, същевременно с десния изритях и отворих вратата, а с ръцете се улових за касата. Мигновено хванах пистолета в десницата си.

Зад вратата намерих четири души: Белинда, Гудбоди и двамата партньори. Вече облечена в пищната хюйлерска носия, пребледняла, но без да издава звук, Белинда се гърчеше здраво хваната за ръце от

червендалестите, добродушно и весело ухилени Моргенщерн и Мюгенталер, чиито грейнали, благи усмивки сега взеха да се съсирват гротескно бавно. Гудбоди, който бе с гръб и тъкмо нагласяваше шапката върху главата на Белинда според естетическите си изисквания, сантиметър по сантиметър се обърна. Долната му челюст плавно увисна, очите му се разшириха и кръвта дотолкова се изцеди от лицето му, че кожата и белоснежната коса почти се сляха.

Пристъпих метър навътре и протегнах ръка към Белинда. Тя се втрени невярващо за миг, после се отърси от безжизнените ръце на Моргенщерн и Мюгенталер и изтича към мен. Сърцето ѝ тупаше като на пленена птица, но иначе не изглеждаше чак толкова зле след несъмнено кошмарното си преживяване.

Вдигнах поглед към тримата мъже пред мен и се усмигнах, но без да насилвам до болка израненото си лице.

– Сега вече знаете какъв е ликът на смъртта – казах аз.

Знаеха отлично. Физиономиите им примряха, изопнаха ръце нагоре, колкото могат повече. Държах ги в това положение, без да говоря, додето де Грааф и ван Гелдер се изкачиха с тропот по стълбите и влязоха при нас. Дотогава нищо особено не се случи. Готов съм да се закълна, че никой от тримата дори и не мигна. От силната емоция Белинда бе затреперила неудържимо, ала все пак смогна да ми се усмихне изтерзано и аз бях уверен, че ще се оправи – парижкият клон на „Интерпол“ не я беше ангажирал ей така, за нищо.

С пистолети в ръце де Грааф и ван Гелдер заразглеждаха с недоумение живата картинка.

– За бога, Шърман, какво мислите, че правите в момента? Защо тези трима...

– Да предположим, че обясня – хладнокръвно прекъснах де Грааф.

– Безспорно ще има нужда от известни обяснения – каза натъртено ван Гелдер. – Трима познати и уважавани граждани на Амстердам...

– Само не ме размивайте, моля ви – рекох аз. – Лицето страшно ме заболява.

– И това също – намеси се де Грааф, – откъде са...

– Поряхах се, докато се бръснех. – Това беше в стила на Астрид наистина, ала изобретателността ми не беше на висота в момента. – Да почвам ли?

– Де Грааф въздъхна и кимна.

– Както си знам? Кимна отново. Обърнах се към Белинда:

– Знаеш ли, че Меги е мъртва?

– Знам. – Гласът ѝ представляваше разтреперан шепот: не се беше съвзела чак дотам, както си мислех. – Той току-що ми каза. Каза ми го през смях.

– Християнското му състрадание се проявява така. Не е в състояние да го прикрие. И тъй – насочих вниманието си отново към полицаите, – огледайте добре Гудбоди, господа. Най-садистичният убиец-психопат, когото съм срещал и дори за когото съм чувал. Човекът, който обеси Астрид Лемей на верига. Човекът, по чието нареждане Меги беше намушкана с вили до смърт сред една ливада в Хюйлер. Човекът...

– Намушкана с вили ли казахте? – запита де Грааф. Види се, умът му не можеше да го побере.

– За това по-късно. Човекът, който докара Джордж Лемей до такава лудост, че по този начин го уби. Човекът, който се опита да ме убие по същия начин; впрочем той на три пъти се опита да ме очисти днес. Човекът, който пъха бутилки джин в ръцете на умиращи наркоманчета. Човекът, който хвърля в каналите хора с омотани около кръста оловни тръби, а след какви мъчения и изтезания, само един бог знае. А освен че е човекът, който носи деградация, малоумие и смърт на хиляди болни човешки същества навред по света, според собственото му признание той е и маестрото кукловод, който направлява хиляди кукли, закачени за краищата на неговите вериги, и всички те танцуват по неговата свирка. Танцуват танца на смъртта.

– Това не е възможно – рече ван Гелдер. Изглеждаше зашеметен. – Не може да бъде. Д-р Гудбоди?! Пасторът на...

– Истинското му име е Игнатий Катанели и го имате регистриран във вашите картотеки. Бивш член на източноамериканската „Коза ностра“. Дори и Мافията не е успяла да го преглътне. В съгласие с принципите си те никога не убиват за нищо, а само при сериозни, делови поводи. Ала Катанели убива, защото е влюбен в смъртта. Когато е бил малко момче, навярно е късал крилата на мухите. Но когато е пораснал, мухите вече не са го задоволявали. Бил е принуден да напусне Щатите, защото при Мافията алтернативата е само една.

– Това... това е фантастично. – Фантастично или не, руменината в бузите на Гудбоди все още не бе се върнала. – Това е скандално. Това е...

– Мълчи – прекъснах го аз. – Имаме отпечатъците ти и черепния индекс. Трябва да се признае, че амстердамската му организация е повече от прекрасна. Приходящи чуждестранни кораби оставят хероин, запечатан в метален контейнер при уговорена крайбрежна шамандура.

После пратката се прибира от шлеп и се отнася в Хюйлер, където попада в тамошната надомна фабрика. Тази фабрика произвежда кукли, които след това се прехвърлят в склада тук. Нищо необикновено, нали? – само дето някои много специални и белязани кукли съдържат хероин.

– Глупости, глупости – обади се Гудбоди. – Не можете да докажете нито дума от това, което казвате.

– Тъй като възнамерявам да ви убия до една-две минути, не е необходимо да доказвам нищо. А, да, нашият приятел Катанели има своя организация. Какви ли не хора работят за него, от латернаджий до танцьорки в нощен клуб, благодарение на съчетанието от изнудване, пари, наркомания и смъртна заплаха той ги принуждава да мълчат до гроб.

– Работят за него? – Де Грааф все още бе на цял километър далеч зад мен. – Как работят за него?

– Пласиране и разпространение. Част от хероина – сравнително малко количество действително – върви с куклите, някои от които отиват в магазините, други в онзи фургон за кукли във Вондел парк и в други фургоци, доколкото знам. Момичетата на Гудбоди отиват в сувенирните магазини и купуват тези тайно белязани кукли от свършено законни места за продажба и ги изпращат на разни дребни снабдителни на хероин в чужбина или направо на наркомани. Куклите от Вондел парк се продават евтино на латернаджиите из града, понеже те са източници на най-пропадналите, които са в толкова напреднала фаза, че не ги допускат да се появяват на порядъчни места, ако, разбира се, наричате долнопробни дупки като „Балинова“ порядъчни места.

– И как никога досега не сме успели да разберем поне нещичко от всичко това? – запита де Грааф.

– Ще ви кажа след секунда. Още за разпространението. Далеч по-голямо количество от стоката излиза оттук опакована в библии – същите, които нашият милосърден приятел така щедро раздава гратис из целия Амстердам. Някои библии имат пробиви в средата. Прекрасни млади създания, които Гудбоди с неизказаната доброта на християнското си сърце се мъчи да подпомогне и спаси от участ, по-лоша и от смъртта, обикновено присъствуват на неговите служби, стиснали библии в прекрасните си малки ръце – а някои от тях са прелестно предрешени като монахини, – после си тръгват, като в прекрасните си малки ръце сега стискат други библии и още по-после продават противната стока в нощните клубове. Ала остатъкът от хероина – основното количество от него – отива в Кастел Линден. Или може би пропуснах нещо, Гудбоди?

От изрза на лицето му ставаше повече от очевидно, че не съм

пропуснал нищо важно, все пак той не ми отговори. Повдигнах леко пистолета и рекох:

– А сега, Гудбоди...

– Никой тук няма право да поема функциите на закона! – остро каза де Грааф.

– Сам виждате, че се опитва да се измъкне – отвърнах аз.

Гудбоди стоеше неподвижно – съмнявам се дали би могъл да повдигне ръцете си дори още с милиметър по-нагоре.

Тогава, за втори път днес някакъв глас зад мен се обади:

– Хвърлете този пистолет, мистър Шърман. Обърнах се бавно и пуснах пистолета. Както казах, всеки бе способен да ми го отнеме. Този път това направи Труди, която се показа откъм тъмната част на тавана, на не повече от пет крачки, стиснала забележително стабилно в дясната си ръка масивен пистолет.

– Труди! – Де Грааф се ококори срещу щастливо усмихнатото русо момиче, поразен от недоумение. – За бога, какво...

Не довърши, вместо това извика от болка, когато цевта на пистолета в ръката на ван Гелдер се стовари върху китката му. Оръжието на де Грааф изтропа на пода и като се обърна да види кой го удари, в очите му нямаше нищо друго освен тъпо изумление. Гудбоди, Моргенщерн и Мюгенталер свалиха ръцете си, последните двама измъкнаха пистолети изпод дрехите си – толкова гигантско количество плат бе необходимо, за да се облекат туловищата им, че, за разлика от мен, на тях не им трябваша услугите на сръчни шивачи, та да прикрият очертанията на оръжията си.

Гудбоди извади носна кърпа и забърса челото си, което спешно се нуждаеше от бърсане, после гневно се обърна към Труди:

– Не бих казал, че побърза да се намесиш...

– О, така се забавлявах от всичко това! – Закикоти се; весел и безгрижен звук, който бе в състояние да смрази кръвта в жилите. – Толкова забавно ми беше през цялото време!

– Трогателна двойка са, нали? – рекох на ван Гелдер. – Тя и нейният духовен другар. Тази подкупваща детска невинност...

– Млъкни – пресече ме ван Гелдер хладно. Приблужи се, претърси ме за оръжие, не намери нищо. – Сядай на пода. Дръж ръцете си така, че да ги виждам. И ти до него, де Грааф.

Изпълнихме нареждането. Седнах по турски, с опрени лакти на бедрата, ръцете ми висяха близо до глезените. Де Грааф се втренчи в мен, лицето му представляваше огледало на абсолютното му

недоумение.

– Тъкмо щях да ви кажа за това – рекох извинително. – Щях да ви разкрия защо сте имали толкова незначителни успехи в издирванията си на източника на тия наркотици. Вашият доверен лейтенант, инспектор ван Гелдер, се е трудил здраво и успешно да няма успех.

– Ван Гелдер? – Дори след очебийното доказателство де Грааф още не бе в състояние да възприеме измяната на своя висш полицейски офицер. – Как така? Това не може да бъде.

– Струва ми се, че това, което е насочил към вас, не е захарна пръчка – отвърнах меко аз. – Ван Гелдер е шефът, ван Гелдер е мозъкът. Той е истинският Франкенщайн. Гудбоди е чисто и просто чудовището, чиито юзди са изгървани. Така ли е, ван Гелдер?

– Така! – Съкрушителният поглед, който ван Гелдер отправи към Гудбоди, не вешаеше розово бъдеще за него, макар че аз не вярвах да има изобщо бъдеще.

Погледнах вяло към Труди.

– А колкото до вашата румена красавица, ван Гелдер, тази мила ваша любовница...

– Любовница? – Де Грааф съвсем излезе от равновесие и вече не изглеждаше дори смаян.

– Чухте добре. Но аз мисля, че напоследък чувствата на ван Гелдер към нея доста са поизстинали, нали, ван Гелдер? Тя е станала, как да кажа, твърде близък другар по психопатия на отчето отсреща. – Обърнах се към де Грааф: – Нашата малка хубавица не е наркоманка. Гудбоди знае как да прави следите по ръцете ѝ да изглеждат истински. Сам ми каза. Умствено тя не е на осем години, а е по-стара и от самия порок. И двойно по-зла.

– Не знам. – Гласът на де Грааф звучеше уморено. – Не разбирам...

– Тя изпълнява три съществени функции – продължих аз. – След като ван Гелдер има такава дъщеря, кой изобщо ще се усъмни, че не е заклет враг на наркотиците и на всички престъпници, които печелят от тях? Второ, тя е идеална свързка между ван Гелдер и Гудбоди – те никога не са общували директно, дори и по телефон И трето, и най-важно, тя представлява съществено звено от линията за доставяне на героин. С голямата си кукла ходи в Хюйлер, разменя я с друга, пълна с наркотик, отнася я при фургона за кукли в парка Вондел и отново я разменя. Тази операция, естествено, влиза в действие периодично, след като фургонът пласира доставката. Мило дете е нашата Труди. Само че не трябваше да си слага капки атропин в очите, за да придобият този безжизнен

наркомански вид. Отначало не загреях, но дайте ми време и бой по глава-та и на края загревам всичко. Погледът ѝ не беше типичен. Занимавал съм се с твърде много наркомани, за да знам какъв е типичният им поглед. И тогава разбрах.

Труди се закикоти наново и облиза устни.

– Мога ли да го гръмна сега? Само в бедрото. Или по-нагоре?

– Ти си очарователна наистина – рекох аз, – но за тая работа тук има по-старши от тебе. Защо не се огледаш?

Огледа се. Останалите също. Аз обаче погледнах право към Белинда, улових погледа ѝ и едва забележимо кимнах към Труди, която се намираше между нея и отворената товарна врата. На свой ред Белинда погледна бегло към Труди и аз знаех, че е разбрала.

– Ех, какви сте глупаци! – възкликнах презрително. – Как мислите съм се добрал до всичките тия сведения? Сам? Нищо подобно – те са ми дадени. От двама души, които се изплашиха до смърт и ви продадоха заради собственото си опрощение. Моргенщерн и Мюгенталер.

Несъмнено имаше няколко порядъчно безчовечни личности сред присъстващите, но на всички реакциите им бяха съвършено човешки. До един се втреничиха ужасено в Моргенщерн и Мюгенталер, които премигнаха смаяно насреща им с отворена уста и тъкмо така издъгнаха, зяпнали, защото и двамата имаха пистолети, а пистолетът, който сега държах в ръката си, беше твърде малокалибрен и аз не можех да рискувам само да ги рая. Същевременно Белинда се хвърли с гръб към изненаданата Труди, която залитна назад, олюля се на ръба на товарната платформа и изчезна.

Острият ѝ писък още не бе заглъхнал, когато де Грааф отчаяно се спусна към въоръжената ръка на ван Гелдер, но няхах време да видя какво стана, защото моментално се надигнах и от полусвито положение плонжихах в краката на Гудбоди, който тъкмо се мъчеше да измъкне пистолета си. Падна назад с оглушителен трясък, потвърждаващ здравината на склада, след като подът не се издъни, а секунда по-късно вече бях зад гърба му, с ръка свита около шията му, докато от гърлото му излизаха странни дрезгави звуци.

Де Грааф лежеше на пода, кръв струеше от една дълбока цепнатина в челото му. Стенеше слабо. Ван Гелдер тикаше пред себе си съпротивяващата се Белинда, използвайки я като прикритие, също както аз използвах Гудбоди. По лицето на ван Гелдер играеше усмивка. Пистолетите и на двама ни бяха насочени един към друг.

– Познавам добре Шърмановците на този свят. – Тонът на ван

Гелдер беше спокоен, словоохотлив. – Те никога няма да си позволят да ранят невинен човек – особено едно толкова красиво момиче като това. Колкото до Гудбоди, дори да бъде надупчен на решето, все ми е едно. Струва ми се, едно на нула за мен?

Погледнах дясната половина от лицето на Гудбоди, само тази част имах възможност да видя. Цветът варираше от гъсточервено до бледо-мораво и дали това бе последствие от прекалено стегнатата ми хватка около гърлото му или реакция към бързото и коравосърдечно отричане на бившия му партньор от него, трудно можеше да се определи. Всъщност защо погледнах към него, така и не знам – далеч бях от мисълта да претеглям съответната стойност на Белинда и Гудбоди като заложници: докато ван Гелдер държеше Белинда за заложник, той се намираше в безопасност, все едно е в църква. Е, с изключение на църквата на отец Гудбоди, да речем.

– Едно на нула за вас – приех аз.

– Имам още едно предимство – продължи ван Гелдер. – Аз съм с полицейски колт, а вие с детско пистолетче. – Кимнах. – Значи, откритият ми лист е подписан. – Заизтегля се към стълбището, като се прикриваше зад Белинда. – В края на улицата е спряна една полицейска кола. Моята кола. Ще я взема. Пътьом надолу ще разбия всички телефони в склада. Когато стигна колата, ако не ви видя да се покажете на товарната врата тук, момичето повече няма да ми трябва. Разбирате, нали?

– Разбирам. Но ако я убиете без причина, бял ден няма да видите до края на живота си. Знаете го.

– Знам го – отвърна той и заслиза с гръб напред по стълбите, теглейки Белинда зад себе си.

Повече внимание не му обърнах. Забелязах, че де Грааф е седнал и бърше с кърпа кървящото си чело – явно бе в състояние да се погрижи за себе си. Освободих гърлото на Гудбоди, прибрах пистолета му от пода, като продължавах да лежа зад него, после извадих двата чифта белезници и с едните залових лявата му китка за китката на мъртвия Моргеншерн, а с другите – дясната му китка за китката на мъртвия Мюгенталер. След това станах, минах напред и помогнах на доста разстроения де Грааф да се настани на един стол. Обърнах поглед към Гудбоди, който облещено ме гледаше с изкривено от ужас лице. Когато заговори, нормалният му дълбок, свещенически глас звучеше като безумен писък:

– Нали няма да ме оставиш така!

Изгледах изпитателно масивните тела на двамата търговци, към които бе прикован.

– Нищо не ти пречи да хванеш под едната мишница Мюгенталер, под другата Моргенщерн и да избягаш.

– В името на бога, Шърман...

– Ти обеси Астрид на верига. Аз исках да ѝ помогна, а ти я обеси. Ти уби Меги по най-жесток начин. Моята Меги. Беше готов да обесиш и Белинда. Моята Белинда. Ти обичаш смъртта. Сега виж как е по-отблизо. – Насочих се към товарната врата, надзърнах и отново се обърнах към него: – И знай, че ако Белинда пострада, изобщо няма да се върна.

Гудбоди изстена като ранено животно и с отвращение се вторачи в двамата мъртъвци, които го държаха в плен. Приближих повторно до товарната врата и хвърлих поглед надолу.

Труди лежеше просната на тротоара. С втори поглед не я удостоих. Отвъд улицата ван Гелдер водеше Белинда към полицейската кола. Щом стигна до нея, той се обърна, погледна нагоре, забеляза ме, кимна и отвори вратата.

Отдръпнах се, отидох до все още зашеметения де Грааф, помогнах му да стане и го подкрепих надолу по стълбите. Преди да напуснем помещението, отново погледнах Гудбоди. Очите му блуждаеха, разширени от уплаха, лицето му бе сгърчено, дрезгави хрипове излизаха дълбоко от гърлото му. Имаше вид на човек, завинаги потънал в безкраен кошмар – човек, преследван от зли духове, който знае, че никога няма да успее да избяга от тях.

Глава XIV

Нощта вече настъпваше над улиците на Амстердам. Дъждът отслабна, но бе пронизващо студен, разнасян навред от острите пориви на вятъра. Между накъсаните облаци по небето бледо блещукаха първите звезди; луната още не бе изгряла.

Седях и чаках зад кормилото на опела, паркиран близо до една телефонна будка. Скоро оттам излезе де Грааф, попи с кърпа кръвта, която продължаваше да сълзи от раната на челото му, приближи и влезе в колата. Погледнах го въпросително.

– Районът ще бъде напълно блокиран до десет минути. Като казвам блокиран, значи, пиле да не може да прехвъркне. Гарантирам. – Отново вдигна ръка към челото си. – Но откъде сте сигурен...

– Там ще бъде. – Запалих колата и подкарах. – Първо, ван Гелдер ще реши, че това е последното място, където ще ни хрумне да го търсим. Второ, последната доставка хероин Гудбоди отнесе от Хюйлер едва тази сутрин. В една от тия големите кукли, в това съм сигурен. Куклата не беше в колата му, когато надзърнах в нея при замъка, значи, трябва да е останала в църквата. Не е имал време да я отнесе някъде другаде. Освен това, вероятно има и други запаси, скрити в църквата. Ван Гелдер се различава от Гудбоди и Труди. Той не участва в играта за удоволствие. Подхванал е всичко това заради пари и затова няма да си позволи да изгърве толкова много мангизи.

– Моля?

– Извинете. Пари. Става дума за стока, която може би струва милиони долари.

– Ван Гелдер! – Де Грааф бавно заклати глава. – Умът ми не го побира. Човек като него! Полицай с такава чудесна репутация.

– Спестете съчувствието си за неговите жертви – рекох грубо. Не би трябвало да говоря с такъв тон на ранен човек, но самият аз също бях ранен – съмнявам се дали състоянието на главата ми бе поне малко по-добро от това на де Грааф. – Ван Гелдер е най-престъпен от всичките. Ако не друго, за Гудбоди и Труди човек може да каже, че са психично болни и извратени и не знаят какво вършат. Но при ван Гелдер не е така. Той върши всичко с пълно съзнание заради парите. Той знае каква е играта. Той знае как вървят нещата, знае за поведението на своя ненормален приятел Гудбоди. И го толерира. Ако можеше да продължава

престъпната си дейност вечно, вечно щеше да толерира смъртоносното умопомрачение на Гудбоди. – Погледнах изпитателно де Грааф. – Знаете, предполагам, че неговият брат и жена му са загинали при автомобилна катастрофа в Кюрасао?

Де Грааф не отговори веднага.

– Не е ли злополука?

– Не е злополука. Никога не ще се докаже, но аз съм готов да заложа пенсията си, че две неща са причината за тази катастрофа: брат му, който е бил служител от обществената безопасност, просто е подушил повечко неща за него и, второ, желанието на ван Гелдер да се освободи от жена си, която се явява пречка между него и Труди – разбира се, това се отнася за дните, преди Труди да прояви най-привлекателните си качества. Та идеята ми е, че този човек е един хладнокръвен пресметливец, абсолютно безсърдечен и напълно лишен от това, което се нарича нормални човешки чувства.

– И така да е, но вие никъде няма да доживеете до пенсия – заключи мрачно де Грааф.

– Нищо чудно. Но съм прав.

Свихме по крайбрежната улица към църквата на Гудбоди и веднага видяхме цивилната полицейска кола на ван Гелдер. Не спряхме при нея, продължихме, паркирахме пред вратата на църквата и слязохме. Един униформен сержант слезе от стълбите да ни поздрави и ако се изненада от жалкия ни вид, успя да прикрие чувствата си много умело.

– Навсякъде е празно, сър – рече той. – Проверихме даже и на камбанарията.

Де Грааф се обърна и хвърли поглед към цивилната полицейска кола.

– Щом сержант Гропиус каже, че няма никой, значи, наистина няма никой. – Направи пауза, сетне продължи бавно: – Ван Гелдер е хитър. Вече го знаем. Не е в църквата. Не е и в къщата на Гудбоди. Моите хора са блокирали и двата бряга на канала, улицата също. Значи, не е тук. А другаде.

– Другаде, но пак тук – отвърнах аз. – Ако не го намерим сега, колко дълго още ще остане кордонът на позицията си?

– Докато претърсим всяка къща от тази улица. Два часа, може би три.

– И после той ще може да си отиде?

– Ще може. Ако е тук.

– Тук е – казах уверено аз. – Днес е събота вечер. Строителите

идват ли на работа в неделя?

– Не.

– Значи, има на разположение трийсет и шест часа.

Довечера, дори утре вечер, ако иска, ще слезе долу и ще си замине.

– Уф, главата ми. – Де Грааф отново докосваше раната си. – Доста корава дръжка има пистолетът на ван Гелдер. Боя се...

– Той не е на земята, но е тук – продължих търпеливо. – Да се претърсват къщите е само губене на време. Също съм абсолютно сигурен, че не се е скрил на дъното на канала. Тогава къде може да бъде?

Вдигнах замислено очи към мрачното небе. Де Грааф проследи погледа ми. Смътните очертания на гигантския кран като че се забиваха в облаците, върхът на масивната му хоризонтална стрела се губеше в тъмнината. Този кран винаги ми бе правил впечатление със заплашителния си вид, ала тази вечер – вероятно поради душевното ми състояние – изглеждаше още по-страховит, злокобен и ужасяващ.

– Разбира се – прошепна де Грааф. – Разбира се.

– Е, тогава да не губя време – казах аз.

– Това е лудост! Чиста лудост! Погледнете се, погледнете лицето си. Не сте достатъчно здрав.

– Здрав съм.

– В такъв случай и аз ще дойда с вас – заяви решително де Грааф.

– Не.

– Имам подръка млади офицери в отлично физическо състояние.

– Вие нямате морално право да възлагате това на когото и да било от вашите хора. Затова да не спорим. Непреклонен съм. Още повече тук не е необходимо да се атакува „на нож“. Потайно и крадешком, иначе – нищо.

– Но той сигурно ще ви забележи. – Неохотно или не де Грааф се съгласи с мен.

– Не е толкова сигурно. От неговата гледна точка всичко надолу трябва да е в непрогледен мрак.

– Можем да изчакаме – предложи той. Рано или късно ще слезе. Дойде ли понеделник, няма как да не слезе.

– Ван Гелдер не изпитва наслада да убива. Това го знаем. Но също е и абсолютно безразличен към убийството. Знаем и това. Животът на другите за него не означава нищо.

– Е?

– Не намерихме ван Гелдер тук, на земята. Но не намерихме и Белинда. Значи, тя е горе при него – и когато той отново слезе, ще бъде

със своя жив щит. Няма да се забавя дълго.

Повече не се опита да ме спре. Разделихме се при църковната порта, аз пресякох строителната площадка, достигнах основата на крана и се закатерих по безкрайната поредица от стъпала, подредени в решетъчната конструкция. Дълго катерене ми предстоеше, което в сегашното ми физическо състояние едва ли бе препоръчително, но поне нямаше нищо крайно изтощително или опасно в него. Просто продължително и уморително изкачване, а единственият опасен участък все още бе високо над мен. Когато изминах към три четвърти от разстоянието, спрях да отдъхна и погледнах надолу.

Някакво особено чувство за височина не се създаваше, понеже мракът бе твърде гъст, мъждукащите улични лампи покрай канала бяха единствените видими светлини, а самият канал представляваше само една матова, лъщяща панделка. Всичко изглеждаше някак откъснато от света, недействително. Не успях да различа силуета на нито една къща – единствено се открояваше ветропоказателят на църковната камбанария, някъде на трийсетина метра под мен.

Вдигнах очи нагоре. Петнайсет метра оставаха до кабината на крана – смътна четириъгълна сянка на фона на почти също толкова тъмно небе. Закатерих се наново.

Три метра само ме отделяха от люка, вграден в пода на кабината, когато между облаците се появи пролука и току-що изгрялата луна проблесна, наистина полумесец само, но все пак контрастното сияние окъпа жълто боядисания кран и масивната му стрела в необикновено ярка светлина, която подчерта всичките му трегери и траверси. Освети също и мен и ме накара да изпитам неловкото чувство на авиопилот, хванат от прожекторите на противовъздушна отбрана – все едно бях прикован към някаква стена. Отново погледнах нагоре, можех да различа всеки отделен нит на люка и за миг ми хрумна, че щом аз виждам толкова ясно нагоре, значи, също толкова добре ще вижда човек и надолу, и тъй като, ако останех по-дълго в сегашното си положение, само увеличавах шансовете да бъда открит, тутакси измъкнах пистолета от кобура и безшумно запълзях по последните стъпала. Оставаше ми не повече от метър и половина, когато люкът се отмести малко и в процепа щръкна дълга и зловеща цев. Знаех, че би трябвало да очаквам да ме обземат смут и огорчение, които обичайно идват наред с отчаянието, когато осъзнаеш пълното си поражение, но този ден бях преживял толкова много и бях изчерпал емоциите си до такава степен, че приех неизбежното с фатализъм, изненадващ дори за самия мен. И дума не можеше да

става за някакво покорно примирение – да имам и най-бегло загатнат шанс, веднага щях да се преборя. Ала аз нямах абсолютно никакъв шанс и просто се съгласих с този факт.

– В ръцете си имам двайсет и четири патронна пушка – каза ван Гелдер. Гласът му прозвуча с метално ехтящ тембър в съчетание с приглушени, подземни полутонове, което съвсем не изглеждаше неуместно.
– Знаеш какво означава това...

– Знам какво означава.

– Подай си пистолета, с дръжката напред.

Предадох пистолета си с изпипан финес и ловкост, придобити от нееднократното повтаряне на това движение през днешния ден.

– А сега и пистолетчето в чорапа.

Предадох и пистолетчето в чорапа. Люкът се отмести и аз успях да различа ван Гелдер пределно ясно на фона на лунната светлина, проникваща през прозорците на кабината.

– Ела – рече той, – има доста място.

Качих се в кабината. Наистина имаше много място – при нужда вътре можеха да се поберат десетина човека. Както винаги, спокоен и невъзмутим, ван Гелдер държеше окачена на рамото си страшно неприятна на вид автоматична пушка. Белинда седеше на пода в ъгъла, пребледняла и изтерзана, край нея лежеше една голяма кукла с носия от Хюйлер. Тя се помъчи да ми се усмихне, ала не излезе нищо – изглеждаше толкова безпомощна и изнемошяла, че малко оставаше и щях да се хвърля към гърлото на ван Гелдер, без да му мисля много-много за пушката, но благодарумието, пък и бързата преценка на отделящата ме дистанция от него надделяха и аз плавно затворих люка, след което се изправих също така плавно. Погледът ми се спря на пушката.

– Предполагам, че си я взел от полицейската кола – рекох аз.

– Правилно предполагаш.

– Трябваше да проверя.

– Трябваше – въздъхна ван Гелдер. – Знаех, че ще дойдеш, но изхаби толкова сили за нищо. Обърни се.

Обърнах се. Ударът, който получих по темето, бе нанесен без следа от силата и творческата гордост, демонстрирани от Марсел, но все пак сполучи да ме зашемети за момент, колкото да се повали на колене. Смътно усетих как нещо хладно и метално обхваща лявата ми китка и когато се съвзех и по-живо се заинтересувах какво става около мен, установих, че съм седнал, кажи-речи, рамо до рамо с Белинда, прикован с чифт белезници за дясната ѝ ръка, докато веригата бе прокарана през

металната дръжка на люка. Потърках нежно темето си – при общите усилия на Марсел и Гудбоди, а сега и на ван Гелдер многократно се настъбра на главата ми днеска и непрекъснато така зверски ме болеше, както само глава може да боли.

– Извинявай за главата – рече ван Гелдер. – Но иначе по-скоро бих сполучил да сложа белезници на тигър. Луната почти се скри. След минутата тръгвам. След три минути ще бъда на твърда земя.

– Слизаш долу? – Не можех да повярвам.

– А какво друго? Но не точно по пътя, който си мислиш. Видях добре разположението на полицейския кордон – ала, изглежда, никой не е забелязал, че стрелата на крана прехвърля канала и се простира поне с двайсет метра зад кордона. Още одева свалих куклата до земята.

Главата ме болеше прекалено много, за да направя някаква уместна забележка, пък и при тия обстоятелства навярно нямаше какво повече да се каже. Ван Гелдер праметна пушката си на гърба, направи презрамка на куклата от парче връв и я окачи на другото си рамо. После тихо измърмори:

– А, луната се скри.

Действително. Когато приближи към вратичката в предната част на кабината до контролното табло, силуетът на ван Гелдер едва се различаваше. Пристъпи навън.

– Сбогом, ван Гелдер – рекох аз.

Не ми отговори. Вратичката се затвори след него и ние останахме сами. Белинда хвана окованата ми ръка.

– Знаех си, че ще дойдеш – прошепна тя, сетне в стила на старата Белинда добави: – Но все пак не дойде чак толкова бързо, колкото можеше, нали?

– Казвал съм ти – началническото съсловие винаги има много работа.

– И защо... защо трябваше да казваш сбогом на такъв човек?

– Стори ми се уместно – никога няма да го видя отново. Жив... – Бръкнах в десния си джоб. – Кой би си помислил само? Че ван Гелдер ще подпише собствената си смъртна присъда.

– Моля?

– Негова беше идеята да ми се даде полицейско такси – тъй че моментално да ме разпознават и лесно да проследяват ходовете ми, където и да отида. В колата имаше два чифта белезници – с тях оковах Гудбоди. А ключовете за белезниците... Ето ги.

Освободих се, станах и отидох в предната част на кабината. Луната

се намираше зад облак, съвсем вярно, но ван Гелдер беше надценил неговата плътност – действително сиянието на небето беше твърде бледо, ала достатъчно, за да видя ван Гелдер, който бе се отдалечил на около петнайсетина метра, краищата на самото му и полата на куклата се издупаха от силния вятър, докато лазеше приличен на гигантски паяк през решетъчния скелет на стрелата.

Светещата ми писалка бе едно от малкото неща, които не ми бяха отнети днес. С нейна помощ открих един шалтер и натиснах лоста надолу. Контролното табло светна и аз го проучих бегло. Усетих, че Белинда дойде до мен.

– Какво мислиш да правиш? – Гласът ѝ отново се превърна в шепот.

– Трябва ли да обяснявам?

– Не! Не! Не можеш да направиш това!

Не мисля, че точно си даваше сметка какво възнамерявам да правя, по-скоро по някаква нотка на безвъзвратна решителност в гласа ми недвусмислено бе отгатнала, че каквото и да е действието ми, резултатите от него ще бъдат с неизменим характер. Отново погледнах към ван Гелдер, който вече приближаваше края на стрелата, после се обърнах към Белинда и я хванах за раменете.

– Слушай. Не знаеш ли, че не можем да докажем нищо срещу ван Гелдер? Не знаеш ли, че е погубил хиляди хора и че носи със себе си достатъчно хероин да погуби още хиляда?

– Можеш да обърнеш стрелата! Така ще попадне в кордона.

– Никога няма да успеят да хванат ван Гелдер жив. Знам го много добре, ти също го знаеш, всички го знаем. Още повече той е с автоматична пушка. Колко невинни хора още искаш да умрат, Белинда?

Не отговори нищо, обърна се нататък. Отново погледнах през прозорчето. Ван Гелдер беше достигнал края на стрелата и явно нямаше желание да губи нито секунда време, защото моментално се отпусна надолу, усука ръце и крака около стоманеното въже и се захлъзга по него, кажи-речи, с главоломна бързина, за което имаше сериозна причина – облачната завеса изтъняваше непрекъснато и сиянието в небето все повече и повече се усилваше.

Хвърлих поглед надолу и за пръв път ми се удаде да видя улиците на Амстердам, ала това не бе истинският Амстердам, а някакво градче-игралка с миниатюрни улички, канали и къщи, много прилично на онези умалени копия на железопътни гари и прочие, които човек може да срещне в големите магазини по Коледа.

Погледнах зад себе си. Белинда отново бе седнала на пода, хванала лицето си в ръце – да бъде по-сигурна, че няма да види какво ще се случи. Обърнах се към прозорчето и този път съвсем ясно съзрях ван Гелдер, понеже луната се беше подала иззад облака.

Намираше се някъде по средата и сега силният вятър го улови и взе да го люлее насам-натам, като отклонението с всеки изминат миг се увеличаваше. Посегнах към едно колело и го завъртях вяло.

Въжето почна да се вдига, ван Гелдер заедно с него, изненадата сигурно тукаси бе го приковала към въжето. В следващия момент той осъзна ситуацията и се заплъзга надолу още по-бързо – скоростта му бе поне три пъти по-голяма от тази на вдигащото се въже.

Вече успях да различа гигантската кука на не повече от дванайсет метра под ван Гелдер. Върнах колелото в изходно положение и ван Гелдер отново се впи неподвижен във въжето. Знаех, че трябва да сторя това, което съм задължен, но исках всичко да свърши колкото се може по-бързо и немъчително. Завъртях колелото надясно, въжето се запуска с пълна скорост, после рязко върнах колелото в изходно положение. Усетих как целият кран се разтърси от внезапното спиране. Ван Гелдер се откъсна и в същия момент аз затворих очи. Отворих ги, очаквайки да намеря въжето пусто и ван Гелдер изчезнал, но той още бе там, вече неколкократен за въжето – лежеше с лицето надолу, нанизан на гигантската кука, която описваше плавни махове петнайсет метра над къщите на Амстердам. Обърнах се, отидох при Белинда, коленичих и отдръпнах ръцете от лицето ѝ. Погледна ме, очаквах да видя израз на погнуса, ала се излъгах – само тъга и умора, примесени със смущението на загубено малко дете, се четеше на лицето ѝ.

– Всичко свърши, нали? – прошепна тя.

– Свърши.

– И Меги е мъртва.

Замълчах.

– Защо трябваше да бъде Меги, а не аз?

– Не знам, Белинда.

– Меги беше добра, нали?

– Беше добра.

– А аз?

Замълчах.

– Излишно е да ми отговаряш – промълви глухо тя. – Би трябвало да бутна ван Гелдер още по стълбите в склада или да предизвикам катастрофа с колата му, или да го катуерна в канала, или да го изрита от

стъпалата нагоре по крана, или... Учудено добави: – Та той въобще не си държа пистолета насочен към мен.

– Не е било необходимо, Белинда.

– Ти знаеше ли?

– Да.

– Професионална категория първа, оперативен сътрудник от женски пол – рече горчиво тя. – Първа задача, свързана с наркотици.

– Последна задача, свързана с наркотици.

– Знам – усмихна се вяло тя. – Уволнена съм.

– Позна – рекох одобрително аз. Вдигнах я на крака. – Знаеш правилника, най-малкото онази точка, която в случая те засяга. – Изглежда ме доста продължително, сетне обичайната й усмивка за пръв път се появи тази вечер. – Да ти го припомня ли? Омъжени жени се освобождават от служба.

Тя зарови лице в рамото ми, което поне й спести изтезанието да гледа пребитото ми лице.

Вдигнах очи и над русата глава хвърлих поглед към света под нас. Огромната кука със зловещия си товар сега се люлееше още по-силно и при един от маховете куклата и пушката се изплъзнаха от раменете на ван Гелдер и полетяха надолу. Паднаха на калдъръма откъм далечната страна на безлюдната крайбрежна улица, автоматичната пушка и красивата кукла от Хюйлер, над които, подобно махало на гигантски часовник, куката със своя товар описваше все по-широки дъги на фона на нощното небе на Амстердам.

КРАЙ

© 1969 Алистер Маклейн
© 1981 Герасим Величков, превод от английски

Alistair MacLean
Puppet on a Chain, 1969

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2007

Публикация:
АЛИСТЕЪР МАКЛЕЙН
Кукла на верига

Редакционна колегия: ЛЮБЕН ДИЛОВ, СВЕТОЗАР ЗЛАТАРОВ, ЕЛКА
КОНСТАНТИНОВА, АГОП МЕЛКОНЯН, ДИМИТЪР ПЕЕВ, ОГНЯН САПАРЕВ,
СВЕТОСЛАВ СЛАВЧЕВ
Рецензент Ася Къдрева
Редактор Гергана Калчева-Донева
Худ. редактор Иван Кенаров
Техн. редактор Пламен Антонов
Коректор Жулиета Койчева

© Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев, библиотечно оформление, 1981
© Текла Алексиева, рисунка на корицата, 1981

Английска, I издание
Дадена за печат на 22.XII.1980 г. Подписана за печат на 26.II.1981 г. Излязла от печат
на 20.III.1981 г.

Формат 32/70×100. Изд. № 1435 Цена 2.00 лв. Печ. коли 19 Изд. коли 12.30 У ИК
12.48

ЕКП 95366/21431/5637-11-81
08 Книгоиздателство „Г. Бакалов“ – Варна
Държавна печатница „Балкан“, София

Printed in Great Britain
Collins Clear-Type Press London and Glasgow
с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3774>]